

மனவகை

நி
கொ
மு
ம்
பு
சி
ற
ப்
பு
ம
ல
ர்

②

72/2

சு அரத்த அமலகா -

1972 2

பிரவரி

விலை

சுதம்

40

ஈழத்து இலக்திய உலகில்
 புதிய ஓர் எழுச்சியையும்
 புதியதோர் உத்வேகத்தையும்

இவ்வரலாற்றுக் காலகட்டத்தில் உருவாக்கப்
 பாடுபட்டு வரும்

மல்லிகை இதழின்
 நீர்கொழும்பு மலருக்கு
 எமது வாழ்த்துக்கள்

ரேயஸ் சலூன்

1, கிறீன்ஸ் ரோடு,
 நீர்கொழும்பு.

SHEREEN STORES

18/8, DAM STREET, COLOMBO-12

எங்களிடம்

அலுமினியம்

பித்தளை

.. சூடம்
 .. தாச்சி தினுக்கள்
 .. அரிக்கன் சட்டி
 .. கொரச்சிகள், மடக்குகள்
 கருப்பு கேத்தல்கள்
 கரண்டி தினுசுகள்

.. பூ போச்சி
 .. விளக்கு
 .. இஸ்திரிகை
 பன்லீர் செம்பு
 சீனாசட்டி தாச்சி தினுக்கள்
 சீனாசட்டி இஸ்திரிகை
 வாளி தினுசுகள்

மற்றும் எல்லாவிதமான அலுமினியம்
 வீட்டுப்பாவனைப் பொருட்களும்

மிகவும் குறைந்த விலையில்

சில்லரையாகவும் மொத்தமாகவும்
 பெற்றுக்கொள்ளலாம்

கொடி: 7
மலர்: 45
பிப்ரவரி
1972

ஆங்குதல் பாங்குதல் சித்திரம்-கவி
யாதிய னைய கலைகளில்-உள்ளம்
ஈடுபட்டென்றும் நடப்பவர்-நீரர்
ஈனநிலைகண்டு துள்ளுவார்

அட்டைப் படம்:

ஈழத்தின் பிரபல ஓவியர்
ஹோஜ் கீட்
அவர்களது அற்புதமான
சித்திரம் ஒன்று அட்டையில்
வெளிவருகின்றது.

மணக்கீழ் 'மல்லிகை'
கிதை, பெயர்,
கிவ்வை, கட்டுரை,
கிடுகிடு,
எல்லாம் ஆக்கியோர்
தினித்துவம்;
பெருநூல்புல் அவரே.

தவறுக்கு
வருந்துகிறோம்

சென்ற பொங்கல் மல
ரில் வெளிவந்த அட்
டைப் படத்தை பாராட்
டிப் பலர் பல ஊர்களீ
ருந்து கடிதம் எழுதியுள்
ளனர். வேறுசிலர் நேரில்
சந்தித்தபோது பாராட்
டினர்.

இப்படத்தை வரைந்
தவர் நமது நாட்டில்
பிரபலஓவியராகக் கணிக்
கப்பட்டுப் பாராட்டப்
பட்டுள்ளவரான திரு.
க. கனகசபாயதி அவர்
களாவர். தவறுதலாகச்
சென்ற இதழில் ஒரு
தவறான பெயர் இடம்
பெற்றுவிட்டது. அதற்
காக வருந்துகின்றோம்.
—ஆசிரியர்

அலுவலகம்:
60, கஸ்தூரியார் வீதி,
பாழ்ப்பாணம் (தலங்கை)

தமிழ் இலக்கிய உலகிற்கு
 தனித்துவமாக தன் சேவையைப்
 புரிந்து வரும்
 மல்லிகையின்
 நீர்கொழும்பு சிறப்பு மலருக்கு
 எங்கள் வாழ்த்துக்கள்

ஸ்ரீ ஞானபவான்
 66, கடற்கரை வீதி,
 நீர்கொழும்பு.

நியூ உதயகிரி ஹோட்டல்
 நிர: 36, கிரீன்ஸ்ரோட்
 நீர்கொழும்பு.

மல்லிகை

நீர்கொழும்பு நகர் சிறப்பு
 மலருக்கு எங்கள்
 வாழ்த்துக்கள்

பவானி விவாஸ்
 மெயின் வீதி
 நீர்கொழும்பு

தரமான வாசி

உள்ளு வகைகளுக்காக
 தனிச்சிறப்பு பெற்ற
 இடம்

ஸ்ரீ கணேசன் கபே
 மெயின் வீதி
 நீர்கொழும்பு

குத்துவளக்கு
 தங்கள்
 சிவமூர்த்தி
 சிவமூர்த்தி
 பார்த்த
 சிவமூர்த்தி
 சிவமூர்த்தி
 சிவமூர்த்தி
 சிவமூர்த்தி
 சிவமூர்த்தி
 சிவமூர்த்தி

சேரம்பலம்

சிவமூர்த்தி

சமுத்திரன்
 புகழ் பாடியும்
 இன்னியற்ற
 கதை கொண்டது

செப்டம்பர்
 24 மூலம்

செப்டம்பர்

சு. எஸ். சி. சேஷமூர்த்தி
குத்துவளக்கு

தனித்துவம் மிக்க புதிய பரம்பரையின்
கலைத்துவத்திற்கு அரும்
பணி புரியும்

ம

ல்

லி

கை

நீர்கொழும்பு சிறப்பு மலருக்கு
எனது அன்பு வாழ்த்துக்கள்!

மைக் - செபஸ்தியன்

46 ஜெடவன மாவத்த
கொழும்பு - 14

இலக்கிய உலகிற்கு
நீண்ட காலமாக சேவை
புரிந்துவரும் மல்லிகை இதழுக்கு
எனது நல் வாழ்த்துக்கள்!

வே. கந்தையா

132 கடற்கரை வீதி,
நீர்கொழும்பு.

புகை பிடிப்பாளருக்கு ஓர் நற்செய்தி!

காரம் - மணம் - குணம்

ஒருங்கே அமைந்து- நிறைந்த இன்பத்தைப் பெற

செந்தில் (லயீட்) சுருட்டு

சிறந்த ரகப் புகையிலையினால், கைதேர்ந்த
இலங்கைத் தொழிலாளரைக் கொண்டு தயாரிக்கப்பட்ட

ஒரு தேசிய உற்பத்தி

நல்ல புகையிலை என்றால் - நல்ல சுருட்டு

நல்ல சுருட்டு என்றால் - அது

செந்தில் (லயீட்) சுருட்டு

என்று கேட்டு வாங்கவும்

விநியோகஸ்தர்:-

தயாரிப்பாளர்கள்

ஸ்ரீ லங்கா ஸ்டோர்ஸ்

296, 298, மெயின் வீதி,

நீர்கொழும்பு.

செந்தில் இண்டஸ்ட்ரீஸ்

9, லுயிஸ் பிளேஸ்,

நீர்கொழும்பு.

ஈழத்து இலக்கிய உலகில்

புதியதொரு வழியை

மேற்கொண்டு சிறப்புடன் பணியாற்றிவரும்

மல்லிகை

நீர்கொழும்பு சிறப்பு மலருக்கு

எங்கள் வாழ்த்துகள்.

அம்பாள் ரைஸ் அன் கிரைண்டிங்

மில்ஸ்

27/1 கிரீன்ஸ் ரோடு

நீர்கொழும்பு

வினாயக சிவ சாரன்

குத்துவிளக்கு

குடும்பத்தோடு
பாக்கிவண்டியில்
அற்புதமாக
கொண்டுவர

சுவாமிநாதர்

அனாதன்
லீலா

சாந்தலகா

சுவாமிநாதர்

சுவாமிநாதர்

சுவாமிநாதர்

வி. வி. சுவாமிநாதர்

சுவாமிநாதர்

மகேந்திரன்

இயக்குநர் சபையும்

இடைத்தரகர் நிலையும்

இம் மாதம் எங்களது வெள்ளித் திரைகளில் நமது நாட்டுக் கலைஞர்கள் நடித்து வெளிவர இருக்கும் நமது சொந்தப் படம் திரையிடப்படப் போகின்றது.

நாடு பூராவும் 'குத்துவிளக்கு' என்ற இச் சினிமாச் சித்திரம் பொதுமக்கள் பார்வைக்கு காட்டப்பட வேண்டிய சகல ஒழுங்குகளும் செய்யப்பட்டு விட்டன.

'சிலோன் தியேட்டர்ஸ்' நிறுவனத்தினர் நமது தியேட்டர்களில் இப் படத்தைக் காட்டுவதற்கு வேண்டிய சகல ஒழுங்குகளையும் விளம்பர அமைப்புகளையும் தேசம் எங்கும் வெகு துரிதமாகச் செய்து வருகின்றனர்.

நமது நடிகர்கள், நமது தயாரிப்பு, நமது சொந்தப் படம் என்ற ஆர்வ உணர்ச்சியால் உந்தப்பட்ட தரமான ரசிகள் கூட்டம் மூலைக்கு மூலை இதைப்பற்றியே பேசிக் கொண்டிருக்கிறது.

ஒகோ...! எனப் புகழப்படாது விட்டாலும் தரமான ஈழத்துத் தமிழ்ப் படம் என்ற நல்ல பெயரைத் தட்டிக்கொண்டு விடும் என்ற நிச்சய நம்பிக்கை நல்லோர்கள் நெஞ்செல்லாம் நிறைந்திருக்கும் வேளையில்—

இங்குள்ள எம். ஜி. ஆர். மன்றங்கள் ஈழத்துத் தமிழ்ப் படங்களின் வெற்றிக்காக ஆரோக்கியமான நல்ல பல அறிக்கைகளை வெளியிட்டு, ஆர்வ மேனிட்டால் பூரண ஒத்துழைப்புக் கொடுக்க முன் வந்துள்ள நற்சகுனச் சூழ்நிலையில்—

நாம் நிச்சயம் தோல்வி போக மாட்டோம்!— கட்டம் கட்டமாக நமது திறமையும் ஆற்றலும் வெளிப்பட்ட வந்துள்ளன. எனவே குத்துவிளக்கு நமது எதிர்காலச் சினிமாத் துறையின் விடிவெள்ளி என எண்ணி, எப்போது படம் வெளிவரும், நாம் எப்போது அதைப் பார்த்துக் களிப்போம் எனச் சகல பகுதிகளையும் சேர்ந்த சினிமா ரசிகர்கள் ஆவலுடன் காத்திருக்கும் இந்த வல்ல சந்தர்ப்பத்தி—

நாம் ஒரு சண்டாளத்தனத்தைச் சுட்டிக் காட்ட விரும்புகின்றோம்...

நமது தமிழ்ச் சினிமாத் துறையின் கழுத்தைத் திருகிக் கொல்ல திட்டமிட்டு நாச வேலை செய்து வருகின்றது ஓர் இடைத் தரகர் கூட்டம்.

ருசி கண்ட இந்தப் பணப் பெட்டிக் கூட்டம் இதே சமயம் பிரபல தென்னிந்தியப் படங்களை நாடு பூராவும் ஒரே சமயம் திரையிட்டு நமது சின்னஞ் சிறு சினிமாச் சிசுவை மூச்சு முட்டிச் சாகடிக்க நீசத்தனமான திட்டங்களைத் தீட்டி நடைமுறைப் படுத்த முனைகின்றதாம்.

'தீர்மலா' வெளிவந்தபொழுது இந்தச் சதி நடந்தது; 'வெண் சங்கு' திரையிடப்பட்ட பொழுதும் இதே சதி தொடர்ந்தது. இன்று குத்து விளக்கு வெளிவரும் பொழுதும் இந்த நாசகார வேலைத்திட்டம் கட்டவிழ்க்கப்பட இருக்கின்றதாம்.

இந்த இடைத் தரகர்களுக்கு ஒன்று கூறி வைக்க விரும்புகின்றோம். நமது நாட்டை நேசிக்கும் கலைஞர்கள் இனிமேலும் ஏமாந்த சோணகிரிகள் அல்ல என்பதை இவர்கள் நேர காலத் தோடு புரிந்து வைத்திருப்பது இவர்களுக்கே நல்லது.

இதற்குப் பின்னால் சில குறிப்பிடத்தக்க பெரும் புள்ளிகள் குத்திரதாரிகளாக நின்று இயங்குகிறார்கள் என்ற பெரிய உண்மையை இந்த நாடே நன்கறியும்.

இந்தச் சூத்திரதாரிகளின் ஒவ்வொரு அசையையும் நாம் நெடுங்காலமாக அவதானித்து வந்துள்ளோம். சந்தர்ப்பம் கிடைக்கும் பொழுது இவர்கள் செய்து வந்துள்ள படுதுரோகச் செயல்களை நாம் இந்த நாட்டு மக்கள் முன்பும், சினிமாக் கூட்டுத் தரபன இயக்குநர் சபை முன்பும் தெளிவாகச் சொல்லி வைக்கத்தான் போகிறோம்.

இந்தச் சந்தர்ப்பத்தில் மக்கள் முன்னணி அரசாங்கத்தின் கவனத்திற்கு ஒன்றைச் சமர்ப்பிக்கின்றோம்.

சமீபத்தில் சினிமாக் கூட்டுத்தாபன இயக்குநர் சபை உருவாக்கப்பட்டது. மெத்த மகிழ்ச்சி. இதில் சுட்டிக்காட்டத்தக்க பெருங் குறை ஒன்றுண்டு.

இந்த நாட்டுத் தமிழ்ப் பெருமக்கள் தரமான கலா ரசிகர்கள். நீண்ட நெடுங்கால சுலாசாரப் பெருமை மிக்கவர்கள். நவீன கலையான சினிமாவை நன்கு ரசிப்பவர்கள்.

இந்த மக்களின் பிரதிநிதிகள் இயக்குநர் சபையில் இடம் பெறவில்லை — இது திருத்தப்பட வேண்டிய முக்கிய விஷயம்.

அரசாங்கம் இந்த முக்கிய குறைபாட்டை நிச்சயம் நிவர்த்திக்கும் என நிச்சயமாக நம்புகின்றோம்.

குறைபாடுகளைத் திருத்தி நாம் நமது கலைகளை மக்கள் மத்தியில் முன்னெடுத்துச் செல்வோமானால் இந்த இடைத் தரகர்களின் சுரண்டல் வலைகளை மக்களே பிய்த்தெறிந்து சின்னூபின்னப் படுத்தி விடுவார்கள் என்பது சர்வ நிச்சயம். ★

அக்கினி

நீர்கொழும்பூர் முத்துலிங்கம்

'நான் — ஒரு அற்புதமான, ஆழமான
வெறும் சொற்களினால் மட்டும் விளக்கி
விட முடியாத ஒரு—?

இந்தப் பிரபஞ்சத்தில் நான் ஆழமாக—
நுணுக்கமாக — விசாலித்து இருக்கின்றேன்
குலையின் பாரம் தாங்காமல் 'சடக்' கென்று
கழுத்தை முறித்துக் கொள்ளும் வாழைமரத்தில்
அந்தக் கணத்தில் நான் இறந்து விட்டேன்
ஆயினும், அந்த ஓடிந்து போன முழுமைத்
தோற்றத்தின் காரணத்தில் இன்றும்
நான் நிற்கின்றேன். சில சமயங்களில்
நான் முற்றாகவே இல்லாது போனாலும்
நான் வந்துபோன தடயம் மட்டும் அழியாமல்
அழிக்கப்பட முடியாமல் இருக்கும்.

சகல ஜீவராசிகளிலும் நான் நிற்கின்றேன்
நான் ஒருவித அக்கினி. உயிர் ஜீவிதத்திற்கே
ஒளிகொடுக்கும் அக்கினிப் பிழம்பு.

கோடானு கோடி சூரியன்களின் கொதிப்பும்
கோடானு கோடி சந்திரன்களின் குளுமையும்
என்னகத்தே கொண்டு புதுமையாக ஜுவாலிக்கின்ற
அக்கினி நான்.

என் ஒளிபட்டுப் பிரகாசிக்கப் போகும் ஒரு உயிர்த்துடிப்பை அதோ அங்கு நிர்ணயித்து விட்ட கால எல்லைக்குப் பின், தரிசிக்கப் போகின்றேன் நான் — ?

அந்த இரவின் மோனத் தவத்தில் அந்த உப்பு நீர் ஏரியும் அர்த்தமில்லாமல் மெளன விரதம் பூண்டிருந்தது. அந்த ஏரியின் மீதிருந்த பாலத்தில் ஏற்றப்பட்டிருந்த மின்சார விளக்குகளின் ஒளிப் பிரதிமை நிச்சலனக் காட்சியை சலனக் காட்சியாக்கும் முயற்சியில் நீரில் ஆடிக்கொண்டிருந்தன.

தூரத்தில் கரப்பு குத்தி மீன் பிடிக்கும் மீனவர்களின் கையில் இருக்கும் தீப்பந்தங்கள் இருட்டில் எதையோ பிசாசுகள் தேடித்திரிவதைப் போன்ற தொரு பிரமைபை உண்டாக்கின. ஏரியை அடுத்திருந்த மாமரத்தின் அடியில் — பள்ளத்தில் — மறைவிடத்தில்... அவள் அவன்மீது வெகு நெருக்கமாக சாய்ந்திருந்தாள்.

கனத்த இருளில் அவளுடைய முகம் தெரியாத போதிலும் அவன் அவளுடைய அப்போதைய தோற்றத்தைப்பற்றி புலம்பிக்கொண்டிருந்தான். ஒரு சமநிலைக்கு அப்பால் போய் விட்ட மயக்க உணர்வு அவனுடைய குரலை அடிக்கடி நடுங்க வைத்தது.

அவனுடைய பேச்சுக்களையெல்லாம் மெளனமாக அவள் கேட்டுக் கொண்டிருந்தாள். தூரத்தில் பாலத்தின்மேல் கட கடத்து ஓடிய பழைய காலத்து லொறியின் — அல்லது பஸ்ஸின் அபஸ்வரம் அவன் பேச்சை சற்று நிறுத்தியது.

மார்சுழி மாதத்து பனிமூட்டம் அளவுக்கு அதிகமாகவே காணப்பட்டது.

'மணி எத்தனை இருக்கும்?' - அவள் காரணமாகவே கேட்டாள். அவன் சிறிது நேரம் தன் கைக்கடிகாரத்தை வெகு நுணுக்கமாகப் பார்த்தபின்னர் 'பதினொன்று' என்றான். தொடர்ந்து 'நீ ஏன் படம் பார்க்க வரல்லவென்று வீட்டுல கேக்கல் வியா?' - என்று வினவினான்.

'இல்ல, நான் தலய வலிக் குதுன்னுசொன்னேன். எல்லாம் பொயிட்டாங்க!'

அவன் சற்று நேரம் வானத்தை வெறித்தான். வைரங்களை வாரி இறைத்ததுபோல் — அல்லது ஆகாயத்தில் கோடிக்கணக்கான நேத்திரங்கள் உண்டாகி இருப்பதைப்போல — அல்லது..... போல் வானத்துப்புள்ளிகள் ஒளியுமிழ்ந்து கொண்டிருந்தன.

அன்று 'மீபுரா' நியேட்டரில் புதிய படம். அவளின் வீட்டில் எல்லோரும் படம் பார்க்கப் போய்விட்டார்கள். அவர்கள் வந்துசேர மணி பண்ணிரண்டுக்கு மேல் ஆகும். இந்தத் தைரியத்தில் அவள் சற்று தன்னை அமைதியாக்கிக் கொண்டாள்.

அவனுக்கும் அது புரிந்தது. அவனுக்கு அந்த அறுபது நிமிடங்கள் மிக அற்புதமாக கண்முன்னே நீண்டு விரிந்தது.

ஆற்றோரமாக, முன்னக் கரை பாலத்தடிக்கு அவளோடு இருட்டில் வரும்போது அவள் பிரயோகித்த நெஞ்சை ஊடுருவும் சங்கதிகள் அவளை எதிலோ ஆழ்த்தியது.

அவர்கள் வழக்கமாக சந்திப்பது அந்த மாமரத்தினடியில்தான். பெரும்பாலும் அவர்களுடைய சந்திப்பு இரவில்தான் நிகழும்.

அவன் ஆரம்பத்தில் இருந்தே அவனைப் பார்த்து — அவன் பேசுவதைக் கேட்டு — அவனுடைய சில்லறை விளையாட்டுக்களை அனுமதித்துப் பழகியிருந்தான். அது அந்த நேரத்திலும் அவளுக்கு ஒரு தனித்துவத்தை ஏற்படுத்தவில்லை.

எல்லா உணர்வுகளையும் ஒரே கோணத்தில் நிறுத்தி, சொற்கள் - செயல்கள் குழறுபடியாகும்போது....., ஓ! அது கூட எவ்வளவு இனிமையாக இருக்கிறது.

எங்கேயோ மணி தாமதமாக பதினொரு முறை அடித்தது. தூரத்தில், வலையேற்றி மீன்பிடிக்கச் செல்லும் ஜோன் சன் மோட்டார்ப் படகின் ஓசை லயம் மாறி விட்டு விட்டு ஒலித்தது.

அவன் அவளை ஒரு புறமாக அணைத்து ஒரு கையை புற்

தரையில் ஊன்றியிருந்தான். ஏதோ ஒரு சிறு வண்டின் குறுகுறுப்பு உள்ளங்கையில் ஏற்பட்டது. அதை ஓட்டி அவன் உடலில் ஏற்பட்ட குறுகுறுப்பு அவளின் வெப்பச் சுகத்தில் அமிழ்ந்தது.

அது அவளுக்குப் புதியதுதான். அவனுக்கு—? அவனுடைய பிரமிப்பும், அனுபவமற்ற முறையில் ஒதுங்கும் சபாவுமும் ஒரு புதிய கவிதையைப் படிப்பது போலிருந்தது அவனுக்கு.

அவன் அடிக்கடி கேட்கும் வழக்கமான அவ நம்பிக்கையான கேள்விகளை அப்போதும் கேட்டான். அவனும் வழக்கம் போல உளறினான்.

நீண்டு விரிந்த அறுபது நிமிடங்களில் சில அர்த்தமற்று விரயமாவதைப் போலத் தோன்றியது அவனுக்கு. வழக்கமான சில்லறையில் இருந்து வேறு திசையை நோக்கி திரும்பினான் அவன்.

அங்கே - வானத்தில் விழித்துக்கொண்டிருந்த ஒளிப்புள்ளிகள் அத்தனையும் அந்தத் தசைக் கோளங்களிலும் ஓடி ஒளிந்து, கண்ணாழ்ச்சி விளையாடி, ஒன்றை ஒன்று தேடி அலைந்து தொடர்பு அறுபட்டு...., மார்கழி மாதத்து பனித் தழுவலில் பூமி சில்விட்டது.

‘நான் அக்கினியின் வேகத்தோடு ஒன்றில் லயித்து உயிர்ப்புடன் துடித்தேன். மனிதத் தளத்தில் இருந்து வெடித்துக் கிளம்பிய யோகத் தவத்தின் விரிவில் கவந்து - விரவீ நான் எதனுடனேயோ ஐக்கியமாகிவிட முயன்றேன். நான் அப்படி முற்பட்டதே எனக்குத் திருப்தியாகி விட்டது. இனி நான் அழிந்து போனாலும் என் தடம் மட்டும் அழியாமல் அழிக்கப்பட முடியாமல் நிற்கும். நான் — ?’

அந்த வீட்டை சுற்றியிருந்த ஓலை வேலிகள் பழமையாகி விட்டன. அத்து மீறிப் பிரவேசம் செய்யும் அந்தக் கோடி வீட்டின் பெரிய பன்றி தான் பிதுக்கிவிட்ட வாரிசுகளுடன் அந்த வேலிகளை ஊடுருவி வர முற்பட்டதை அவள் வீட்டின் முன் அமர்ந்து அவதானித்துக் கொண்டிருந்தாள்.

பலங்கைத் துறையீல் கோயில் பெருநாள் வெஸ்பருக்குப்போய் கரும்பு, ரமுடான் பொருள்களோடு சைக்கிளை உருட்டிக்கொண்டு வந்த அவளுடைய அண்ணன் அவளைப் பாராமலேயே சைக்கிளை வாசலில் நிறுத்திவிட்டு உள்ளே சென்றான்.

சைக்கிள் முன் ஹாண்டில் மாட்டியிருந்த ஓலைப் பையினுள் இருந்து வெளியே எட்டிப் பார்த்துக் கொண்டிருந்த ரமுடான் பழத்தின் புளிப்பை சுற்பனையிலேயே சுவைத்துக்கொண்டிருந்த அவளுக்கு அந்தச் சுவையுணர்வு தனக்காக மட்டுமல்ல எனப் புரிந்தது.

ஒரு மூலையில் அவளுடைய வயோதிகத் தந்தை தகர வேலையில் காய்த்துப்போன நடுங்கும் கைகளால் வெற்றிலையை இடித்துக் கொண்டிருந்தார்.

அவளுடைய கண்முன்னே அவனுடைய நெடிய உருவம் தோன்றி மறைந்தது.

ஓவ்வொரு இரவிலும் அவனிடம் அவள் எப்படியோ கேட்ட அவநம்பிக்கையான கேள்விகள் இப்படி உண்மையாகி.....! அவனுடைய நம்பிக்கையான உளறல்கள் இப்படி பொய்மைக்கு உட்பட்டு.....!

வாழ்க்கையில் யாரோ நிர்ணயித்து விட்ட வேலிகளைத்

தாண்டி அவள் தைரியமாக, அவ்வது தெரியாமல் வந்துவிட்ட நேரத்தில்..... இப்படிப்பட்ட சூன்யமான நிலை ஏற்பட்டுவிட்டதில்.....! அவள் மௌனமாக அழுகின்றாள்.

நேற்றிரவு குசினியில் அவளது அண்ணனும், அம்மாவும் ரகஸ்யமாகப் பேசிக்கொண்டது அவளுக்குத் தெரியும். அதில் அவள் தூர நின்று மட்டுமே அபிப்பிராயப்பட முடியும். அவளுடைய அபிப்பிராயத்தை அவளால் கூறமுடியாது.

அந்த இடத்தில் தனிமனித விறுப்புகள் - தனிமனித நிர்ணயங்கள் செல்லுபடியாகாது.

ஓடிச் சென்று தெரியாமல் படைரென்று கீழே விழுந்து காயம் பட்டுக்கொண்டு வரும் சிறுவனுக்கு அந்த நேரத்தில் 'ஏன் ஓடினாய்?' என்று அடிகள் திட்டுக்கள் கிடைத்தாலும்; பின்னர் ஒரு அரவணைப்பு ஆதரவு, 'ஏண்டா வலிக்குதா' என்ற அன்பு வார்த்தைகள் காலந்தாழ்த்தியும் கிடைக்கும். ஆனால் அவளுக்கு அவைகள் இல்லை யாம்.

அண்ணனுக்குத் தெரிந்த ஒருவர் இருக்கிறார். அவர் உண்டாகியிருப்பதை மருந்தினால் கலைத்து விடுவாராம். அம்மாவுக்கும் அதுதான் சரியென்ப்படுகிறது. அவளும் அதை சரியென்று ஏற்றுக்கொள்ள முயற்சிசெய்கின்றாள்.

மண்வெட்டி 'சரக்' கென்று மண்ணில் பாயும்போது இரு துண்டாகிப் போன மண்புழுவைப் பார்க்கும்போது ஒருசமயம் அவள் அழுதிருக்கிறாள். அது பைத்தியக்காரத்தனமாகவும் இருந்திருக்கலாம்.

நான் என் விஸ்வரூபத்துடன் மேலெழுந்து
 அந்தப் பூரணத்வமான மூலை முடுக்குகளில்
 ஓடி, அடிவயிற்றைத் தழுவி - அங்கே
 இழுத்துக் கட்டப்பட்டிருக்கின்ற சகல
 நரம்புகளையும் தீண்டுகிறேன். நான்
 தீண்டியதால் உண்டான நாதம்
 இந்தப் பிரபஞ்ச ஓசைகளில் இருந்து
 மாறுபட்டு அலை அலையாக
 பிரவகிக்கின்றது. செவிப் புலனுக்கு
 எட்டாத அந்த ரீங்காரம் புவிக்
 கர்ப்பத்தின் ஜீவித கீதத்தைப் போல
 அவளில் விரிந்து - எங்கும் வியாபித்து
 பரவுகையில்
 நான் -- ?

அவள் அதற்கு ஒப்புக்
 கொண்டாள். இல்லாவிட்டால்
 முடியாது என்ற விசயம் இருக்
 கட்டும். எதிர்காலத்தில் அவ
 ளது வஸந்த காலக் கனவுகள்?
 இனி அவளது கனவுகளை நிர்ண
 யிக்க அவளால் முடியாது.
 அவளின் மௌனமான ஒப்புத
 லின் மூலம் நடந்த அழிவின்
 முயற்சியில், முற்றிலும் எதிர்
 பாராத முறையில் அந்த அழிப்
 பதில் பிரக்யாதி பெற்ற சங்
 கார வைத்தியன் மிக அப்பட்
 டமான முறையில் தோற்றுப்
 போனான்.

இரவில் ரகஸ்யமாக விச
 யங்களைப் பேசி முடித்து செயல்
 பட்ட அவளின் அண்ணன் வெகு
 வாகப் பாதிக்கப்பட்ட நிலையில் -
 தோற்றுப் போன உண்மையில்
 மௌனமாக ஒரு மூலையில்
 சாய்ந்து கொண்டான்.

‘அப்பவே சொல்லியிருந்தா
 லாவது சனியன கலச்சி இருக்
 கலாம். மூதேசி கள்ளத்தன
 மாக.....!’

அவளுடைய அம்மா வழக்
 கத்துக்கு மாறாக பெரிய ஸ்தா
 யியில் கூப்பாடு போடாமல்
 அடுத்த வீட்டுக்கும் கேட்காமல்
 துட்டினாள். வழக்கம்போல உச்
 சஸ்தாயியில் சஞ்சரிக்க முடிய
 வில்லையே என்ற ஆத்திரம்
 அவளுடைய தாழ்ந்த தொனி
 யிலும் அப்பட்டமாகப் பீறிட்டது

அவளுக்கு தோல்வியாக
 வும் - அதே சமயத்தில் வெற்றி
 யாகவும் தோன்றியது.

தோல்விக்குக்காரணம் எதிர்
 காலத்தின் வஸந்தம் நிறைந்த
 கனவுகள். வெற்றிக்குக் கார
 ணம்—

நான் நேர்க் கோட்டில் வந்து
 திடீரென வளைந்து - அந்த வளைவினால்
 ஏற்பட்ட தாகத்தில் மூழ்கி
 நடைபெற்ற பந்தயத்தில்
 சுழன்று ஆர்ப்பரித்து நான்
 எடுத்த கோடானுகோடி உருவங்களைப்
 பாய்ச்சி எழுகையில் எக்காளமிட்டு
 சிரிக்கின்றேன்
 நான் --

அது ஒரு புதிய சூழ்நிலை. நீர்கொழும்பு கடற்கரைச் சூழல் மாறி அடர்ந்த தென்னந்தோப்புகளை ஒட்டிய ஒழுங்கையில் ஒரு வீட்டில் அவள் இருக்கின்றாள். அவள் அங்கு வந்ததும் அவள் அண்ணனின் ஏற்பாடுதான்.

சனியன் அழிந்து போகவில்லையே - என்ன செய்வது வரட்டும். அப்படி வருவது சுற்றுப்புறங்களுக்கு தெரியக்கூடா தாம். அவள் அவளுடைய மாமா வீட்டிற்கு போய்விட்டாள் என்கின்ற பொய் முன்னக்கரையில், அவளுடைய டின் பக்கத்தில் உண்மையாக்கப்பட்டு விட்டது.

அவள் அண்ணனின் சிபார்சினால், ஒரு தாரத்து உறவினர் ஒருவரின் வீட்டில் சிறைபட்டுக் கிடக்கிறாள். அதாவது. அவளுடைய அண்ணனின் பாஷையில்

'நான் அங்கு பிரவேசிக்கின்றேன். புதிய புதிய தடுப்பு வலைகள் பெரிய பெரிய கதவுகள். என்னைத் தடுத்து பின்புறம் இழுத்தாலும் நான் என்னை ஒரு துரிதத்தில் நிறுத்தி விரைந்து அந்த அடிவயிற்றுள் நுழைந்து நாபிக் கமலத்தின் வழியாக மூலாதாரத்துடன் இணைந்து என் தனித்துவத்தை நிலைநாட்டி, இணைகின்றேன். ஆனால், அதன்பின் நான் நினைத்தே பார்க்காத வழக்கமாகி விட்ட விழ்ச்சி!

அவள் தன் கணநேரப் பார்வையை ஒதுக்கி அதை வெறுத்து - அண்ணனின் பாஷையில் சனியன் எனத் திட்டி - அவள் அண்ணனின், அம்மாவின்

'அந்தச் சனியன் வெளியேவந்து தொலையும் வரை!'

அவள் வீட்டின் உட்புறம் சென்று குளிப்பதற்காக ஆடைகளை மாற்றுகையில், வீட்டின் மூலையில் இருந்த கண்ணாடியில் அவள் அவளை வெகு பிரமிப்புடன் பார்த்தாள். அந்தப் பழைய அலமாரியில் ரசம் தேய்ந்து மங்கிப்போன கண்ணாடியில் ஆடைகளால் மூடப்பட்டாத தன்னை வெறித்தாள்.

ஒரு புதிய மேட்டில் அரைவாசி மலரத் தொடங்கிய ஒரு மல்லிகை மலரின் நிலையில் மொட்டு முன்புறம் தள்ளியிருந்தது.

யாரும் உணர - புரிய முடியாத நிலையில் அவள் அந்த அசைவை - தனக்குள் மண்வெட்டியால் 'சரக்' கென்று இரு துண்டுகளாக வெட்டப்பட்டு விடாத அந்த மண் புழு ஊர்ந்து போவதை நினைக்கையில்...

பார்வைக்கு உட்பட்டு, உட்பட்டு உள் பாவாடையை தூக்கி குறுக்குக் கட்டுக் கட்டி பழைய துணிகளை எடுத்துக் கொண்டு கிணற்றடியை நோக்கி நடக்

கையில் அந்த வீட்டுக்காரக் கிழவி யாரையோ சபித்தபடி கையில் மண்ணெண்ணெய்போத் தலுடன் வந்து கொண்டிருந்தாள்.

இவள் இன்னும் அந்தச் சனியனை திட்டிக் கொண்டே யிருந்தாள். அவளுடைய கைகள் பழைய துணிகளை வாளி

நீரில் அமிழ்த்திக் கொண்டிருந்தன.

சில தடவை அந்தச் சனியன் துடித்தது. மனத்தில் கிளர்ந்தெழுந்த வெறுப்பின் ஜனிப்பில் குமட்டிக் கொண்டு வந்தது. வாயில் ஊறிய மண்புழுவின் அருவருப்பை மாறித் துப்பினாள்.

அதுவே என் வீழ்ச்சியாக மாறிவிட்ட போதிலும் என்னுடைய ஆக்ரமிப்பை நிறைவேற்றும் பாவனையில் நான் ஒரு மூலையில் ஒழிகின்றேன். நான் அற்றுப் போய்விடவில்லை. அப்படி ஆகவும் முடியாது.

இது ஒரு தற்காலிகமான வீழ்ச்சி.

நான் — ?

அவள் தன்னை - தன் உணர்வை மாற்றிக் கொண்டாள். சுமார் எட்டு மாதங்களுக்கு முன் அந்த இரவில் தன்னை அணைத்து, நாணம் உரித்த அந்த நெடிய உருவத்தின் மீதிருந்த அர்த்தம் பொதிந்த அன்பு ஒரு மாறுதலோடு வெறுப்பாக மாறியது. அந்தப் பிரிவை தன்னை அழித்துவிட்ட கயநலமிக்க கொடுமையின் உட்கழியாக மாற்றிவிட்டாள்.

அந்த ஜீவனின் துடிப்பையே அவள் வெறுத்தாள். பூமிக்குள் இருக்கும் மண்புழு மனதைப் பொறுத்த அளவில் துண்டாகிப் போனதையிட்டு அவளுக்கு வெகு சந்தோசம். ஆனால் அவள் வெறுப்புக்கு அடித்தளமாக

அவளது புவிச் சுரப்பத்தில் நெளியும் புழுவை மண்வெட்டி தீண்டவில்லை! ஒருநாள் - பூமி வெடித்து அந்தப் புழு தரையில் நெளியும். அப்போது ஓ! அந்த வெறுக்கத்தக்க விசயங்கள்?

பல நாட்களுக்கு ஒருமுறை சம்பிரதாயத்துக்கு வருவது போல அவளுடைய அண்ணன் வருவான் வழக்கம்போல் சபிப்பான். அப்படி அவன் சபிக்கும் போது வழக்கம்போல அவள் தூரத்தில் தெரியாத காட்சிகளை மனதில் உருவகப்படுத்தி அவைகளுடன் ஒருவித கைப்புணர்ச்சியுடன் ஐக்கியமாகி விடுவாள். அவன் வழக்கம்போல் போய் விடுவான்.

அவள் அதிகமாக அந்தச் சுவேண்டும் என்பதற்காக சனியனை வெறுத்தாள். வெறுக் வெறுத்தாள்.

நான் நிரந்தரமாக வீழ்ச்சியுற்றேன்.
எனினும்; என் துவஜத்தைப் பறக்கவிட
கம்பங்கள் தயாராகி விட்டன.
நான் ஓடி ஒளிந்து சில
சமயங்களில் வெளிப்பட்டவை
எல்லாம் மாற்ற முடியாத சத்தியம்
அந்த நிரந்தரமான வீழ்ச்சியின்
அடியில் இருந்து தான்
என் வெற்றி எழுப்பப்படப் போகிறது
நான் முற்றாக அற்றுப்போய்
விட்டேனென்று நினைக்கும்
அந்தப் பொய் மறைந்து
உண்மை பிறக்கும் போது
சிரிப்பேன்
நான் — ?

அவள் படுத்திருக்கின்றாள்.
கண்கள் அரைவட்டம் மூடியி
ருக்கின்றன. மேலோட்டமாகப்
பார்க்கையில் அந்தக் கண்கள்
யாரையோ ஏமாற்றுவதற்காக
போலித்தனமாக மூடிக்கொண்டு
அதே சமயம் கள்ளத் தனமாக
பார்ப்பதைப் போல இருந்தது.

‘டெட்டால், ‘ஸ்பிரிட்’
போன்ற மருந்துகளின் நெடி
குப்பென்று பரவி ஊடுருவு
கின்றது.

அவள் படுத்திருந்த கட்டி
லின் பக்கத்தில் சற்றுத் தள்ளி
இருந்த சிறிய மேஜையில் ஆஸ்
பத்திரி உபகரணங்கள். தங்கள்
கடமையை முடித்துவிட்ட நிம்
மதியில் ஓய்ந்து கிடக்கின்றன.

வெள்ளை உடைதரித்த நர்ஸ்
அங்குமிங்கும் நடந்து கொண்
டிருக்கின்றாள்.

டொக்டர் வெளியே வந்த
வுடனேயே வெளியில் நின்று
கொண்டிருந்த அவளின் அண்
ணனுக்கு விசயம் தெரிகின்றது.
அதாவது அந்தச் சனியன்
முழுமையாக - எந்தவிதமான
குறைபாடுகளும் இன்றி ஜனித்
துவிட்ட புதுமை.

அவனுக்கு அடுத்த பிரச்சனை
அதை யார் தலையில் கட்டுவது?

இப்படி அவன் பலவிதமாக
யோசித்துக் கொண்டிருக்கும்
போது அங்கே - அவளுடைய
உடல் சற்று நெளிகிறது. நினை
வுகள் திரும்பிக் கொண்டிருக்
கின்றன.

அந்தப் புவிக்கர்ப்பத்தில்
நெளிந்து கொண்டிருந்த மண்
புழு இரண்டு துண்டாகிப்போய்
விடக்கூடாதா? என்று வெறுத்து
ஓதுக்கிய எண்ணங்கள் விடாப்

பிடியாக வதைத்துக் கொண்டிருந்த காலத்தின் இறுதிக்கும் - தற்போதைய நினைவுத் திருப்பத்திற்கும் இடையில் ஒரு சுய நினைவற்ற, மீண்டும் நினைத்து இரை மீட்சி செய்ய முடியாத ஒரு இடைவெளியில்.....

செம்மை நிறைந்த கங்கைப் பிரவாகத்தில் இழுத்துக் கொண்டு வரப்பட்டு இந்தப் பிரபஞ்சத்துக்கு புதிதாக அறிமுகப் படுத்தப்பட்ட புதிய புஷ்பம் ஒன்று எத்தனையோ மலர்கள் கிடந்த ஒரு தொட்டியில் இருந்துகொண்டு தன் புதிய குரலை தான் கேட்பதற்காக - அல்லது மற்றவர்களுக்காக பிரகடனப் படுத்திக் கொண்டிருந்தது.

அந்த ஒரு நிமிடமெனும் யுகத்தில் தன் சகல வெறுப்

பெல்லாம் கழன்றுவிழ - தானே ஒரு உண்மையாய் மாறிவிட்ட அவள் அந்தக் குரலின் வேகத்தில் எழ முற்பட்டாள்.

பலரின் நிர்ணயப்படி அவளது எதிர்கால வசத்த காலத்தை அழித்துக்கொள்ள, அவள் அண்ணனின் தீர்மானத்தை பொய்யாக்கிவிட அவளை நர்ஸ் ஓடிவந்து எழுந்திருக்கும்படி பிடித்துக் கொண்டாள்.

ஆனால் அந்த நிமிடத்தில் அவளில் - அவனுடைய சத்தியமான ஹிருதயத்தில் - இதுவரை ஏற்றுக் கொண்டிருந்த வெறுப்பின் வீழ்ச்சியில் - பலபேருடைய எதிர்கால நிர்ணயங்களை அறுத்துவிட்ட எக்களிப்பில் சத்தியத்தில்—

‘நான் மிக கம்பீரமாக
எனக்கே உரிய புனிதத் தன்மையுடன்
என் துவஜத்தை உயரமாக
பறக்கவிட்ட சமத்காரத்தில்
அவளில் பிரதிபலிக்கின்றேன்
என் வீழ்ச்சி என்ற
பொய்மை அகல
நான் சகல ஜீவராசிகளிடமும்
நிறைந்து நிற்கின்றேன்
என்ற நிறைவில் - அவளின்
பெண்மையின் ஆதாரத்தில்
மிக அருமையாக வெளிப்படுகிறேன்.
கோடானுகோடி சூரியன்களின் கொதிப்பு
கோடானுகோடி சந்திரன்களின் குழுமையும்
என்னகத்தே கொண்டு புதுமையாக
ஜுவாலிக்கின்ற
அக்கினி நான்.
நான் ஒரு அற்புதமான,
ஆழமான வெறும் சொற்களினால்
மட்டும் விளக்கிவிடமுடியாத ஒரு உணர்வு
நான் உரக்கச் சிரிக்கின்றேன்
நான் “தாய்மை”

பிரார்த்தனை

மு. பஷீர்

பீங்கான் தொழிற்சாலையி ருந்து ஊ..... என்று பீறிட் டொலிக்கும் அலறலில் நான் என் சுயமான நித்திரைக்கு முற்றுப்புள்ளி வைத்துவிட்டு படுக்கையிலிருந்து துள்ளி எழு கிறேன். விடிகாலை விழிப்பி ளூடே அன்றையகடமையுணர்வு உந்தித்தள்ள, வியாபாரத்திற் குப் போக வேண்டும் என்ற நினைவு இதயத்தை நிறைக்க வாஞ்சையோடு டேஸ்ட் கரத் தையை நோக்குகின்றேன். இந் தத் தள்ளுவண்டியும் அன்பு மனைவியும்தான் என் இன்ப உலகம். பகல் பொழுதெல்லாம் தள்ளுவண்டியோடு சங்கமித்து விடுவேன். இரவு வேளையில்.....

இந்த தள்ளுவண்டியின் மீது எனக்கு அதீதமான விருப்பம் உண்டு. இல்லையேல் ஒருநாளைக்கு பல தடவை என் கையாலே அதைச் சுத்தம் செய்து கொண் டிருப்பேனா? அதன் ஆதரவில் அரவணைப்பில்தானே நான் தன் மானமுள்ளவனாக யாருக்கும் அடிமையின்றி வாழ்ந்து கொண் டிருக்கிறேன். முதலாளிகளின் இரக்கமற்ற கெடுபிடி களுக்கெல் லாம் ஈடு கொடுத்து ஹோட்

டல்களில் எருமை மாடாய் உழைத்த காலங்கள் மனதில் தோன்றி விழிகளை நனைக்கச் செய்கின்றன. கடலை வண்டி தள்ளுவதால் என்னிடம் விஷ யம் இல்லை என்று கொள்வத தப்பு. எனக்கு அரசியல் இலக் கிய விவகாரங்கள் ஓரளவிற்குப் புரியும். நடைபாதையில் என் முன்னால் விழலாய் விரியும் எண் ணிறைந்த காட்சிகளை அல்ப மான மனித ஊடுருவல்களைச் சொற்களாக்கி உருவம் கொடுத் திருந்தால் நானும் எப்போதோ ஒரு எழுத்தாளனாகியிருப்பேன்.

மற்றவர்களின் விவகாரங் களுக்கு உருவம் கொடுப்பதை விட என்னுடைய பிரச்சினை களுக்கே தீர்வு காண முடியாது நான் தவிக்கும்போது ... அப்படி என்ன தலைபோகின்ற பிரச்சினை என்று கேட்டால், வாழ்க்கை தான் பிரச்சினை. பிரச்சினைகளே வாழ்க்கை. பிரச்சினைகளும் தேவைகளும் இல்லாத வாழ்க் கை எங்கிருக்கிறது? ஆனால் நடைபாதை அனுபவங்களை இரவில் நிம்மதியாக இருந்து கொண்டு இரை மீட்டிப் பார்ப்

பதும் ஒரு சுவையான விவகாரம்தான்.

என் மனைவி தன் கைப்படவே செய்த பல நிறங்களிலான இனிப்புப் பண்டங்களை என் முன் கொண்டுவந்து வைக்கிறாள். எப்போதுமே அதிகமாகப் பேசாமல் அதிகமாகவே சிந்திக்கப் பழகிக் கொண்டவள் நான்.

என் குணத்தை அறிந்து அவளும் என்னோடு அப்படித்தான் நடந்து கொள்வாள். அவற்றை வாங்கிப் பக்குவமாக அடுக்குகிற சாக்கில் அரைக்கண்ணால் அவளை நோட்டமிடுகின்றேன்.

பருவத்தின் போதையேறிய கட்டுடல் அவளுக்கு. காலைப் பொழுதான படியால் உடையும் கேசமும் கலைந்திருந்தன. அலங்காரமில்லாமலே அந்தத் தோற்றத்தில் அபரிதமான பொலிவும் செளந்தரியத்தின் கவர்ச்சியும் குடிகொண்டிருந்தது. வேலையை எல்லாம் ஒரு பக்கத்தில் போட்டுவிட்டு அவளையே பார்த்துக் கொண்டிருக்கலாம் என்று மனம் தவிக்கிறது.

மனைவியைப் பார்த்து இப்படி பலரிய எட்டமான வர்ணனையா? என்று யாரும் மண்டையில் குட்டிக்கொள்ள வேண்டாம். இராமாயணத்தில் சீதையின் அழகை பக்கம் பக்கமாகக் கம்பர் வர்ணிக்கும்போது.....? இந்த டேஸ்ட் கடலை விற்கும் ரஹீம் ஆபிதாவை வர்ணிப்பதால் கிழக்கு வங்காளப் புயல் ஒன்றும் ஈழ நாட்டுக்குள் சீறிக் கொண்டு வந்துவிடாது.

ஆனால் அந்த அடர்த்தியான புருவங்களுக்குக் கீழேதுள்ளும் பெரிய கண்களில் மட்டும் எப்போதுமே ஒரு நித்தியமான

ஏக்கம். அந்த ஏக்கத்தின் தாற்பரியத்தில் விகசிக்கும் சோக உணர்ச்சியை என்னால் உணர முடிகிறது. காரணம் நான் மனிதன்.

அவள் கொடுத்த தேனீர் இதயத்தைச் சூடேற்றி சுறுசுறுப்பாக்குகிறது. அந்த ஏக்கமிழையும் விழிகளுக்குள் மகிழ்ச்சிப்பொய்கை துள்ளாதா என்ற ஆவலில் அவளைத் தோல்வியோடு வெறிக்கிறேன்.

‘இண்டைக் கெண்டாலும் நேரத்தோடு யாவாரத்த முடிச்சீட்டு நான் சொன்ன விஷயத்தை விசாரிச்சீட்டு வாறீங்களா?’

நான் புறப்படும் பொழுது நறுக்கென்று நினைவு காட்டுவாள் என்று நான் எதிர்பார்க்கவில்லைத்தான்.

‘எவ்வளவு ஆசையா இருந்தாலும் ஒரு பிள்ளையை எடுத்து வளக்கிறதாலே நம்ம பலவீனம் மறைஞ்சிடுமா ஆபீதா! சரியுற்சி பண்ணுகிறேன்’

நான் இறைநாமம் கூறி வண்டியை பாதைக்கு நகர்த்துகிறேன். சே! தேனீர் குடித்தவாய் ஏன் புளிக்கிறது. சட்டைப் பாக்கெட்டிலிருந்து ஒரு ‘ஜனதா’ பீடியை எடுத்து பற்றவைத்து நெஞ்சார இழுத்து ஊதுகிறேன். ஏக்கங்களை அப்படி எடுத்து ஊதிவிட முடியவில்லையே!

என் வண்டி புறப்படப் போகிறது — வண்டியோட நானும்போவேன். அதுதெரிந்து என் மனைவி தன் பிடவை முனைப்பால் தலைக்கு முக்காடிட்ட வண்ணம் எனக்கு சிறு புன்னகை சிந்தி விடை கூறுகிறாள். ஆனால், அந்த ஏக்கம் நிறைந்த விழிகள், அந்த ஏக்கத்தின் உட்பொருள்

திருப்தி கொண்டு விடுவதில்லை. என்னைத் தாய்மை அடையச் செய்யுங்கள் என்று வேண்டுவதைப் போலிருந்தது அவளின் தோற்றம். ஆபீதாவின் நியாயமான — நிறைவேறாத அந்த ஆசைகள் எனக்குமட்டும் இல்லையா?

அன்றொருநாள் அழகிய சிறு குழந்தையொன்றை கையில் ஏந்தி பஸ்தரிப்பில் ஒரு சிங்களப்பெண் கடலை வாங்க வந்தாளே! நான் அந்தக் குழந்தையின் கன்னத்தைத் தட்டி கொஞ்சிவிட்டு அந்தப் பெண்ணை ஆபீதாவாக கற்பனை செய்து மகிழ்ந்தேன். அந்தக்கணம் என் விழிகள்கூட கலங்கிய அந்தச் சம்பவம் இன்னும் என் நினைவுத் திரையில் இருந்து அகலவில்லை.

காலை வியாபாரம் எனக்கு கள்ளுக்கடை அருகில்தான். வண்டிக்குள் வைத்திருந்த சிறு பிங்கானில் சில்லறை நிறைகிறது. நோட்டுக்கள் வந்துசேர அந்தி சாயும்.

'தலுப் பொத்த' கள்ளுக்கடைப்பக்கத்தில் அடிக்கடி திக் விஜயம் செய்யும் 'பட்டானி' என்ற மலையாளக் கிழவனை அறியாதவர்கள் யாரும் இருக்க முடியாது. அவர் ஓசியில் கள் அடித்துவிட்டு கடனில் கடலை சுவைக்கவருவார். அவரது கடன் நாளுக்கு நாள் நீண்டு கொண்டு போனாலும் நான் அதட்டிக் கேட்பதில்லை. அவர் ஒரு வாழ்ந்து கெட்ட ஆத்மா என்பதனால் சற்று விட்டுப் பிடிக்கின்றேன்.

'நிங்களுக்கு ஞான் எத்தர காசா தரான் உள்ளது? வருந்த ஞாயிறு ஆழ்ச்சா ஒக்க தராம்' அவரது இந்தப் பீடிகை மீண்டும்

கடனை ஏற்றவே அல்லாது வேறில்லை என்பதையும் நான் அறிவேன்.

எனக்குத் தெரிந்த மலையாளத்தில் 'கிட்டும் பமுதந்தா மதி பட்டானி' செரிய கணக்கல்லே உள்ளது' என்று அவர் தலையில் ஐஸ் வைப்பேன். அவரது மனைவி மக்களைப்பற்றி சொந்த ஊர் குடும்பப் பெருமைகளைப்பற்றி அடுக்கிக் கொண்டே போவார்.

மனத்தில் உள்ள கவலையை மற்றவர்களிடம் கூறினால் மனத்திலுள்ள வேதனை குறையும். அதே ரீதியில் மணமாகி ஐந்தாண்டுகளாகியும் குழந்தையில்லையே என்ற எனது ஊமைக்காயத்தை - அதன் தாக்கத்தை பட்டானியிடம் புட்டு வைப்பதால் என் ஆதங்கம் குறையாதா என்று எண்ணினேன்.

அந்த எண்ணம் தீவிரமாக செயல்பட்டது. என்னுடைய அரைகுறை மலையாள நாவன்மையில் பட்டானி என்னை என் கவலையை முழுமையாகப் புரிந்து கொண்டார்.

'ஆ - விசயம் மனுஷன்ட கையில் இல்லல்லோ? ஈஸ்வரன் நெனைச்சால் சாதிக்கள் வைத்தது லோகத்தில் உண்டோ?' பட்டானி தனது சுய அல்லது தலுப்பொத்தை ஓசிக் கள்ளிள் மூலம் உந்தியெழுப்பப் பட்ட தத்துவார்த்தத்தை பொட்டென உதிர்த்து என் மூலம் பெற்ற பொரிக்க கடலையை நறுக்கென கொரித்தார்.

அந்தக் கிழவனின் வார்த்தைகளில் எனக்கு எந்தவிதமான அபிப்பிராய பேதமும் உண்டாகவில்லை. இருந்தால் ஒரு

வேளைத் தொழுகையைக் கூட தவறாது நிறைவேற்றி விடுவேனா?

நயனங்களில் நீரொழுக - இரகையேந்தி 'இறைவா! நீ கருணையுள்ளவன். ஏழைகளின் பால் இரக்கமுள்ளவன். நீண்டநாள் ஆசைக் கனவான பிள்ளை வரத்தைக் கொடு!' என்று பல நூறு தடவை பிரார்த்தித்தது வெறுமையல்ல!

நீண்ட தூரம் சுற்றியடிக்க வேண்டும் என்ற உந்தலில் சிலாபம் வீதி வழியாக பெரியாமுல்லை சந்தியைத் தாண்டி நகருகிறது என் தள்ளுவண்டி.

சந்தியில் புதிய ரேஸ் பரம்பரையினருக்குள் ஏதோ ஒரு குதிரையின் 'நோவெயர்' பற்றிய வாக்குவாதம் உச்சஸ்தாயியில் ஒலித்து என் காதுகளுக்குள் பச்சை மட்டையால் அடிப்பதைப் போல் உறைத்தது.

பகல் பதினேருமணிதாண்டி விட்டது. நானும் என் வண்டியும் அந்த வெயிலில் நீர்கொழும்பு புதிய ரெஸ்ட் ஹவுஸ்ஸை அடுத்த பாதையில் திரும்பி 'மீபுரா தியேட்டர்' பக்கம் போக ஆரம்பித்தோம்.

நல்ல வெயில். தூரத்தில் கடற்கரை மணலில் கண்ணாடித்துகள்கள் ஆயிரமாயிரமாய் மின்னுவதைப் போன்றதொரு பிரமை.

தூரத்தில் கடற்கரையில் மீனவர்களின் மகிழ்ச்சிக்குரிய - கவலைக்குரிய - அர்த்தமுள்ள அர்த்தமற்ற கூப்பாடுகள். அந்த இடத்தின் தனித்துவத்தையும் மீறி பரவலாகக் கிளம்புகின்றன. வலையில் இருந்து கூடைக்கு

எடுத்துப்போகும் மீன்களில் தங்கள் சகல கவனத்தையும் செலுத்திய காக்கைகள், அந்தரத்தில் வீரரெனப் பறப்பதும் பின் சக்கர வட்டத்தில் கட்டுமரங்களில் அமர்வது புதுமையான - ஆனால் பழகிப்போன சுவாரஸ்யம் மிக்க காட்சி.

அன்று பகல் காட்சி இல்லாதபடியால் 'மீபுரா தியேட்டர்' ஆளரவமற்று வெறுமை தட்டிப்போய் கிடக்கிறது. அந்தத் தனிமைக்கு ஒரு துணை போல ஒரு 'இவள்' அந்த அறுந்துபோன கம்பி வேலிக்குப் பக்கத்தில் இருந்த பிரபஞ்சத்தேயே விலைக்கு வாங்கிவிட முற்படும் படியான பார்வையுடன நின்று கொண்டிருந்தாள். பின்னால் அதையொட்டிய செம்மண்பாதையில் சில வீடலைக் குஞ்சுகள் விசிலடித்துக் கொண்டு வந்தன.

நான் என் பார்வையை 'கொட்டுவா பிட்டனி' பக்கம் திருப்பினேன். தூரத்தில் ஒரு பெட்டை நாயைச் சுற்றி பல ஆண்நாய்கள் வட்டமிட்டுக் கொண்டிருந்தன. அதில் ஒன்று சந்தோச மிகுதியால் அல்லது பொறுமையின்மையால் ஊளை இட்டது.

என் கைகால்கள் குத்தி வலிக்க ஆரம்பித்தன. சோர்வோடு சில்லறைகளை எண்ணுகின்றேன். ஐந்து ரூபாய்க்கு இன்னும் ஒரு சில சதங்களே குறைவு.

முன்னக்கரை பாலத்தின் பக்கமாக சென்று திரும்பி மறுபடியும் டவுனுக்குள் பிரவேசித்து கடற்கரை வீதிவழிவாக குடாப்பாடு சந்தியால் 'அபய சிங்க புரத்தில் இருக்கும் என்

வீட்டிற்கு வந்து சேர மற்ற ஐந்தும் சேர்ந்துவிடும். அதே போல பொழுதும் பறந்துவிடும்.

அன்றையப் பொழுது எப் போதும் போல் விடிந்தது. ஆனால் ஒரு புதுமையை உள்ளடக்கிக்கொண்டு எப்போதும் போல் காலையில் என் தலைமாட்டுக்கு கோப்பி வரும் என்ற நினைவில் விழித்தும் கண்ணை மூடிக் கொண்டிருந்த எனக்கு ஏமாற்றமாக இருந்தது.

அவள் படுத்திருந்தபடியே வாந்தியெடுத்துக் கொண்டிருந்தாள். அந்த சப்தம் என்னை - என் நித்திரை சகானுபதத்தை நடுவில் அறுத்தது.

காலம் உப்பாகக் கரைந்தது. நான் என் நடைபாதையின்பத்தை சில்லறை எண்ணி பலதை நிர்ணயிக்கும் விசயத்தை ஒத்திப்போட்டு விட்டு அவளை அழைத்துக் கொண்டு டொக்டர் வீட்டிக்குப் போனேன்.

டொக்டருக்கு முழுசாக பத்து ரூபாய் கொடுக்க வேண்டியிருக்கும் என்று எண்ணிக் கொண்டு போன எனக்கு அங்கு 'ஜாதிக சம்பத்' முதல் பரிசு காத்திருந்தது.

நான் தந்தையாகப் போகின்றேனாம். இன்னும் விளக்கமாகச் சொல்லப்போனால் என் மனைவி ஆபிதா தாயாகப் போகின்றாளாம் என்ற சேதியை அறிந்து துள்ளிக்குதித்தேன். அவளது விழிகளில் இதுகாறும் கவிந்திருந்த சோக மூட்டம் கலைந்து மகிழ்ச்சிப் பொலிவில் விழிகள் இதமாக விரிந்தன.

மாதங்கள் 'ஜம்போ ஜெட்டாக' விரைகின்றன. அன்றைய இரவு அவளுக்கு வலி கண்டது. நான் சிறுகச் சிறுகச் சேர்த்த பணத்தோடு அவளை நர்ஸிங் ஹோமில் கொண்டு சேர்க்கின்றேன். குழந்தை ஆணை பெண்ணை என்ற முடிவை அறிய குட்டி போட்ட பூனையாக நர்ஸிங் ஹோம் வரந்தாராவில் உலாவுகிறேன். சில கணங்களின் பின் டொக்டர் வந்து சொன்ன சேதி என் தலையில் இரும்பால் அடிப்பதைப் போன்றிருந்தது. என் மனைவி ஒரே சூவில் மூன்று பெண் குழந்தைகளை பெற்று விட்டாளாம்.

இறைவன் இந்த விஷயத்தில் மட்டும் தானே தாராள மனப் பான்மையில் நடந்து கொள்ளவேண்டும்? ★

பூக்கள்

- ★ அழகான பூக்கள் ஆண்டவனின் புன்சிரிப்பு — லிஸ்போஸ்
- ★ பூக்கள் உண்மையான் மொழி — பெஞ்சமின்

தேவி

எங்கோ ஒரு மூலையில் இருந்துகொண்டு, எங்கேயோ நடக்கும் அனுபவங்களின், அவஸ்தைகளின் குரலை நம் ஈழத்திற்குக் கேட்க நிறைய வாய்ப்புண்டு. ஆனால் இங்கே நடக்கும் வாழ்க்கை முறையினை நடைமுறை அசைவுகளை கேட்க, அறிய வாய்ப்புண்டா?— என்றால் அது மிகச் சிறிய அளவே.

ஈழத்தின் இலக்கிய உந்தல் கள்-வளர்ச்சிகள் எல்லாம் இன்று நேற்று தொடங்கியவை அல்லவே. ஆனால் யாழ்ப்பாணம், மட்டுநகர் ஆகிய பகுதிகளின் மண் மனங்களை அடிக்கடி பார்க்கக்கூடிய சந்தர்ப்பங்கள் இருக்கின்றன. அத்துடன் மலைநாட்டு மண் மனங்களையும் அறிய வாய்ப்புண்டு. மேலும், இப்பகுதிகளின் மண்வாசனையைத்தான் வெளியுலகம் ஈழத்திற்கு சொந்தமானது என்று நம்பியும்வருகின்றது.

இதற்குப் பல காரணங்கள் இருக்கின்றன. படித்தும், வேறு வேலை வசதியின்றி இருந்த அப்பகுதிகளில் சிந்தனை வளர்ச்சிக்கு ஏற்பட்ட வறுமை காரணியாய் இருந்தது. ஒரே மொழி பேசும்

இனம் வாழ்ந்ததால் எழுந்த கருத்து மோதல்கள் புது உத்திகள் கொள்ள வாய்ப்பளித்தது. இவையெல்லாம் ஆரம்பகால உயர்வுகளாயும் அவசியங்களாயும் அமைந்திருக்கக் கூடும். ஆனால் தற்போது ஏனைய பகுதிகளில் வாழும் எழுத்தாளர்களுக்கெல்லாம் ஒருவித 'மனமயக்கம்' உண்டு. அதாவது - முனைந்து யாழ்ப்பாண மண் வாசனையுடன் எழுதினால்தான் யாவருக்கும் விளங்கும் என்றும் பரிச்சயப்பட்ட மண் வாசனையாதலால் மதிப்புண்டு என்றும் நினைக்கின்றனர். இதற்கு விதிவிலக்காக எழுதும் எழுத்தாளர்களும் உள்ளர்.

திருகோணமலை - யாழ்ப்பாணப் பகுதியோடு ஏறக்குறைய எல்லா வகையிலும் இணைந்தது என்றே கூறலாம். இருப்பினும் யாழ்ப்பாணம்- திருகோணமலைப் பேச்சுவழக்குகள், பழக்கவழக்கங்கள், நடைமுறையம்சங்கள் என்பனவற்றில் நிறைய பேதமிருக்கின்றது. ஆனால் இன்று வரை திருகோணமலைக்கென்று தனியானதொரு மண்மனம் வரவில்லை.

சிலவேளை படைப்பாளிகள், நாமெழுதுகின்ற சொற்களை புரிந்துகொள்ள முடியாமல் தம் எழுத்துக்களை, வாசகர்கள் நிராகரித்து விடுவார்களோ என்ற பயமாய் இருக்குமோ தெரியவில்லை. அப்படியிருப்பின் இது சாத்தியமே அற்றது.

தென்னிந்தியப் படங்களைப் பார்க்கின்றோம், நூல்களைப்படிக்கின்றோம், மனமுவந்து ரசிக்கின்றோம். இவைகளிலெல்லாம் தனித் தமிழ்ச் சொற்கள் வந்து விடுகின்றனவா? எத்தனை விதமான பகுதிகளில் பேசப்படும் அத்தனைவித பேச்சுக்கள் பேசப்படுகின்றன? இவற்றையெல்லாம் நாமெப்படி புரிந்து கொள்கின்றோம்? ஒருவேளை பார்த்துக் கொண்டும் - படித்துக்கொண்டும் வந்ததினால் ஏற்பட்ட பரிச்சயத்தினால் புரிந்து கொள்கின்றோம் என்று வைத்துக்கொள்கின்றோம்.

அதற்காக ஈழத்தின் பற்பல மூலைகளில் பேசப்படும் வழக்கைப்பற்றி தெரிந்து கொள்ளாமலா இருக்கின்றோம்? எங்கிருந்தோ இங்கு வரும் மண்மணம் நமக்குப் பிடிக்கிறதென்றால் நாமே பேசுகின்ற வழக்குத்தானா விளங்குவதில்லை? இங்கிருக்கும் பண்பாடுகள், அவலங்கள், துடிப்புகள் நம்மோடேயே ஊர்ந்து வருகையில் - இதைவிடுத்து பார்வை எங்கோ செல்கின்றது. இதற்குக் காரணம் நம்மிடையே போலித்திரை போடப்பட்டிருக்கிறது.

ஈழத்தின் மேடை நாடகங்களை எடுத்துக்கொண்டால் அதில் தென்னிந்திய பேச்சுவழக்கு நடைபெறும். அல்லது யாழ்ப்பாண மண்வாசனை அடிக்கும். இவ்விரண்டும் பேசுகின்ற, அல்லது அதைப் புரிந்து கொள்கின்ற சக்தி மட்டும்தான் இங்குள்ளவர்களுக்கு சொந்தமாய்விட்டது

போலும், சங்கீதக் கச்சேரிகளில் முழுக்க முழுக்க தென்னிந்திய பிரபலப் பாடல்கள் பாடப்படுகின்றன. ரசிகர்களால் கோரப்பட்டு பாடப்படுகின்ற இவைகளைவிட ஈழத்தில் உருவாகி வெளிவந்தபாடல்களுக்கு மதிப்பு ஏற்படுவதில்லை. இவையெல்லாம் நம்மிடம் வளர்ந்து நிற்கும் 'மந்தை வளர்ச்சியை'யே காட்டுகிறது. இங்கு இயற்றுவதற்கு நல்ல கவிஞர்களும், பாடுவதற்கு திறமையுள்ள பாடகர்களும், ரசிப்பதற்கு மனமுள்ள ரசிகர்களும் இல்லாமலா போய்விட்டார்கள்?

ஒவ்வொரு மனிதனும் ஒவ்வொரு தனி உலகம். அந்த உலகத்துக்கென்று தனிப்பட்ட பிரச்சினைகள் எத்தனையெத்தனை? இவ்வாறு உலகின் எந்த மூலையில் சமூகத்தின் குரல்கள் வேறுபட்ட தொனியில் - அதன் காத்திரமுடன் அர்த்தத்தில் ஒலித்துக் கொண்டிருக்கின்றன. அதனை அப்படியே உள்ளவாறே எடுத்தாளும்போது அந்தப்படைப்பு சிறந்ததாகவே இருக்கமுடியும்.

நீர்கொழும்பின் பிரச்சினைகள், சிக்கல்கள் சிலாபத்திலோ, அல்லது மட்டுநகரிலோ நிகழ்வதுபோல இருக்கமுடியாது. ஒவ்வொரு இடத்துக்கென அதற்கென்ற தனித்துவமிக்க முத்திரை இருக்கின்றது. நீர்கொழும்பு நகர் மண்வாசனை என்பது ஒரு புதிய மணத்தோடு நிகழ்கிறது.

இங்கேயுள்ள எழுத்தாளர்கள் பலர் இந்திய மண்வாசனையோடு சம்பவங்களை, கதை நிகழ்வுகளை அடிப்படையான அம்சத்தை தவறவிட்டு எழுதுகிறார்கள்.

என் வீடு அமைதியாக இருக்கும். மற்றெருவன் வீடு அமளிப்படும். இங்கே இருக்கும் ஒற்றுமை வேற்றுமைகளை, சாத்திய அசாத்தியங்களை அந்தந்த கோணங்களில் நின்று பார்க்க வேண்டும்.

சிங்கள மூலம்:
ஜி. பி. சேனாநாயக்கா

தமிழில்:
தம்பிஐயா தேவதாஸ்

ஏழைகள் இல்லாத உலகம்

ஆதவன் உதயம் செய்வ தற்கு ஆயத்தமாகும் நேரமாக இருந்தாலும், நகர வாயிலின் அருகே அமைந்துள்ள மாளிகையில் முன்தினம் ஆரம்பிக்கப் பட்ட விளையாட்டு விழா இன்னும் ஓய்ந்தபாடிಲ್ಲ. மாளிகையின் அருகில் உள்ள இருள் குழந்த இடங்களெல்லாம் திறந்த சன்னல்களிலூடாக வரும் விளக்கு ஒளியினால் வெளித்திருந்தன. மாளிகையினுள்ளே இசைக் கருவிகளினால் எழுப்பப் பட்ட நாதம் மாளிகைக்கு அப்பாலும் இளம் தென்றலுடன் சேர்ந்து பரவியது. பெண் ஒருத்தி இனிமையாகப் பாடும் பாடலொன்றும் இடைக்கிடையே கேட்டுக்கொண்டிருந்தது. ஆண்களின் சிரிப்பொலிகளும், ஒரு வரையொருவர் உயர்ந்த குரலில் அழைக்கும் சத்தமும், கிண்ணங்கள் ஒன்றுடனொன்று மோதுப்படும் சத்தமும், நிலத்தில் விழும் சத்தமும் ஒன்றாகவே எந்த நேரமும் கேட்டுக் கொண்

டிருந்தன. செல்வத்தால் நிறைந்த அந்த மாநகரத்தில் மாபெரும் செல்வந்தர் ஒருவரின் மாளிகைதான் அது.

பலவர்ணப் பட்டுத் துணிகளை தொங்கவிட்டு அலங்கரிக்கப்பட்ட அந்தப் பெரிய மண்டபத்தில் விளையாட்டுக்காரர்கள் மது போதையுடன் பல விளையாட்டுக்களில் ஈடுபட்டு நின்றனர். அந்த நகரத்தின் உயர்குல இளைஞர்களும் அழகான நாட்டியக்காரிகளிலும் பலர் அந்த மண்டபத்தில் இருந்தனர். இளைஞர்கள் எல்லோருமே ஒரேவிதமான அழகிய ஆடைகளை அணிந்து நின்றார்கள். மண்டபத்தின் சுவர்களில் ஏற்றி வைக்கப்பட்ட பெரிய மின்விளக்குகளின் ஒளியாலும் கூரையில் தொங்கவிடப்பட்ட சிறிய மின்விளக்குகளின் ஒளியாலும் இளைஞர்களும் பெண்களும் அணிந்திருக்கின்ற முத்து மாணிக்கப்பட்டு ஆடை அணிகள் கண்ணைக்

கவர்ந்துகொண்டே அழகுடன் ஜோலிக்கின்றன சில இளைஞர்கள் ஓர் இடத்தில் மோதயவாரே தமது கண்ணங்களில் மதுவை வார்த்துக் குடித்துக் கொண்டு விளையாட்டில் ஈடுபட்டு நின்றனர். சிலர் ஆட்டக்காரி ஒருத்தியைச் சுற்றி நின்று கொண்டு அவளுடைய ஆட்டத்தை ரசித்தவாறு கைதட்டி மகிழ்ந்து நின்றனர். இன்னும் சிலர் ஒருவரை ஒருவர் அணைத்துக்கொண்டு நடனமாடினர். மற்றைய இளைஞர்களைப் போலவே அழகிய ஆடைகளை அணிந்த உயர்ந்த மெல்லிய உருவத்தையுடைய ஒருவனும் அவர்களுக்கு மத்தியில் காணப்பட்டான். அவனும், இடத்திற்கு இடம் கூடிநிற்கின்ற பிற இளைஞர்களை நோக்கிச் சென்று அவர்கள் செய்வதில் ஈடுபட்டு ஒன்றாக மகிழ்ந்திருப்பதைக் கண்முடிகின்றது அவ்வது அழகிய முகத்திலுள்ள அரைவாசி மூடிய இருகண்களும் மதுபோதையால் நிறத்திருந்தன. அவன் குடிப்பவர்களுடன் ஒன்று கூடிக் குடிக்கின்றான்; ஆடுபவர்களுடன் ஒன்று கூடிச் சிரிக்கின்றான். அவன்தான் விளையாட்டு விழாவை நடத்துகின்ற மாளிகையின் எஜமானாவான். அங்கு அவன் விளையாட்டு விழா நடத்தாத வாரமே இல்லை. அதாவது நகரத்தில் பெரிய செல்வந்தரான தனது தந்தை இறந்தபின் தனக்கு உரியதான சொத்தில் அவன் அடையும் இன்ப சுகங்கள்தான் அவை.

‘கள்ளன், கள்ளன்’

மண்டபத்தின் ஒரு பக்கத்திருந்து ஒருவன் போதையுடன் சத்தமிடுவது கேட்டது. மது பருகிக்கொண்டும் கைதட்டிச்

சிரித்துக் கொண்டுமிருந்த ஆண்களும் ஆடிக் கொண்டிருந்த நாட்டியக்காரிகளும் அந்தத்திசைக்கு விரைந்தோடினர்.

‘அவன் கள்ளன்தான்’ ஓடிச்சென்று மனிதனொருவனைச் சுற்றி நின்றவர்களுள் பெண்ணொருத்தி கூறினாள்.

‘அவன்ர மாதிரி’ என்று கரகரத்த குரலுடன் கூறினாள் வேறொருவன். அவர்கள் சுற்றி நின்ற மனிதனோ சிக்கல் பல உள்ள நீண்ட தலைமுடியுடன், வாடிய முகத்துடன் நின்றான். அவனது கண்கள் இருண்டிருந்தன. கந்தல் ஆடை அணிந்திருந்தான்.

அவனைச் சுற்றி நின்றவர்கள் இளைஞன் ஒருவன் அவனை நெருக்கினான்.

‘நீ கள்ளன்தானே?’ கனத்த குரலில் கேட்டான் அவன். கந்தல் உடுத்திருந்த மனிதனோ தன்னுடைய பாதி மூடிய கண்களால் அவனது முகத்தைப் பார்த்தவாறு பதில் ஏதும் சொல்லாமல் நின்றான்.

‘அவன்ரை பார்வையைப் பார்’ இளைஞன் அவனது பார்வையைக் கண்டு கோபமடைந்தான். வலது கையை ஒங்கி ஒருமுறை அவனை அடித்தான். அடிப்பட்ட அவன் நிலத்தில் விழுந்து மரண ஓலமிட்டான்.

அந்த இடத்திற்கு ஓடிவந்த யாரோ ஒருவன் விழுந்த மனிதனைச் சுற்றி நின்றவர்களை விலத்திக்கொண்டு அவனருகே சென்றான் அவன்தான் அந்த மாளிகையின் எஜமான். ஆடாமல் அசையாமல் விழுந்துகிடந்த மனிதனைச் சிறிது நேரம் பார்த்துவிட்டு குனிந்து அவனைப் பரீட்சித்துப் பார்த்தான்.

‘இவன் ஒரு பிச்சைக் காரன்’ மனிதனைப் பரீட்சித்துப் பார்த்ததும் அவன் கூறினான். அந்த மனிதன் எதுவும் பேசினான் இல்லை. அவன் உணர்வற்றுக் கிடப்பதை எஜமான் அறிந்தான். சிறிது நேரக் கொண்டுவந்து அவனுக்குப் பருக்கி உணர்வை உண்டாக்கினான். அவனது அடிப்பட்ட முக்கிவிருந்து இரத்தம் கசிந்து கொண்டிருந்தது.

‘நீ யார்?’ எஜமான் கேட்டான். நிலத்தில் இருந்து கொண்ட மனிதன் தனது இருண்ட கண்களால் இளைஞனின் அழகு முகத்தை நோக்கினான்.

‘ஐயா’ அவன் மிக மெல்லிய குரலில் கூறினான்.

‘நான் ஓர் ஏழை; எனக்கு ரெண்டு நாட்களாகச் சாப்பாடே கிடைக்க வில்லை. இண்டைக்கு ராத்திரி ஏதாவது கேக்கலாமெண்டு நகரத்துக்கு வந்தேன். ஆனா ஏதுமே கிடைக்கேல்ல. இந்த மாளிகையில் வெளிச்சம் தெரிஞ்சது. தின்பதற்கு ஏதாவது கேக்கலாமெண்டு இங்க வந்தேன்.’

இளைஞனின் முகத்தில் துன்பரேகை படர்ந்தது. தனது மெல்லிய கீழ் உதட்டைக் கடித்துக்கொண்டான். முன்பு விளையாட்டுகளில் ஈடுபட்டுப் பிரகாசமடைந்திருந்த கண்களில் கண்ணீர் பெருகுவது போல் தெரிந்தது. இளைஞனான எஜமான் உணவு பானங்களைக் கொண்டு வந்து அந்த ஏழைக்குக் கொடுத்து உண்டுகளிக்கச் செய்தான். தான் உடுத்திருந்த பெறுமதியான ஆடையை அவனுக்கு அணியக் கொடுத்தான். தனது மாணிக்கம் பொருந்திய ஆபரணத்தை அவனுக்கு அணிந்தான் பணம் நிறைந்த பை ஒன்றையும் அவனுக்குக் கொடுத்து அலுவலர்களின் செய்வதைக் கண்ட மற்றவர்கள் அவன் குடிவெறியினாலேயே அப்படிச் செய்கின்றான் என்று எண்ணினார்கள். பிச்சைக்காரனை மாளிகையிலிருந்து வழியனுப்பி வைத்த இளைஞன் கன்னுடைய அறை ஒன்றினுள்ளே நுழைந்து கதவைத் தாழ்ப்பாள் போட்டுக் கொண்டான். விழாவிற் கு வந்தோர் சூரியன் உதித்ததும் வீடு செல்வதற்கு அவனிடம் அனுமதி கேட்பதற்கு அவனைத் தேடினராயினும் அவன் அறையிலிருந்து வெளியே வந்தானில்லை. அதன்பின்பு இளைஞன் புதுமனிதனாக மாறினான். அவன் அன்றிலிருந்து தனது கையாட்களிடம் விளையாட்டு விழா நடத்துவது பற்றிய பேச்சே எடுத்தானில்லை. நகரத்திலுள்ள ஏழைகளின் ஏழ்மையைப் போக்கும் விதத்தைப் பற்றி மட்டுமே கதைத்தான். விளையாட்டுக்காரப் பணக்கார இளைஞர்களுடன் பழகுவதைக் கைவிட்டான். அழகிய உடுப்புக்களை உடுப்பதையும் பெறுமதியான குடிவகைகளைக் குடிப்பதையும் கைவிட்டான். அவன் ஏழைகளைத் தேடிப்போய்ப் பணம் கொடுத்து அவர்களின் ஏழ்மையைப் போக்கினான்.

அவன் விளையாட்டு விழா நடத்தும் பொழுது பெருத இன்பத்தை இப்பொழுது பெற்றான். தான் ஈயந்த ஆடை அணிகளை அணிந்து நிற்கும் ஏழையொருவனைக் காணும்பொழுது அவன் அடையும் மகிழ்ச்சி அளவில்லாதது. தான்கொடுத்த உணவுப்பானங்களால் அளவற்ற ஆனந்தமடையும் ஏழையொருவனைக் காணும்பொழுது பெறும்

இன்பம், உடையாபரணங்களை அணிவதிலும் பெறுமதியான சுவையுள்ள உணவுகளை உண்பதிலும் பெறும் இன்பத்திலும் மேலானது என்று அவன் எண்ணினான்.

பணமும் உணவும் பானங்களும் கொடுத்து நகரத்தில் உள்ள ஏழைகளின் ஏழ்மையைப் போக்க முடியாது என்பதை மிகச் சிறிய காலத்திலேயே அவன் அறிந்து கொண்டான். பணத்தைப் பெற்றவர்கள் அதை உடனேயே செலவழித்து விட்டு மீண்டும் அவனை நோக்கியே வந்தனர். அவன் உணவு, பானங்கள், உடைகள் வழங்குவதால் தொழில் செய்யாமல் சோம்பேறிகள் தோன்றுகின்றார்கள் என்று அரசாங்க அதிகாரிகள் குற்றம் சாட்டினார்கள். நகர மக்களைச் சோம்பேறிகளாக மாற்றாமல் ஏழ்மைத் துன்பத்தை நீக்கக்கூடிய வழிவகைகளைச் சிந்தித்துப் பார்த்தான் இளைஞன். அவன் படித்தவர்களிடம் வழிவகைகளைக் கேட்டான். அவர்கள் எல்லோரும் ஒன்றுகூடி மக்கள் வெறுக்காதபடி நகர ஏழைகளின் ஏழ்மைத் துன்பத்தை நீக்கும் விதத்தை அவனுக்குக் கூறினர்.

இளைஞனின் பேரன் பூட்டன்மார் பரம்பரையினர் பெரிய செல்வந்தராவார்கள். அவர்கள் எல்லோரும் பரம்பரையாகத் தமக்குச் சொந்தமான சொத்துக்களை மிகுந்த சிரமத்துடன் காப்பாற்றி வந்திருக்கிறார்கள். நகரத்திலும் அதனைச் சூழ்ந்துள்ள பகுதிகளிலும் உள்ள காணிகளில் அதிகமானவை இந்தப் பணக்கார இளைஞனுக்கு உரியதானதும் பொன், வெள்ளி, முத்து, மாணிக்கம் போன்றவை மிகுதியாக உள்ளவனுமானதும்

அவர்கள் பணத்தைச் சேர்த்து வைத்துவிட்டு இறந்து போன தனாலேயே.

இளைஞனுக்கு உரிமையான நிலங்களை ஏழைகளுக்குக் கொடுக்க வேண்டுமென்று படித்தவர்கள் கூறினார்கள். காணி பெற்றவர்கள் தொழில் செய்யக்கூடியதாக பணமும் கொடுக்கவேண்டுமென்றும் கூறினார்கள்.

எல்லோருக்கும் தேவையான அளவு செழிப்புள்ள காணிகளைக் கொடுப்பதற்கு அவனிடமுள்ள காணிகள் போதாவிட்டால் மேலும் காணிகளை விலைக்கு வாங்கிக் கொடுக்கவேண்டுமென்று கூறினார்கள்.

இளைஞனும் படித்தவர்கள் கூறியபடியே செய்தான். நகரத்தில் ஏழ்மைத் துன்பம் நீங்கியது, எல்லோருமே ஒரே விதமாகத் தொழிலில் ஈடுபட்டனர். நகரம் செல்வத்தால் நிறைந்தது. அழகிய ஆடை அணிகளை அணிந்து செல்வோர் வீதிகளில் அதிகமானார்கள். வீடுகளிலும் தெருக்களிலும் மகிழ்ச்சிச் சிரிப்பொலிகள் எந்நேரமும் கேட்டுக் கொண்டிருந்தன.

விளையாட்டுக்களில் இன்பமடைந்து சிரிப்பவர்களை அந்த இளைஞனுக்குப் பிடிக்காது என்ற செய்தி நகர மக்களிடையே பரவியது. அழகிய ஆடைகளை அணிந்துகொண்டு அவனுக்கு அருகில் செல்லக் கூடாது என்று அவனுடன் பழகிய சிலர் நகர மக்களுக்குக் கூறினர்.

முன்பு ஏழைகளைத் தேடி எந்நேரமும் தெருக்களில் அலைந்த இளைஞன் இன்று தெருக்களில் அவர்களை மிக அரிதாகவே காணுகின்றான். இளைஞன்

தெருக்களில் திரியாது அவன் தேடிய ஏழைகள் தப்பொழுது நகரத்தில் இல்லாததனாலேயே என்று சிலர் கூறினர். தெருக்களில் மகிழ்ச்சியுடன் திரிபவர்களை அவனுக்குப் பிடிக்காது என்றும் இன்னும் சிலர் கூறினர்.

நகரத்தில் ஏழ்மை நீங்கிய தற்காக மாபெரும் விளையாட்டு விழாவொன்றை நடத்த நகர மக்கள் ஏற்பாடு செய்தார்கள். நகரத்தின் மத்தியில் அமைந்த தோப்பொன்றில் அதை நடத்துவதற்குக் கட்டளைகள் பிறப்பிக்கப்பட்டன.

ஒரு மாலை வேளையில் நகர மக்கள் அந்தத் தோப்பில் ஒன்று கூடி விழவை ஆரம்பித்து வைத்தார்கள். இளைஞன் அவ்விழா விற்கு அழைக்கப்பட்டானாயினும் அவன் தனக்குச் சுகவீனம் என்று கூறி அங்கு செல்லா திருந்தான்.

இருள் சூழ்ந்தபின் அவன் தனதுமாளிகையின் மாடியொன்றில் ஏறி நகரமக்கள் விழா நடத்துகின்ற தோப்பின் திசையை நோக்கினான். நகர மத்தியில் தீ எரிவதுபோன்று தோப்பில் ஏற்றி வைக்கப்பட்டிருந்த நூற்றுக்கணக்கான தீபங்களின் ஒளியால் ஆராயம் பிரகாசமாகக் காட்சியளித்தது. தோப்பில் மகிழ்ச்சி கொண்டாடும் ஆயிரக்கணக்கான ஆண்களையும் பெண்களையும் அவன் நோக்கினான். அங்கு எழுப்பப்படும் இசைக்கருவிகளின் நாதமும் அவனுக்கு இடைக்கிடை கேட்டது.

தோப்பின் திசையைச் சிறிது நேரம் பார்த்துக்கொண்டு நின்ற இளைஞன் ஆற்றமையுடன் அங்கும் இங்கும் உலாவிக்கொண்டு யோசிக்கலானான்.

அழகான ஆடை அணிகள் அணிந்து கொள்வதாலும் விளையாட்டு விழாக்கள் நடத்துவதாலும் தான் முன்பு அடைந்த மகிழ்ச்சியின் விதத்தையும் நகரத்தில் மக்கள் ஏழ்மைத் துன்பத்தால் பட்ட பாட்டையும், பின்பு தான் ஏழைகளுக்கு உதவி செய்து இன்பமடையப் பழக்கிக்கொண்டதையும் அவன் அவன் நினைத்து பார்த்தான். நகரத்தில் ஏழைகளின் துன்பம் படிப்படியாகக் குறைந்த பொழுதும் ஏழைகளின் மகிழ்ச்சியால் அவன் பெற்ற இன்பமும் படிப்படியாகக் குறைந்துகொண்டு வந்தது. முன்பு யாராவது ஒருவன் கந்தல் உடையைத் தூரவிசித் தன்னிடமிருந்து பெற்றுக்கொண்ட ஆடையை அணிந்து ஆனந்தப்படுவதை அவன் கண்டு மகிழ்ச்சியடைவான். ஆனால் இப்பொழுது அவனிடம் அவ்வாறு உணவோ உடையோ பணமோ பெறுவதற்கு நகரத்தில் ஏழையொருவன் இல்லை.

‘இந்த நகரத்தில் எல்லோரும் மகிழ்ச்சியால் விழா நடத்தினாலும் என்னால் மகிழ்ச்சியடைய முடியவில்லை’ என்று அவன் தனக்குத் தானே சொல்லிக் கொண்டான்.

அவன் மாடியிலிருந்து இறங்கி வீட்டினுள்ளே சென்றான். சிறிது நேரத்தின் பின் அவன் ஏதோ ஒரு பொட்டணத்தை கக்கத்தில் வைத்துக் கொண்டு வீட்டினின்றும் தெருவிற்கு இறங்குவது தெரிந்தது.

அதன்பின்பு அவனை ஒரு பொழுதும் அந்த நகரத்தில் காணமுடியவில்லை. ★

இலக்கிய கால நினைவுகள்

இரா. சிவம்

முன்பு எப்போதாவது ஒருமுறை நடக்கும் இலக்கியக் கூட்டங்களுக்கு அநேகமாக நான் போவதுண்டு. ஒருமுறை நீர்கொழும்பு இந்து வாலிபர் சங்க மண்டபத்தில் அவர்களால் முத்தமிழ் விழா கொண்டாடப்பட்டது. அதில் தான் நான் முதன் முதலாக ரசிகமணி கனக செந்திரநாதன், எஸ். பொ., மஹாகவி, அம்பி. வி. கந்தவனம் போன்றவர்களின் இலக்கியப் பேச்சுக்களை, கவியரங்குகளை கேட்கக்கூடிய வாய்ப்பு ஏற்பட்டது. இப்படி திடீரென ஒரு புயல்போல தோன்றி மறைந்த நிகழ்ச்சிகளைக் கண்ணுற்றதும் நீர்கொழும்பிலும் இப்படிப்பேச்சாளர்கள் — எழுத்தாளர்கள் இருக்கின்றார்களா என்ற தேடல் மனோபாவம் ஏற்படலாயிற்று.

அந்தத் தேடலின் முடிவில் அப்போது பத்திரிகைகளுக்கு கவிதைகள் எழுதிக் கொண்டிருந்த ஆசிரிர் பெ. சோமாஸ் கந்தரின் உற்சாகமும், தீவிரமும் இனங்காண முடிந்தது. இந்தத் தொடர்பின் இறுக்கத்தில் ஒரு தமிழ் மன்றமும் உருவாகி—தீவிரமாக செயல்பட்டு அதேவேகத்தில் மறைந்தும் போயிற்று. அதேசமயத்தில் எனது நண்பர் ஒருவர் நிறையக் கவிதைகளை எழுதி எழுதி குவித்துக் கொண்

டிருந்தார். (பத்திரிகையில் அல்ல வீட்டில்தான்) ஒருவித கிறுக்குத் தனமான ஆத்மார்த்தத் திருப்தியில் அடுக்கி வைக்கப்பட்டிருந்த அவரது கவிதைகளில் சிலவற்றை என் வேண்டுகோளின்படி பத்திரிகைகளுக்கு அனுப்ப அவைகள் பிரசுரமாயின.

அவருடன் என்னுடைய தொடர்புகள் ஆரம்பமாக எங்கனோ இன்னொரு நண்பரும் தொடர்பு கொண்டார். அவர் ஒரு முஸ்லீம். அவருக்கு சரஸ்வதி யுகத்தைப் பற்றி பேசுவதென்றால் ஒரு தனிப் பிரீதி.

பெரும்பாலும் பல மாலை நேரங்களில் நாங்கள் மூவரும் நீர்கொழும்புக் கடற்கரையில் அமர்ந்து புதுமைப்பித்தனில் இருந்து இன்றைய ஜெயகாந்தன் உட்பட இலங்கையர்கோன் முதல் எஸ். பொ. வரை பேசிக் கொண்டிருப்போம்.

வீரகேசரியில் கவிதைகளில் கவிஞர்கள் போட்டியிட்ட விசயம் - பகீரதன் இங்குவந்து ஈழம் பத்தாண்டு பின்தங்கிய சமாசாரம் - கண்ணதாசன் கட்சிமாறிய விசயம் - பழைய தென்றல் பத்திரிகையில் கண்ணதாசன் புதுமைப் பித்தன் கவிதைகளுக்கு எதிர்ப்புத் தெரிவித்தது - இப்படி பல விசயங்களையும் பேசப் பேச, ஆர்வம் துளிர்க்க என்

நண்பர்கள் இருவரும் போட்டி போட்டுக்கொண்டு எழுத ஆரம்பித்தனர்.

இதற்கிடையில் பல மன்றங்கள் எங்களால் உருவாக்கப்பட்டு ஒரொரு மாதங்களில் மடிந்து போயின. அந்த மன்றங்களில் 'நீர் கொழும்பு தமிழ் எழுத்தாளர் மன்றமும்' ஒன்று.

ஒருநாள் நானும் மற்ற நண்பர்கள் இருவரும் பேசிக் கொண்டிருக்கையில் ஒரு போட்டி ஏற்பாடாகியது. அடுத்த படைப்பு யாருடையதாக இருக்கும் என்பதே! ஒருவர் என்னுடையதுதான் முதலில் வரும் என்றார். மற்றவர் என்னுடையதுதான் என்றார். இதற்குள் அந்த முஸ்லீம் நண்பர் 'சரி உமது படைப்பு முதலில் வெளிவந்தால் மீசையை எடுத்துவிடுகிறேன், என்றார். மற்றவரும் சரி என்றார். அப்போதே அங்கு வந்த தபாலில் ஒரு 'கல்கி பத்திரிகை கல்கி காரியாலயத்தில் இருந்தே வந்திருந்தது. அதைப் பிரித்துப் பார்த்தால் ஒரு நண்பரின் கவிதை பிரசுரமாகியிருந்தது. 'என்னய்யா போட்டி ஆரம்பமாகும்போதே நீர் தோற்றுவிட்டீர்' என்று கவிதைக்குரிய நண்பர் வா தாட மற்றவர் 'யோவ் அது தென்னாட்டுப் பத்திரிகை— நான் குறிப்பிடுவது இந்நாட்டுப்பத்திரிகையில்' என்று சமாளித்தார்.

இந்தக் காலத்தில் ஒரு நண்பர் (அச்சகச் சொந்தக்காரர்) ஒரு மாசிகை ஆரம்பிக்க முற்பட்டார். அவருக்கு அச்சக வேலைகளில் திறமையிருந்த போதும் எழுத்துக் துறையில் போதிய திறமையில்லாத காரணத்தால் இந்த இரு நண்பர்களும் துணை ஆசிரியராக இருக்க ஒப்புக் கொண்டார்கள். அந்த முஸ்லீம்

நண்பர் தமிழ் நிலவன் என்ற புனைபெயரிலும் மற்றவர் கவிஞர் கௌமாரன் என்ற பெயரிலும் பணிபுரியத் தொடங்கினர். இதற்கிடையில் 'ஓட்டு மடத்தான்' என்ற புனை பெயர் கொண்ட ஒரு நண்பரும் துணைக்குழுவில் சேர்ந்து பணியாற்றினார். ஓட்டுமடத்தானும், தமிழ் நிலவனும் மாலையில் அந்தப் பத்திரிகைக் காரியாலயத்துக்கு வந்து உரையாடிவிட்டுப் போவார்கள்.

ஆனால் கௌமாரன் மட்டும் சதா அங்கேயே இருந்து கொண்டிருந்தான். இவர்களுக்குள் ஒரு சச்சரவு. பத்திரிகை ஆசிரியர் 'கருணாநிதி — அண்ணாத்துரை என்ற ரீதியில் தமிழை எழுத வேண்டும் என்பார். மற்றவர்கள் யதார்த்த இலக்கியப் பிரியர்கள். பத்திரிகை ஆசிரியர் ஜெயகாந்தனை வெகுமட்டமாகப் பேசுவார். மற்றவர்கள் ஜெயகாந்தனை தலையில் தூக்கி வைத்துக்கொண்டு ஆடுவார்கள்.

இப்படிப்பட்ட சர்ச்சைகள் மத்தியில் அந்தப் பத்திரிகையின் முதல் இதழ் வெளிவந்தது. வெளியீட்டு விழாவுக்கு தலைமை தாங்க மட்டுநகர் எம். பி. செ. ராசதுரையும் வந்திருந்தார்.

'முத்தாரம்' போல் வர வேண்டும் என்று உரிமையாளர் நினைக்க நண்பர்கள் 'சரஸ்வதி' போல் வரவேண்டும் என்று நினைக்க எப்படியோ பத்திரிகை தரமாக வெளிவந்தது.

அப்போது அடிக்கடி நண்பர் ஓட்டு மடத்தார் 'மல்லிகை' பிரதிகளைக் கொண்டுவந்து காண்பிப்பார். (அப்போதுதான் ஜீவாவின் மல்லிகையும் வெளிவரத் தொடங்கியிருந்தது) ஓட்டுமடத்தார் ஒருமுறை இளங்கீரனின்

பேட்டிக் கட்டுரையை சிகப்பு மையில்தான் அடிக்க வேண்டும் என்று ஒற்றைக்காலில் நின்றார்.

கௌமாரன் அதை எதிர்த்தார். பிறகு எப்படியோ சிகப்பு நிறத்திலேயே அடித்து வெளிவந்தது.

முன்னுவது பொங்கல் மலர் அச்சாகிக் கொண்டிருக்கும் சமயம் என்ன காரணத்தினாலேயோ பத்திரிகைநின்றுவிட்டது. 'நான் இல்லாவிட்டால் அந்தப் பத்திரிகை நடக்காது' என்று ஒரு நண்பர் அடிக்கடி கூறுவார். (அதுதான் உண்மையான காரணமோ என்னவோ!)

சொந்தப் பத்திரிகை நின்று போனபின் சிறிது காலம் நண்பர்களின் பிரிவுகள் காரணமாக இலக்கிய ஒட்டம் சோர்வாகி மந்த கதியில் போயிற்று. அதே சமயம் 'நகுலன்' என்ற தங்க ரத்தினம் ('கன்ளிப் பெண்'— 'இப்படி எத்தனை நாட்கள்' போன்ற சிறுகதைத் தொகுதிகளின் ஆசிரியர்) அங்கு விஜய ரத்தினம் மகா வித்தியாலயத்தில் ஆசிரியராக வந்துசேர்ந்தார். ஆனால் அவர் இந்த விவர தங்கள் — இலக்கிய சர்ச்சைகள் என்பனவற்றில் இருந்து ஒதுங்கியே இருந்துவந்தார்.

மறுபடியும் இரண்டு நண்பர்களும் கூடி ஒரு மன்றத்தை அதிகப்படியான அங்கத்தினர்களோடு உருவாக்கினர். அது ஆரம்பமாகிய சில தினங்களிலேயே 'கல்கி விழா' வெகு விமரிசையாகக் கொண்டாடப்பட்டது. அதற்கு 'பாரதி' தலைமை தாங்க த. மணி, க. நவசோதி, நண்பர்கள் ஆகியோரும் சொற்பொழிவாற்றினர்.

இந்தக் காலத்தில் இந்து வாலிப சங்கத்தினர் வள்ளுவர் விழா, நாவலர் விழா, பாரதி

விழா என்று நடத்தினர். அனேகமாக இவைகளில் கோயில் மேளம் மாதிரி எஸ். பொ.வந்து வழக்கமான நையாண்டித் தனத்துடன் பேசினார். க. நவசோதி அவருடைய அப்போதைய வழக்கமான பல்லவியான 'தமிழாராய்ச்சி மகாநாட்டுக் காக மலேஷியா சென்ற டமிலர்களின் வீரப் பிரதாபங்களை அலசினார்.

ஏதோ ஒரு விழாவில் நண்பர்கள் இருவர் பங்கு பற்றியதாக ஞாபகம்.

இதற்கிடையில் இந்த இரு நண்பர்களின் முயற்சியினால் குமுதம் — மர்மக்கதை படித்துக் கொண்டிருந்த பலர் யதார்த்த இலக்கியத்தில் ஆர்வம் காட்ட அது பரிணாம வளர்ச்சிபெற்று ஈழத்து இலக்கியப் பத்திரிகைகளையும் வாங்க வைத்தது. ஒரு சிலர் எழுதவும் முற்பட்டனர்.

இந்த ஆரோக்கியமான சூழ்நிலையில் பலர் இடித்த புளியையே இடிக்காமல் பல நூல்களை வாங்கிப் படித்து வாதப்பிரதிவாதங்கள் நடத்த ஆரம்பித்தனர்.

கௌமாரன் கொழும்பிற்கு வேலைசெய்யச் சென்றதும் ஒரு நாள் டொமினிக் ஜீவாவுடன் வந்து மல்லிகையை விநியோகிக்க ஆரம்பித்தார். ஜீவா நீர் கொழும்பு வரும்போது இலக்கிய சர்ச்சைகள் பெருகின. கடற்கரைகளில் — நண்பர்களின் வீட்டில் இப்படி.....

அதே நேரத்தில் கண்ணை மூடிக்கொண்டு வரட்டுத் தத் வார்த்தம்பேசும் இலக்கிய மலடன்களும், சொந்தக்கோணத்தில் அலித்தனமாக இலக்கியத்தில் சேரப்போகும் பெரிய மனிதர்களும் இங்கு இருக்கின்றார்கள்.

மு. பொன்னம்பலத்தின்
கட்டுரை தொடர்பாக.....

கவிதையும் நாடகமும்

எம். ஏ. ஸ்ரீமான்

ஆனால் சமகால நிகழ்ச்சிகளைப் பகைப்புலமாகக் கொண்ட ஒரு கவிதை (செய்யுள்) நாடகத்தில் வரும் பாத்திரங்கள் பேசும் பேச்சு கவிதையில் (செய்யுளில்) அமைந்திருப்பது இன்றையப் பேச்சு நடையோடு அதை ஒத்துப்பார்க்கும் வாய்ப்பைப் பெற்றிருக்கும் நமக்கு அசௌகரியத்தையே ஏற்படுத்தும்.

ஆகவே பிரச்சினை இதுதான். 'சமகால நிகழ்ச்சிகளைப் பகைப்புலமாகக் கொள்வோர் இந்த அசௌகரிய நிலையை அப்புறப்படுத்தி இன்றையப் பேச்சு நடைக்கு ஏற்ற விதத்தில் கவிதையைப் (செய்யுளை) பணியவைத்து அதை நாடகத்திலும் நியாயப் படுத்த வேண்டும்'. நண்பரின் கட்டுரையைக் கொண்டே அதை இன்னும் விளங்கப்படுத்தினால் 'கவிதை (செய்யுள்) நாடகம் பார்க்கச் செல்வோர் தமது பேச்சுநடைக்கும், நாடக பாத்திரங்களின் பேச்சுநடைக்கும் வித்தியாசம் இருப்பதை உணராத வகையில் கவிதையில் வசனநடை அமையவேண்டும்.' (அதாவது செய்யுளில் உரையாடல் அமையவேண்டும்).

இதைச் சுருக்கிச் சொல்வதானால் சமகால நிகழ்ச்சிகளைச் சமகாலப் பின்னணியில் சித்திரிக்கும் செய்யுள் நடையில் எழுதப்பட்ட ஒரு யதார்த்த நாடகத்தின் உரையாடல் மொழி இத்தகைய பண்பைக் கொண்டிருந்தால் மட்டுமே அதை அங்கீகரிக்கலாம். ஒரு சமகாலச் செய்யுள் நாடகத்தின் வெற்றியை அல்லது தோல்வியை நிர்ணயிப்பது அந்த நாடகத்தின் உரையாடலின் மொழி நடையின் இயற்கையே ஆகும் எனலாம்.

சாராம்சத்தில் சமகாலச் செய்யுள் நாடகம் பற்றிச் சாதகமற்ற கருத்தைக் கொண்டிருந்த போதிலும் மேற்காட்டிய கோட்பாட்டைக் கொண்டே அவர் இன்றையச் செய்யுள் நாடகங்களை அணுக எத்தனித்துள்ளார்.

இந்தக் கோட்பாட்டைப் பிரயோகிக்கும்போது சரித்திர புராணச் சார்புடைய நாடகங்கள் தப்பிவிடுகின்றன. ஓரளவுக்கு அவை சிலாகித்துப் பேசவும் படுகின்றன. ஆயினும் இவற்றுக்கு முக்கியத்துவம் கொடுக்க முடியாது என்று

அவற்றை ஒதுக்கிவிட்டு 'நாடகத்துறையில் கவிதையின் (செய்யுளின்) வெற்றியையும், தேவையையும் பார்க்கவேண்டுமானால் சமகாலப் பிரச்சினைகளைச் சமகாலச் சூழலில் வைத்து எழுதப்பட்டுள்ள கவிதை (செய்யுள்) நாடகங்களைக்கொண்டே அறிய வேண்டியவர்களாக உள்ளோம்' என்று நண்பர் பொன்னம்பலம் கூறியுள்ளார்.

இந்த அடிப்படைகளிலேயே சமகாலச் செய்யுள் நாடகங்களை எழுதிய ஒரே நபரான மஹாகவியின் கோடை, புதியதொரு வீடு, திருவிழா ஆகிய நாடகங்கள் நோக்கப்பட்டுள்ளன. செய்யுள் நாடக உரையாடல் எவ்வாறு இருக்கவேண்டும் என்ற தனது கோட்பாட்டை இந்த நாடகங்களில் பிரயோகித்தபோது இவை அக்கோட்பாட்டுக்கு இணக்கமாக இல்லை என்று நண்பர் காண்கின்றார். சேக்ஸ்பியர் காலத்து அரசுகுடும்பத்தினர் மட்டுமன்றி சவக்குழி தோண்டும் புலையனும் உயர்ந்த செய்யுள் நடையிலேயே பேசியிருப்பான் என்று நம்பித் திருப்தியடையும் நண்பர் மஹாகவியின் பாத்திர உரையாடல்கள் சில சமயங்களில் சிரிப்புக்கிடமானதாகவும், பாத்திரவார்ப்பை அசௌகரியப்படுத்துவதாகவும் அமைந்துள்ளன என்று கண்டு பிடித்துள்ளார். முடிவாக 'சுழத்துக் கவிஞர்கள் சிறந்த கவிஞர்களாய் இருந்தும் கவிதையை (செய்யுளை) நாடகரீதியாக நியாயப் படுத்தலைப் பொறுத்தவரை தோல்வியே கண்டுள்ளார்கள்' என்று கூறுகின்றார். சுருக்கமாக இந்த நாடகங்கள் அனைத்தும் தோல்வியே என்று கூறுகின்றார். இதன் அடிப்படையில் செய்யுள் நடையில் நம்பிக்கை இழந்து கவி

தைக்குக் கவிதையாகவும், வசனத்துக்கு வசனமாகவும் ஈடுகொடுக்கும் புதுவசனத்துக்குரிய பாய்ச்சல் இனிமேல் வரப்போகின்றது' என்று அதன் வருகைக்காகக் காத்திருக்கின்றார்.

6

மஹாகவியின் நாடகங்களைப் பற்றிய நண்பரின் கருத்துக்களைப் பரிசீலிப்பதற்கு முன் ஒரு சமூக நாடகத்தின் வெற்றியை அல்லது தோல்வியை இறுதியாக நிர்ணயிப்பதற்குரிய அடிப்படை அம்சமாக நண்பர் கருதும் கொள்கையைப் பரிசீலிப்பது அவசியமாகும். நாடக உரையாடலின் மொழிநடையே நாடகத்தின் வெற்றி, தோல்வியை இறுதியாக நிர்ணயிக்கின்றது என்பதே அவரது கோட்பாடு. உரையாடும் முறை, உரையாடலின் பொருட் செறிவு, நாடகப்பொருள் பாத்திரங்களின் குணவியல்பு போன்றவை உரையாடலின் மூலம் வளர்ச்சியடையும் பாங்கு ஆகியவைகூட இங்கு கவனத்துக்கு எடுத்துக் கொள்ளப்படவில்லை.

உரையாடலின் மொழிநடை அதாவது பாத்திரங்களின் பிரதேசப் பேச்சு மொழி இயல்பாக இருக்கின்றதா, இல்லையா என்பதே முக்கியமானதாகக் கருதப்பட்டுள்ளது. 'இவைபோன்ற கதைகளில் (அதாவது புதியதொரு வீடு போன்ற சமகால நிகழ்ச்சிகளைக் கொண்ட கிராமியக் கதைகளில்) எவ்வளவுதரம் அப்பிரதேசப் பேச்சு நடையை அழகாகவும், இயல்பாகவும் பாவிக்கின்றோமோ அதில்தான் அவற்

றின் வெற்றியும் தங்கியுள்ளது என்பது நண்பர் மு. பொ. வின் வார்த்தைகள். இதை உரை நாடகம் செய்யுள் நாடகம் இரண்டுக்கும் பொதுப்படையான கோட்பாடாகக் கொண்டே நண்பர் மஹாகவியின் நாடகங்களை அணுகித் தீர்ப்புச் செய்துள்ளார்.

அவருடைய இந்தக் கோட்பாடு செய்யுள் நாடகம் பற்றிய டி. எஸ். எலியட்டின் கருத்தை ஒட்டி அவர் முன்னர் விளக்கிய 'கவிதை நாடகம் பார்க்கச் செல்வோர் தமது பேச்சுநடைக்கும் நாடக பாத்திரங்களின் பேச்சுநடைக்கும் வித்தியாசம் இருப்பதை உணராத வகையில் கவிதையில் ஸ்சுநடை அமைய வேண்டும்; (அதாவது செய்யுள் உரையாடல் அமைய வேண்டும்) என்ற கோட்பாட்டுடன் முரண்படுகின்றது. இதன்படி அவர் மஹாகவியின் நாடகங்களை அணுகியிருந்தால் ஒருவேளை அவைபற்றி வேறு முடிவுகளுக்கு வந்திருக்கக் கூடு.

இது எப்படி இருந்தபோதிலும் நண்பரின் கோட்பாடு மூன்று கேள்விகளை என்னுள் எழுப்புகின்றது.

1. ஒரு சமூக நாடகத்தின் வெற்றியை அல்லது தோல்வியை இறுதியாக நிர்ணயிப்பது அதன் உரையாடலின் மொழிநடைதானா?

2. ஒரு சமூக நாடகத்தில் குறிப்பாகச் செய்யுள் நாடகத்தில் உரையாடல் பிரதேசப் பேச்சு மொழியில் இருப்பது சாத்தியமா?

3. ஒரு படைப்பு என்பது என்ன?

முதலாவது கேள்வி நாடக இலக்கிய வடிவத்தின் அடிப்படைப் பண்புகளுடன் சம்மந்தப்பட்டுள்ளது. அதாவது ஒரு நாடக இலக்கிய வடிவ ஆக்கத்தின் அம்சங்கள் எவை? அத்தகைய அம்சங்களின் கூட்டுச் சேர்க்கை நாடகம் என்னும் கலைவடிவத்தைத் தோற்றுவிக்கின்றது என்பதில் அது தங்கியுள்ளது.

எப்பொழுதும் ஒரு நாடகம் இரு பிறப்புக்களை எடுக்கின்றது. ஒன்று அதன் எழுத்து வடிவம்; மற்றது அதன் மேடை வடிவம். எழுத்து வடிவத்தில் குறைபாடு உடைய ஒரு நாடகம் மேடையாக்கத்தின் சிறப்புக்களால் சில சமயங்களில் பிரபலம் பெறுவதும் உண்டு. அதேபோல் எழுத்து வடிவில் குறைவுபெற்ற ஒரு நாடகம் மேடையாக்கத்தின் குறைபாடுகளால் தற்காலிகமாகத் தோல்வியடைவதும் உண்டு. இவ்வாறு நாடகம் என்னும் கலைவடிவத்தின் உருவெளித் தோற்றத்தை ஏற்படுத்தும் அம்சங்களில் அதன் மேடையாக்கமும் பிரதான இடத்தை வகித்தாலும் மேடையாக்கத்தின் முன்னரே நிகழ்ந்து முடியும் நாடக இலக்கிய வடிவ ஆக்கத்தின் அம்சங்களைப்பற்றி மட்டுமே நண்பரின் கட்டுரையில் விவாதிக்கப்பட்டுள்ளதால் அவற்றைப் பற்றியே நாமும் இங்கு கவனத்துக்கு எடுத்துக் கொள்ளலாம்.

ஒரு நாடகத்தின் மூலவித்து அதன் நாடக அம்சம் அல்லது நாடகப் பொருளே எனலாம். இந்த நாடக அம்சம் பாத்திரங்களின் நேரடியான இயக்கத்தி

ஊடு வளர்ச்சியடைகின்றது. பாத்திரங்களின் நேரடியான இயக்கத்தில் உரையாடல் பிரதான இடத்தை வகிக்கின்றது.

பாத்திர இயக்கத்தில் உரையாடலே முக்கிய இடத்தை வகிப்பதனால் நாடக அம்சமும் அதை உள்ளடக்கும் பாத்திரப் பண்புகளும் உரையாடலின் மூலமே வளர்ச்சி அடைகின்றது என்றும் நாம் சொல்லலாம். அதாவது நாடக அம்சத்தை வளர்த்துச் செல்வதற்கு உரையாடல் ஒரு கருவியாகப் பயன்படுகின்றது.

ஆகவே நாடக அம்சத்தையும், பாத்திரங்களின் தன்மையையும் பொறுத்து உரையாடும் முறை அமைவதோடு, உரையாடலின் பொருட்செறிவும், பரப்பும் வேறுபடும். அதுபோல் நாடக அம்சத்தின் நிகழ்களத்தைப் பொறுத்து உரையாடலின் மொழிநடை அமையும்.

இங்குதான் உரையாடல் வேறு உரையாடலின் மொழிநடை வேறு என்பதை நாம் புரிந்து கொள்ள்வண்டும். உரையாடும் மொழிக்கும், உரையாடலுக்கும் நெருங்கிய சம்மந்தம் இருந்த போதிலும் உரையாடலின் மொழி மாறும் போது உரையாடலின் அடிப்படையான மாறுபாடு உண்டாகும்.

இதனாலேயே சமகால வாழ்வைப் பிரதிபலிக்கும் ஒரு நாடகத்தில் அல்லது ஒரு நாவலில் அல்லது ஒரு சிறுகதையில் இடம் பெறும் பாத்திரங்களின் உரையாடல் அவை வாழும் சூழலில் வழங்கும் பேச்சு மொழியிலே நிகழுவது அந்தப்படைப்பின் யதார்த்தப் பண்புக்கு நேரடியான அழுத்தத்தைக் கொடுக்கின்றது எனினும், அந்தப்படைப்புக்கு அது மேலும் ஒரு சிறப்பைக் கொடுக்கின்றது எனினும், அவ்வாறு கையாள்வது ஒருவகையில் அவசியமே எனினும், சில படைப்பின் தன்மைகளைப் பொறுத்து அவ்வாறு கையாள்வது இன்றியமையாததாய் இருக்கின்றது எனினும் அதுவே ஒரு படைப்பின் வெற்றி தோல்வியை இறுதியாகத் தீர்மானிக்கின்றது என்ற முடிவுக்கு வருவது பிழைத்துப் போகின்றது.

சமகால வாழ்வைப் பிரதிபலிக்கும் ஒரு படைப்பின் வெற்றி அவற்றின் உரையாடலில் பிரதேசப் பேச்சுவழக்கு எவ்வளவு இயல்பாகக் கையாள்ப்படுகின்றது என்பதிலேயே தங்கி இருக்கின்றதென்றால் பிற மொழிகளில் பெயர்க்கப்படும் எல்லாச் சமகாலப் படைப்புகளும் தோல்வியுற்றவையாக அல்லது சிரிப்புக்கிடமானவையாகவே கருதப்பட வேண்டும். ஏனெனில் ஒரு மொழியின் பிரதேசப் பேச்சுவழக்கை இன்னுமொரு மொழியில் எவ்வாறு முயன்றும் பெயர்க்க முடியாது.

ஆயினும் மொழிபெயர்க்கப்பட்ட இலக்கணத் தமிழில் உரையாடல்கள் அமைந்த இலக்கியங்கள் அவற்றின் தன்மைப்பாட்டினால் சில சமயங்களில் தாய்மொழியில் உள்ள இலக்கியங்களை விடவும் சிறப்பானதாக அமைவதுண்டு. பிரசித்திபெற்ற கோடாவின் வருகைக்காக என்ற நாடகத்தை யோ, 'கவிதைக்கே உரிய கிராமியப் பேச்சுநடையை (-) வாரி இறைத்து எழுதிய சாதாரண வசன நாடகமான' கடலின் அக்கரை போவோரையோ பிற மொழிகளில் பெயர்த்தால்

அவற்றின் உரையாடலின் மொழிநடை மாற்றத்தின் காரணமாக அவை தோல்வியற்றனவாகவோ, சிரிப்புக்கிடமானவையாகவோ மாறிவிடும் என்று சொல்ல முடியுமா?

இல்லை. இது எதைக் காட்டுகின்றது? ஒரு படைப்பின் வெற்றி தோல்விக்கும் உரையாடல்களில் கையாளப்படும் மொழிக்கும் சம்பந்தம் இல்லை என்பதையே காட்டுகின்றது. இறுதியில் பார்த்தால் ஒரு படைப்பின் வெற்றி தோல்வி மொழியைக் கடந்ததாகவே உள்ளது.

ஆகவே ஒரு சமூக நாடகத்தின் வெற்றி அதன் உரையாடலில் பிரதேச மொழிநடை எவ்வளவு இயல்பாகக் கையாளப்படுகின்றது என்பதிலேயே தங்கியுள்ளது என்ற நண்பரின் கொள்கை நாடகத்தைப் பொறுத்த வரை மட்டுமன்றி பிற இலக்கிய வடிவங்களைப் பொறுத்த வரையிலும் கூட அடிப்படையில் பிழையானது என்பதும் நாடகத்தின் வெற்றி தோல்வியை நாடக ஆக்கத்தின் பிற அம்சங்களை நிர்ணயிக்கின்றன என்பதுமே உண்மையாகும்.

8

இப்பொழுது இரண்டாவது கேள்விக்கு வருவோம். ஒரு சமூக நாடகத்தில் குறிப்பாகச் செய்யுள் நாடகத்தில் உரையாடல் பிரதேசப் பேச்சு மொழியில் இருத்தல் சாத்தியமா? செய்யுள் நடையில் பிரதேசப் பேச்சுமொழியைத் தேடுவது புத்தியூர்வமானதா?

ஒரு குறிப்பிட்ட காலத்தில் வழங்கும் பேச்சு மொழியின் மொழிபெயர்க்கப்பட்ட திருந்திய வடிவமே எழுத்துமொழி எனலாம். எழுத்துமொழி பேச்சுமொழியின் மொழிபெயர்ப்பு வடிவமே என்ற வகையில் எழுத்து மொழியின் இருவேறு ஊடகங்களான உரையும் செய்யுளும் அவற்றின் தன்மைகளைப் பொறுத்து மொழிபெயர்ப்புத் தன்மையிலும் வேறுபடுகின்றன.

அதே சமயத்தில் பேச்சு மொழியையும் சில குறைபாடுகளுடன் வரிவடிவத்தில் பதிவு செய்யமுடியும் என்பதையும் நாம் ஏற்றுக் கொள்ளலாம். ஆயினும் பேச்சுமொழியின் ஒலி வேறுபாடுகளுடன் உச்சரிப்பு விகர்ப்பங்களுடன், நீட்டல் குறுக்கல்சளுடன் எழுத்தில் கொண்டுவரும் ஆற்றல் எந்த மொழியின் வரிவடிவத்துக்கும் இல்லை. பேச்சை அப்படியே வெளிக்கொண்டுவருவது மேடை சார்ந்த நிகழ்ச்சியாகும்.

ஆகவே இங்கு பிரச்சினை இதுதான். பேச்சு மொழியின் மொழிபெயர்ப்பு வடிவமான எழுத்துமொழியின் ஊடகங்கள் ஒன்றான செய்யுளில் பேச்சு மொழியைப் பதிவு செய்ய முடியுமா? முடியாது என்பது வெளிப்படையானது, ஏனெனில் உரைநடைபோல் செய்யுளும் ஒரு செயற்கை வடிவமாக இருப்பதே அதன் காரணம். இன்னும் ஒரு வகையில் செய்யுள் உரைநடையைவிட வரையறுப்பான மொழி உருவமாக இருப்பதே அதன் காரணம் ஆகும்.

ஆகவே ஒரு சமகாலச் சமூக நாடகத்தின் வெற்றிக்கு அந்நாடகத்தில் இடம்பொறும்

உரையாடல் பிரதேசப் பேச்சு மொழியில் இருக்கவேண்டுமென்பது அவசியமில்லை என்றால் செய்யுள்நடையில் எழுதப்பட்ட ஒரு நாடகத்தில் பிரதேசப் பேச்சு மொழியைத் தேடுவது அவசியம் அற்றது என்பதோடு பிழையான முடிவுகளுக்கும் வழி வகுக்கின்றது. பிற மொழியில் பெயர்க்கப்பட்ட ஒரு படைப்பில் மூலமொழியின் பேச்சு நடையைத் தேடுவதற்கு ஒப்பானதே இதுவும்.

9

இப்போது மூன்றாவது கேள்விக்கு வருவோம். ஒரு கலைப் படைப்பு என்பது என்ன? எந்த வகையில் பார்த்தாலும் ஒரு படைப்பு என்பது இறுதியில் ஒரு கலைஞனின் சொந்தத் தயாரிப்பாகவே உள்ளது. அதாவது ஒரு கலைஞன் வாழ்க்கையில் இருந்து பெற்றுக்கொண்ட மூல கருக்களைக் கொண்டு தனது பட்டறையில் ஒரு கலைப்படைப்பை உருவாக்கினான். ஆகவே ஒரு யதார்த்தப் படைப்பு என்பது கூட வாழ்க்கை போன்ற ஒரு சாயலை, ஒரு தோற்றத்தை அல்லது ஒருமாதிரி வடிவத்தைக் கொண்டதாகவே இருக்கும். உள்ளதை உள்ளபடியே சித்திரிப்பது ஒரு படைப்பாக இருக்காது என்பது மட்டுமன்றி அது சாத்தியமும் இல்லை. ஒரு முழுநாள் நிகழ்ச்சியைக் கொண்டே ஒரு நாடகத்தை அல்லது முப்பது வருட வாழ்க்கையைக் கொண்ட ஒரு நாவலை மூன்று மணி நேரத்துக்குள் காட்டி விடக்கூடியதாக அல்லது படித்துவிடக் கூடியதாக ஒருவன் படைக்கின்றான் என்றால் அவன்

ஒரு மாதிரி வடிவத்தை உருவாக்கிக் காட்டுகின்றான் என்பதே பொருள். அதில் இடம் பெறும் ஒவ்வொரு அம்சமும் அவனது சொந்தத் தயாரிப்பே. அதில் இடம்பெறும் ஒவ்வொரு உரையாடலும் அப்படைப்பின் தன்மையையும், தேவையையும் பொறுத்து அவன் உருவாக்கி அமைக்கும் அவனது சொந்த உரையாடலேயாகும். ஆகவே ஒரு யதார்த்தப் படைப்பைப் பார்த்துவிட்டு வாழ்க்கையை அப்படியே சித்திரித்துள்ளான் என்று நாம் ஒப்புக்கொள்ளவும், பாராட்டவும் முடிசிறதென்றால் ஒரு தோற்றத்தை உண்மை என்று நம்பச் செய்கின்ற அவனது படைப்பாற்றலின் வன்மையையே நாம் பாராட்டுகின்றோம் என்பதே அதன் அர்த்தமாகும். ஆகவே ஒரு படைப்பில் தாய யதார்த்தத்தைத் தேடுவது பிழையேயாகும்.

நாடகத்தைப் பொறுத்த வரையிலும் இதுவே உண்மை ஆயினும் நாவல், சிறுகதை ஆசிரியர்களைவிட ஒரு நாடக ஆசிரியன் வாழ்க்கையில் இருந்து தான் பெற்ற மூலப் பொருட்களைக் கொண்டு வேறுவேறு தோற்ற வடிவங்களை உருவாக்கி பிறரை அவற்றை ஏற்றுக் கொள்ளவும் செய்திருக்கிறான். இந்தவகையில் சமகாலக் கருப் பொருட்களைப் பல்வேறு உருவ வடிவங்களில் அமைத்துக் காட்டும் நாடகங்கள் உருவாக்கப்படுகின்றன. இவை உத்திரெறிகளின் பாற்படும். பெருமட்டாக இவற்றை நாம் மூன்று பிரிவுகளுள் வகுக்கலாம். 1. யதார்த்த நெறி. 2. இயல்பிலி நெறி. 3. இரு நெறிகளும் கலந்த ஒரு கலப்பு நெறி. இதை அரையதார்த்தம் என்றும் அழைக்கலாம்.

முதல் வகைக்கு மஹாக வியின் கோடையையும் இரண்டாம் வகைக்கு முருகையவின் கடுழியம் சுந்தரலிங்கத்தின் அபகரம் போன்றவற்றையும், மூன்றாம் வகைக்கு மஹாகவியின் புதியதொரு வீடு, முற்றிற்று போன்றவற்றையும் உதாரணம் காட்டலாம். ஹென்றி ஜெய சேனாவின் ஜனேலய என்ற சிங்கள நாடகமும் இதற்குச் சிறந்த எடுத்துக்காட்டாக அமையும். மத்தியதர வர்க்கத்தின் மனமுறிவு. தோல்வி உணர்ச்சி போன்றவற்றுக்கு அழுத்தம் கொடுக்கும் அந் நாடகத்தில் அரைவாசி உரையாடல் இசைவடிவில் அமைந்திருப்பதையும் நான் இங்கு சுட்டிக் காட்டலாம்.

10

இப்போது ஒரு நாடகத்தின் உரையாடலை செய்யுள் நடையில் அமைக்கும்போது அச்செய்யுள் நடை எத்தகையதாய் இருக்க வேண்டும் என்ற கேள்வி எழுகின்றது. எழுத்து மொழிக்கு இன்றியமையாத இருக்கவேண்டிய பொதுப் பண்பையே இதற்குப் பதிலாகச் சுட்டிக் காட்டலாம். அதாவது செய்யுள்நடை பேச்சுமொழிக்கு மிகக் கிடீடிய ஒரு வடிவில் இருக்கவேண்டும். டி. எஸ். எலியட்டின் கருத்தை யொட்டி நண்பர் மு. பொ. குறிப்பிட்டதுபோல செய்யுளில் எழுதப்பட்ட நாடகத்தைப் பார்ப்போர் அல்லது வாசிப்போர் தமது பேச்சு நடைக்கும் நாடகப் பாத்திரங்களின் பேச்சு நடைக்கும் வித்தியாசம் இருப்

பதை உணராத வகையில் செய்யுள் நடை அமையவேண்டும்.

இதையே செய்யுளின் பேச்சோசைப்பண்பு என்று குறிப்பிடுகின்றோம். பேச்சை எழுதுவதையல்ல பேசுவதைப்போல் எழுவதையே இது குறிக்கும் செய்யுளின் இப்பேச்சோசைப்பண்புபற்றி பேச்சு மொழியும் கவிதையும் என்ற எனது கட்டுரையில் (கவிஞன் 1) ஓரளவு விரிவாகவே விளக்கியுள்ளேன். நண்பர் பொன்னம்பலமும் அதை ஏற்றுக் கொள்கின்றார். ஆனால் நாடகத்தைப் பொறுத்தவரை அதைப் பிரயோகிக்கும் போது வேறு கருத்துக்களோடு சேர்ந்து குழம்பிப்போய்த்தவறி விடுகின்றார்.

பழமை சார்ந்த செய்யுள் நாடகத்திலும்சரி அல்லது புதிய கருப்பொருளைக் கொண்ட செய்யுள் நாடகத்திலும் சரி உரையாடல் இப்பேச்சோசைப்பண்பைப் பெற்றிருக்க வேண்டியது அவசியமாகும். அதே சமயம் புதிய கருப் பொருட்களைக் கொண்ட தற்கால சமூக நாடக உரையாடலில் கையாளும் செய்யுள்நடை நாடக பாத்திரங்கள் வாழும் பிரதேச வழக்குச் சொற்களையும், உச்சரிப்பு வேறு தளடையும் சிலபிரதேசச் சொல்வடிவங்களையும் ஏற்றுக்கொண்டு அப்பிரதேசப் பேச்சு மொழியோடு இன்னும் நெருங்கிய உறவை ஏற்படுத்திக் கொள்கின்றது.

ஆயினும் நான் இங்கு கூறியது யதார்த்த நெறியில் இயற்றப்பட்ட சமூகநாடகங்களுக்கே பெரிதும் பொருந்தும் என்பதையும் சுட்டிக்காட்டவேண்டும்.

(வளரும்)

நீர்கொழும்பும்

1
இராவணன் மகன் இந்திரஜித்தன் 'நிகும்பலை' என்னும் யாகத்தை செய்தற்பொருட்டு நெய்தல் நிலமாகிய ஓரிடத்தை தேர்ந்தெடுத்து, மேற்படி யாகத்தை செய்தானாம். அந்த இடம் 'நிகும்பலை' என்ற காரணப் பெயரைப்பெற்று மருவி "நீர்கொழும்பு?" என ஆயிற்று என்பது ஒரு ஜதீகம்.

2
1505-ல் இலங்கையை அடைந்த போத்துக்கோய மாலுமிகள் கரையோரமாக நீர்கொழும்புக்கு வந்தனராம், அவர்கள் இவ்வூருக்குள் நடந்து வருகையில் இங்கிருந்த நாய்கள் குரைத்தனவாம். தன்னை அதிசயமாகப் பார்த்துக்கொண்டிருந்த அவ்வூர்வாசியிடம் ஒரு போர்த்துக்கேயன் — "இவ்வூரின் பெயரென்ன?" — என்று கேட்டானாம். மொழிபுரியாத அச்சிங்களவாசி — "நாய் ஏன் குரைக்கிறது, என்று கேட்கிறான் என நினைத்துக்கொண்டு — "ஏ நிகம்புரனவா" (அது சம்மா குரைக்கிறது) என்று சொன்னானாம், 'நிகம்பு' என்ற சொல் மட்டும் அப்போர்த்துக்கேயன் வாயில் சுஷ்டப்பட்டு புகுந்தது பின்னர் அதுவே இவ்வூர்ப்பெயரானது, என்றும் கூறுவார்கள்.

3
துட்டகைமுனு என்ற சிங்கள மன்னன் தன் மனைவிக்கு வந்த நோயை குணப்படுத்த தேன் தேடிவரும்படி தன் சகாக்களுக்கு கட்டளையிட்டானாம். சிங்களத்தில் "மீ" என்று அழைக்கப்படும் தேனை, அவர்கள் இப்பகுதியில் ஓரிடத்தில் இருத்து பெற்றுக்கொண்டு சென்றனராம். அப்பொழுது அவர்கள் இப்பகுதிக்கு "மீகம்" (அதாவது தமிழில் தேன் ஊர்) என்று பெயரிட்டனராம். நாளடைவில் "மீகம்" என்ற பெயர் மருவி "மீகமுல்" என்று மாறியதாம்.

பெயர்க் காரணங்களும்

தேவன்

முடிவற்ற

முடிவுகள்

பார்வதி இப்பொழுதெல்லாம் முன்போல் கலகலப்பாக இல்லை.

எந்த நேரமும் பேச்சும், சிரிப்புமாக கலகலப்புமாக ஓடியாடித் திரிந்து கொண்டிருந்த அந்தப் பார்வதியா இவள்! இந்த ஒரு மாதத்திற்குள் எப்படி மாறிவிட்டாள்!

எந்நேரமும் குறுகுறுத்துக் கூழ்கின்ற அந்தக் குழுத விழிகள்கூட ஏதோவொரு ஆத்ம விசாரத்தின் அழுக்கத்தில் ஆழ்ந்து வெறிச் சென்றாகிவிட்டதைப்போல் வெறுமையோடிக் கிடந்தன. அந்த விழிகளில் தேங்கியிருப்பது ஏதோவொரு ஏக்கத்தின் தவிப்பும், பயத்தின் சாயலுந்தான்.

உருவக் கவர்ச்சியிலும், உள்ளத்தின் கிளுகிளும்பிலும் உண்டாகின்ற இளமையின் துடிப்புகள் 'தெய்வீகக் காதல்' என்னும்வெறும் ஜொலிப்புக்குள் மறைக்கப்பட்டு, மறைந்து அந்தராத்மாவின ஈடு செய்து

கொள்ள முடியாத சில அவசர இழப்புக்களோடு வெறும் ஏமாற்றம் என்றாகி விடும்போது சில அப்பாவி இதயங்கள்தான் எப்படிச் சோர்ந்து விடுகின்றன.

அதற்கொரு உதாரணம் போல் அதோ; தன் வீட்டுத் திண்ணையில் முழங்கால்களை இறுக்கக் கட்டிக்கொண்டு இருந்த படி, மடிந்த முழங்கால்களுக்கு கிட்டிக்கிடந்த கைகளுக்குமிடையில் இருந்த சிறு இடைவெளிக் குள் மோவாயைப் புதைத்தபடி ஏதோவொரு அந்தரங்க உந்தலில் வீட்டின் முன்னால் நீண்டு செல்லும் சாலையின் அந்தப்பக்கமாக இருந்த அந்தச் சின்னப் பெட்டிக் கடையையே வெறித்துக்கொண்டிருந்தாள் பார்வதி.

அந்தப் பெட்டிக் கடைகூட இரண்டு, மூன்று மாதங்களாக பூட்டித்தான் கிடக்கிறது. முன்பு அந்தக் கடையைக் கண்காண என்ற அந்த வாலிபன் நடத்திக் கொண்டிருந்ததும், திடீரென ஒருநாள் அவனைக் 'கள்ளத் தோணி' என்று பொலிசார்

பிடித்துச் சென்றதும், அதன் பின் அந்தப் பெட்டிக்கடை நிரந்தரமாகவே பூட்டப்பட்டு விட்டதும் அந்த இடத்தில் வசிப்பவர்களைப் பொறுத்த வரை ஓரளவு பழைய விசயந்தான்.

—அது அவளுக்கும் தெரியும்.

அப்படியிருக்க; அவள் அப்படி எதைத்தான் வெறித்துக் கொண்டிருக்கிறாள்? இதயம் ஏதோவொரு கசப்பைச் சப்பிக் கொண்டிருக்கிறதோ.....!

'கணைசு' என்று தனக்குள் வெறுமையோடு முனகிக் கொண்டே பார்வதி தன் இதயத்தையே அழுத்திக்கொண்டிருந்த அந்த அவலபாரத்தைத் தாங்கமுடியாமல் வெளியே தள்ளிவிட முயல்வதுபோல் நீண்ட நெடுமூச்சொன்றை விட்டாள். விழிகளின் விளிம்பில் திரையிட்டிருந்த நீர்த் திவலைகள் பார்வையையே மங்கல் செய்து கொண்டிருந்தன. இதயமோ பாறாங்கல்லாகக் கனத்தது.

இதயம் மட்டுமா?... இல்லை உலகத்தில் இரகசியங்கள் இரகசியங்களாகவே இருந்து விடுவதில்லை. என்பதைப்போல்; சற்று வீங்கியிருந்த அடிவயிறுந்தான் சற்றுக் கனப்பதைப் போன்றதொரு உணர்வு.

பார்வதி எதையோ மனோவிகாரத்துடன் தீர்வுகாண முயன்று கொண்டிருக்கிறாள் என்பதை மௌனரத்தச் சுழிப்பு களோடு இறங்கியிருந்த அவளது விழிகள் கோடிட்டுக் கொண்டிருந்தன.

'ஏன்டி பாரு... இவ்வளவு நேரமா அங்க என்னடி செய்து கொண்டிருக்கிறாய். எல்லாவேலையும் நானேதான் செய்ய

வேணுமா? உங்கப்பா வரப் போறார். கெதியா வந்து இந்த மீன வெட்டுடி' என்று அடுக்க னையிலிருந்து வந்த அவளது தாயின் இரைச்சல் கூட இன்னும் அவளைச் சுயநிலைக்குக் கொண்டு வரவில்லையோ என்பனவோ!

அவள் இன்னும் கூட அசையவில்லை.

அந்தச் சிந்தனையில் இருந்து விடுபடவுமில்லை. ஆம். அவள் ஏதோவொரு ஆத்மார்த்தச் சிக்கலின் அழுத்தத்தை மனோவிகாரத்துடன் தீர்வுகாண..... முயன்றுகொண்டு..... இல்லை போராடிக் கொண்டு இருக்கிறாள்.

பரந்து கிடக்கின்ற பிரச்சனைகளெல்லாம் பிரச்சனைகளாகவே இருந்துவிட்டால் தொந்தரவே இல்லை. ஆனால் அதே பிரச்சனைகள் சிக்கல்களாக மாறிவிடும்பொழுது.....

அதன் சாத்திய, அசாத்தியங்களின் பளுவைத் தாங்கிக் கொள்ள முடியாத அவளது மென்மையான இதயம் மனித சஞ்சாரமயற்ற நடுக்காட்டில் காலில் பாறாங்கல்லைக் கட்டி, இழுக்க விடப்பட்டு விட்ட ஒரு ஜீவனின் அவலப் பிரமையுடன் குமைந்து கொண்டிருந்தது.

எங்கே... அந்தப் பளுவின் விகார அழுத்தத்தின் காலவளர்ச்சிகள் தன்னையே அழுத்தி, அழித்து... என்ற பயமும், அந்தப் பளுவைத் தன்னோடு பகிர்ந்துகொள்ள ஒரு ஜீவனுமின்றி அதன் முழுப் பொறுப்பாளியும் தானேயாகி, நீதிக்கும், நியாயத்திற்கும் நியதிகளும் நிபந்தனைகளும் கட்டுப்படும் இந்த நிதரிசன உலகின் அதித நெரி

சர்களுக்குள் அகப்பட்டுத் தன் வாழ்க்கையே நசிந்து விடுமோ! என்று நினைத்தபொழுது அந்த நினைப்பின் தவிப்பும், அதனுண்டான விரக்தியுந்தான் அவள் நெஞ்சில் நிறைந்து முட்டின.

‘நானுந்தான் என்னவெல்லாமோ செஞ்சு பார்த்தாச்சு. ஒன்றுக்குமே சரிவரயில்லையே... நான் அழிய வேணுமின்னடோ, என்னவோ அது வளர்ந்து கொண்டேயிருக்கு. அப்பாக்குத் தெரிஞ்சுதிண்டா அந்த முரட்டு ஜன்மம் என்ன அடிச்சே கொண்டிடும். அம்மாவுக்குத் தெரிஞ்சுதிண்டா அது திட்டித் திட்டியே கொண்டிடும். நான் யாரிடம்தான் இந்தப் பளுவைப் பங்கிட்டுக் கொள்ள கேப்பேன். இல்ல இந்தக் கண்ணுவியைப் போய் எப்படித்தான் சொல்வேன்.’

ஓரிரு நாட்களுக்கு முன்பு இப்படி ஓராயிரம் கேள்விகள் அந்தரங்க ஜனனமும், அவல மரணமுமாகக் குழம்பிக்கிடந்த போதெல்லாம் அவளது அந்த ராத்மாவே அழுது கொண்டு தாவிருந்தது.

தனக்கென்று யாருமே யின்றி வெட்டவெயிலில் ஒரு ஒற்றை மரமாகத்தான் தனித்து விட்டதைப்போன்ற விரக்தியின் வெப்பில் அவள் வெதும்பிக் கொண்டுதான் இருந்தாள்.

ஆனால்... மாணிக்கத்தைப் பற்றி நினைக்கத் தொடங்கிய பின்பு அந்த விரக்தியைவிட குழப்பந்தான் அதிகரித்திருந்தது.

‘மாணிக்கத்தைக் கேட்டுப் பாத்தா.....? அவன் ரொம்ப நல்லவன்’ என்ற கேள்வி அவள்

உள்ளத்தின் ஒரு மூலையில் வேர் விட்டபோதே...

‘சே... ஒரு ஆம்பிளக்கிடப் போய் வெக்கத்த விட்டு இத எப்படிக் கேக்கிறது’ என்ற அகுவையும், குழப்பமும் சேர்ந்து கொண்டதான் வெளிவந்தது.

இப்பொழுது இரண்டு மூன்று நாட்களாக அதே குழப்பத்தில்தான் அவளது உள்ளம் அரற்ற, வியர்த்து மனோவிகாரச் சுழியில்தான் அவள் குழம்பிக் கொண்டிருக்கிறாள்.

சராசரி மனித வாழ்க்கையில், தேவைகளின் முக்கியத்துவத்தைப் பொறுத்துத்தானே எதுவும் அர்த்த பூரணத்துவம் அடைய முடியும்.....

பார்வதிகூட அதே சராசரி மனித வாழ்க்கையின் அங்கந்தானே!

அதோ...! குழம்பிக்கிடந்த இதயத்தின் வாசலைப்போல் மங்கியிருந்த அவளது விழிகள்கூட ஏதோவொரு அந்தரங்கத் தீர்வின் தெளிவார்த்தத்துடன் மின்னுகிறது. முழங்கால்களக்கிடையே புதைந்திருந்த முகத்தைத் திருப்புகிறாள். பார்வைக் கெட்டுகிற அளவு சற்றுத் தூரத்தில் தெரிகின்ற அந்த ஆலமரத்திலும், அதன் கீழ்கிடந்த அந்த ‘பெஞ்சில்’ பீடியைப் புகைத்தவாறே அமர் திருந்த மாணிக்கத்திலும் அவளது பார்வை மாறி மாறி வெறிக்கிறது.

பார்வதி இப்பொழுதெல்லாம் முன்போல் கலகலப்பாக இல்லை என்பதைத்தவிர, அந்தச் சந்தை வெளியிலுள்ள அவளது அயலவர்களுக்கு அவளைப்பற்றி வேறொன்றும் தெரியாது, மாணிக்கத்தைத் தவிர.

மாணிக்கத்துக்குக் கூட கணைக ளாடையாகக் கூறியிருந்ததையும், பின்பு தரணை கவனித்துப் புரிந்து கொண்டதையும் தவிர அதிகமாக ஒன்றும் தெரியாது.

மாணிக்கம் அந்தக் சந்தைப் பக்கத்துக்கு வந்து ஒரு வருடத்திற்கு மேலாகிறது. பார்வதியின் தகப்பன் கந்தசாமிக்கு அவன் சற்று தூரத்து உறவு என்ற ஒரே காரணத்தினால், அவனைத் தன் வீட்டிலேயே சாப்பிடும்படியும் அவனது தனித் தேவைகட்காகத் தன் சிறிய வீட்டில் சிறியதொரு அறையையும் ஒதுக்கிக் கொடுத்திருந்தான் கந்தசாமி.

மாணிக்கத் தைப்பொறுத்த வரை அதுவே அதிதமானது. வயது வந்த ஒரு பெண் இருக்கிற வீட்டில் தானுமிருப்பது நன்றாயிராது என்றே, என்னவோ அவன் அங்குதங்குவதில்லை. காலையில் பழஞ்சோற்றை ஒரு பிடி பிடித்துவிட்டு கருவாட்டுக் கடைக்கு வேலைக்குப் புறப்பட்டால் பின்பு இரவு சாப்பாட்டிற்குத்தான் வருவான். சாப்பாடு முடிந்ததும் தன் வழக்கமான படுக்கையான அந்த ஆலமரத்தடி 'பெஞ்சிற்கு' சென்று விடுவான்.

மிகவும் விசாலமாக விரிந்து பரந்து வளர்ந்திருந்த அந்த ஆலமரத்தோடு ஒட்டியிருந்த வெளியில்தான் முன்பெல்லாம் சந்தை கூடுவது வழக்கம். அது னால்தான் அந்த வெளியின் நிரந்தர நிழல்களாக வளர்ந்திருந்த சில மரங்களின் கீழ் 'பெஞ்சு' சுகள் அமைக்கப்பட்டு இருந்தன. பின்பு சந்தை வேறிடத்திற்கு மாற்றப்பட்டதும் தான், அந்த வெளியில் கந்தசாமியைப்

போன்ற சிலரது குடிசைகளும் ஒருசில நிரந்தரமற்ற அவசர குடும்பங்களும் தோன்றிவிட்டிருந்தன. அப்போதைக் கப்போது, அந்தப் பழஞ் சந்தையின் ஒருசில பகுதிகள், சில அவசர தேவையின் அவசர உறவுகளுக்காக, சில அவசர ஜீவன்களின் மறைவிடங்களாக மாறி விடுவதும் உண்டு.

ஆனால்..... இவைகளைப் பற்றியெல்லாம் மாணிக்கத்திற்குக் கவலையே கிடையாது. அவனுக்குத் தேவை அந்த 'பெஞ்சு' அவ்வளவுதான்.

அந்த 'பெஞ்சில்' இருந்த படி எத்தனை தடவைகள் எத்தனை விதமாகவெல்லாம் பார்வதியைப் பற்றி கற்பனை செய்து மகிழ்ந்திருக்கிறான் அவன்! அந்த 'பெஞ்சில்' இருந்தபடி பார்வதியின் வீட்டை மிக நன்றாகப் பார்க்கலாம் என்ற காரணத்தினால்தான் அவன் அந்த 'பெஞ்சை'யே படுக்கையாக்கிக் கொண்டான் என்பது அவனுக்கு மட்டுமே தெரிந்த ஒரு ஆர்மார்த்தமான இரகசியம்.

'பார்வதிய நானே கட்டிக் கொண்டா என்னமா இருக்கும்' என்று எத்தனை தடவைகள் அவன் நினைத்து நினைத்து அந்த நினைப்பின் இன்பத்திலேயே தன் ஆசைக்கு பூரணத்துவம் கொடுத்து மகிழ்ந்திருக்கின்றான்! பின்பு கணைக வந்ததும்; கணைகவும் பார்வதியும்.....

ஓ..... இவையெல்லாம் மாணிக்கத்தைப் பொறுத்த வரை நான்கைந்து மாதங்களுக்கு முந்திய பழைய கதை'

இருளின் அகரப் பிடிக்குள் உலகமே மூழ்கிவிட்டதைப் போன்று எங்கும் ஒரே நிசப்தம். அந்த நிசப்தத்தையே மிகைப்படுத்துவதைப்போல் பெரிய கோவில் மணி டான்... டான் என பதினொரு முறை ஒலித்து ஓய்ந்து சிறிது நேரந்தானாகி யிருந்தது.

அந்தப் பழைய சந்தையின் வெளியில் பலரகப்பட்ட மனித ஜீவன்களும், பலரகப்பட்ட சப்த ஜாலங்களுடன் உலகத்தையே மறந்து உறங்கிக்கொண்டு இருந்தார்கள். ஆனால் மாணிக்கம் மட்டும் ஏதேதோ சலன சிந்தனைகளின் குழப்பத்துடன் புரண்டு கொண்டிருந்தான். தூக்கத்தை உண்டுபண்ணிக் கொள்ளும் பிரயத்தனத்தில் விழிகளை வெறுமனே மூடியபடி கிடந்த மாணிக்கம், தனது தலைமாட்டில் யாரோ நிற்பதைப்போன்ற பிரமை ஏற்படவே அது வெறும் பிரமையா! அல்லது உண்மையா! என்பதை நெஞ்சு கிரகித்துக் கொள்ள முன்னரே படுத்திருந்தபடியே தலையை மட்டும் திருப்பி, விழிகளை உயர்த்தினான். யாரோ நிற்பது புரியவே,

‘யாரது’ என்று அதட்டலும் மிரட்சியுமாகக் கேட்டபடி எழுந்து உட்கார்ந்த மாணிக்கம் திடுக்கிட்டுவிட்டான்.

‘யாரு’.....! பார்வதியா? என்னது இந்த நேரத்தில்’ உள்ளத்தில் ஏற்பட்டிருந்த அதிர்ச்சியின் சலனங்கள் இன்னும் மாறாததாலோ, அதற்குமேல் எதும் கேட்க வரவேயில்லை.

எதிர்பாராத தன் வருகையால் விறைத்துப்போன மாணிக்கத்தை நோக்கி விழிகளை மெல்ல உயர்த்தி தாழ்த்திய பார்வதி.

‘ஒன்றுமிலே சும்மாதான்’ என்றுவிட்டு மெளனமாக நின்றான்.

அடுத்து எதைக் கேட்பது? எப்படிக் கேட்பது என்று ஒன்றும் புரியாமல் மெளனமாய் நின்றான் மாணிக்கம்.

அவனுள்ளத்தின் அடித்தளத்தில் அந்த நேரத்தில் தன்னைத் தேடி வந்திருந்த அவனைப் பற்றி ஓடிக்கொண்டிருந்த எத்தனையோ கேள்விகளின் மெளன அலைச்சலினாலும், அதற்கு விடையாக அவனது உள்ளமே இரகசியமாக முணுமுணுத்துக் கொண்ட ஒருசில பதில்களினால் உண்டான அர்த்தரீதியான குழப்பத்திலும் தான் ஏதோ வொரு சங்கடமான நிலைக்குள்ளாகிக் கொண்டிருப்பதைப் போன்ற உணர்வினை அடைந்து கொண்டிருந்தாலும் அதற்கு மேலும் இருவருக்குமிடையே நிலவிய அந்த நீண்ட மெளனத்தின் அவல நிலையை நீடிக்க விரும்பாது,

‘ஏன் பேசாம நிக்கிற.....? இப்படி இரேன்’ என்று அந்த பெஞ்சியை சுட்டிக்காட்டினான்.

ஒன்றும் பேசாது அவனது கால்மாட்டுத் தரையில் பெஞ்சியோடு ஓட்டினாற்போல் ஒரு காலக் குத்திட்டாற் போலும், மறுகாலே சற்று மடக்கி நீட்டிய படியும் அமர்ந்து கொண்ட பார்வதி; தன் காற் பெருவிரலை ஒருகையால் பிடித்தபடியும், மறுகையில் நிலத்தில் அர்த்தமற்று எதையெதையோ கீறிக் கொண்டும் தரையையே வெறித்தபடி இருந்தான்.

இருள்..... எங்கும் ஒரே சூன்ய நிலை. அக்கம் பக்கத்தி

விருந்து மிதந்த குறட்டை ஒலிகளின் மோதல் ஒருவித சலன அமைதியை உருவகித்துக் கொண்டிருந்தது. அந்த வெறுமை நிறைந்த வெப்பமான அமைதியின் சிவிர்ப்பைப் போக்கிக் கொள்ளத் தன் தலை மாட்டிலிருந்து ஒரு பீடியை எடுத்துப் பற்ற வைத்துக் கொண்ட மாணிக்கம் அதனை ஒரு இழுப்பிழுத்து அதன் சுகானுபவத்தில் மூழ்கியபடியே அவளிடம் சொன்னான்.

*பார்வதி: ஏன் பேசாம இருக்கிற? எதுக்காக இந்த நேரத்தில் வந்தீ? சொல்லேன்.....' என்றான் சற்றுக் கெஞ்சம் தோரணையில்.

ஆனாலும்; பார்வதியிடமிருந்து வெளிவந்த பெருமூச்சு சொன்றைத்தவிர வெறும் மௌனந்தான் சூன்யமாக நீண்டது. அவளது பரிதாப நிலை மாணிக்கத்திற்கும் ஓரளவு தெரியுமாகையால் அந்த மௌனத்திற்குள் ஓடுங்கி அவளையே பார்த்தபடி இருந்தான் மாணிக்கம்.

பார்வதியைப் பொறுத்தவரை, அவள் எதையும் சொல்ல வரவில்லை. எதையோ கேட்கத் தான் வந்தாள். ஆனால் அதை எப்படிக்கேட்பது, எங்கிருந்து தொடங்குவது என்று புரியாமல்தான் தவித்துக் கொண்டிருந்தாள். வெறும் பீடிகைகளைப் போட்டுக் குழப்பி அந்தக் குழப்பத்தின் நடுவே தனக்குச் சாதகமான பதிலை வரவழைத்துக் கொள்ள அவள் விரும்பவில்லை. அது அவளுக்குத் தெரியவுந் தெரியாது. அவளுக்குத் தேவையானது அவனது ஆத்ம சம்மதந்தான். அது அவனது ஆத்ம இரக்கமாகவும் இருக்கலாம்; அதைப்பற்றி வெளிப்படையா

கவே கேட்டு விடுவதென்று அந்த அகால இரவில் வந்து அவன் முன்னே அமர்ந்தபின் அதை எங்கிருந்து எப்படித் தொடங்கினால்தான் என்ன? என்று நினைத்தாளோ என்னவோ; தரையில் குத்திட்டுக் கிடந்த விழிகளை மெல்ல உயர்த்தி, அந்த இருளின் ஊடாக அவனது முகத்தையே சிறிது நேரம் தீட்சண்யமாக ஊடுருவி விழித்துவிட்டு தாழ்த்திக்கொண்ட பார்வதி, சட்டென்று அவனிடம் கேட்டாள்.

*மாணிக்கம் கணேசுவ இந்தியாவுக்கு அனுப்பிவிட்டாங்களாம். உனக்கு எல்லாம் தெரியுமில்லை' என்று சற்று இழுத்தபின் 'நான் உன்ன விட்டாவேறு யாரிட்ட போய் கேட்பன். என்ன... என்ன... நீ காப்பாத்துவியா மாணிக்கம்...? என்ன நீ காப்பாத்துவியா மாணிக்கம்?'

ஏதோவொரு விகாரித்த உணர்ச்சியுடன் இத்தனையையும் கேட்டு முடித்த பார்வதி; அதுவரை அடக்கி வைத்திருந்த இதயத்தின் துயரமெல்லாம், கனமெல்லாம் ஒரேயடியாக வெடித்து பீறிட்டு விட்டதைப் போல் முகத்தைக் கைகளுக்குள் புதைத்துக்கொண்டு குமுறிக் குமுறி அழுதாள்.

மாணிக்கம் இப்பொழுது எவ்வித உணர்ச்சியும் இல்லாததுபோல் வெறித்துக் கொண்டிருந்தான்.

மாணிக்கம் இப்பொழுதெல்லாம் முன்போலக் கலகலப்பாக இல்லை. அவன் முன்போல கலகலப்பாக இல்லை என்பதைத்

தவிர அச்சந்தை வெளியிலுள்ள அயலவர்களுக்கு வேறொன்றும் தெரியாது; அவனது ஆத்மாவைத் தவிர.

அந்தப் பழைய சந்தை வெளியும், அந்தப் பரந்து விசாலித்து நின்ற ஆலமரமும், எல்லாமுமே இருளின் அகர அழகத்தில் ஆழ்ந்து ஏதோவொரு நடந்து முடிந்துவிட்ட சோகத்தின் குய் நிலையை உருவகித்துக் கொண்டிருந்தது. அந்தச் சந்தை வெளியின் அவசர ஜீவன்கள் எல்லாமுமே உறங்கிவிட்டன. ஆனால்... மாணிக்கம் மட்டும் பீடியைப் புகைந்தவாறே அதே பெஞ்சியில் உட்கார்ந்து கொண்டு அந்த இருளையே ஊடுருவுவது போல் வெறித்துப் பார்த்தபடி இருந்தான். அவன் வாயில் எரிந்து கொண்டிருந்த பீடியில் கனன்று கொண்டிருந்த தீக்கன்கின் ஒளியில் அவன் விழிகளில் இருந்தும் வழிந்து கொண்டிருந்த நீர்த்திவலைகள் பளபளத்தன.

தூரத்தில் தெரிந்த பார்வதியின் வீட்டில் சிறு குப்பி விளக் கொன்று இன்னும் எரிந்து கொண்டிருந்தது. அந்தத் திண்ணையில் பார்வதி முன்பெல்லாம் அமர்ந்திருப்பாளே..... அதே போன்றதொரு பிரமை உணர்வில் அந்தத் திண்ணையையே தான் அவன் வெறித்துக் கொண்டிருக்கிறான்.

— ஆம் அது வெறும் பிரமைதான். மூன்று நாட்களுக்கு முன்பு பார்வதியின் தாய் உயிரற்ற பார்வதியின் உடலைக் கட்டிக்கொண்டு அந்தச் சந்தை வெளியே கலங்குவதுபோல் கதறியமுதாளே! அதுகூட ஒரு பிரமை

போலத்தான் இன்னும் இருந்தது மாணிக்கத்திற்கு.

*ஆமாம் பார்வதி அவளை நான்தான் கொண்டிட்டேன்... அவளை நான்தான் கொண்டிட்டேன். என்ன மன்னிச்சிடு பார்வதி... என்ன மன்னிச்சிடு பார்வதி..... நீ இப்படிச் செய்வாய் என்று தெரிந்திருந்தால் நான் உன்னைக் கைவிட்டிருக்க மாட்டேன் பார்வதி..... பார்வதி.....

வெறி பிடித்தவன் போல் நின்று தன்னை மறந்த நிலையில் கதறி அழுதான் மாணிக்கம்.

*எவ்வளவுக்கு மனம் ஒடிஞ்சு போயிருந்தா என்னட்டவந்து அழுதிருப்பா பார்வதி. சே... நானும் ஒரு ஆம்பனையா? சே..... நானும் ஒரு ஆம்பனையா?

மாணிக்கம் வாய்விட்டு அழுதான்.

அந்த நேரத்தில், மனிதத்தன்மையையே ஜீரணித்துக் கொண்டு கிளர்ந்த ஏதோவொரு ஆதங்கத்தின் அவசரத்தில் தான் இழந்துவிட்ட பரஸ்பர மனிதாபிமானத்துக்காக மட்டுமல்ல, மாணசீகமான ஆண்மை இழப்பிற்காகவும் அவன் அழுது கொண்டிருக்கிறான்.

அந்த இரவின் அமைதியையே கிழித்துக் கொண்டு அந்த ஆண்மையின் மனோவிசாரம் அழுது தீர்த்துக் கொண்டிருக்கிறது. ★

மாண்புமிகு செ. குமாரசூரியர் பேச
திரு. நா. சுப்பிரமணியம்
சிங்களத்தில் மொழிபெயர்க்கின்றார்.

விழாவுக்கு வருகை தந்திருந்த பல்வகைப்பட்ட எழுத்தாளர்கள் இலக்கிய இரசிகர்கள் கூட்டம் இதை வலியுறுத்தியது. எந்த வகையில் விழா அமைப்பாளர்கள் தங்கள் சொந்தக் கருத்துக்களுக்கு இடமளிக்காது, பெர்துவான இலக்கிய நோக்கோடு கண்ணியமாக நடந்தனரோ அதே போல விழாவுக்கு வருகை தந்த பல்வகையான இலக்கியப் போக்குடையோர் விழா

தமிழ் இலக்கிய வரலாற்றில், 1972-தை 16-ம் திகதி யாழ்நகரில் நடைபெற்ற இலக்

முழுவதுமே கண்ணியமாக நடந்து கொண்டனர்.

மக்கள் குழுமினர்

கிய விழா, ஈழத்து இலக்கியத்துக்கு ஒரு பெரும் திருப்பம் தந்த விழா என்றே கூறவேண்டும்.

விழா, நூற்காட்சியுடன் ஆரம்பித்தது. விழாவின் சமரசமும் அங்கேயே ஆரம்பித்தது. ஈழத்துப் படைப்பாளிகளின் நூல்கள் — அவர்கள் இலக்கியக் கொள்கை வேறுபாடின்றி வகை பிரித்துக் காட்சிக்கு வைக்கப்பட்டிருந்தன. ஈழத்தில் நடைபெற்ற தமிழ் இலக்கிய நூற் கண்காட்சிகளை இந்தக் காட்சி பலபடிகள் தாண்டி நின்றது.

விழாவில் இடம்பெற்ற கருத்தரங்கும், கவியரங்கும் சில புதிய சிந்தனைகளைத் தூண்டிவிட்டன. இங்கு வெளியிடப்பட்ட கருத்துக்கள் அரசின் கருத்தோ அன்றி விழா அமைப்பாளர்களின் கருத்தோ அல்ல — அவை பங்குபற்றியோர் சொந்தக் கருத்துக்கள் என்பதை எவரும் மறந்துவிடக் கூடாது. கருத்தரங்கில் நா. சுப்பிரமணியமும், கே. ஜயத்திலக்கவும் பயனுள்ள கருத்துக்களைக் கூறினர் — பரவலான பாராட்டைப் பெற்றனர்.

கவியரங்கில்
கவிஞர் ஐயாத்
துரை மிகத் திற
மையாகப் பாடி
யதுடன் பல
நல்ல கருத்துக்
சளையும் முன்
வைத்தார்.

மாண்புமிகு
அசைச்சர் குலத்
திலக இலக்கியப்
பரிமாற்றம் அவ
சியம் என்று
கூறியதை எழுத்
தாளர்கள் ஏற்
றுப் போற்றினர்
மாண்புமிகு
அமைச்சர் குமா
ரசூரியர் தமிழ்
எழுத்தாளர்கள்
தேசிய வளர்ச்

சிக்குச் செய்யவேண்டிய கடமை
களைச் சொல்லிவைத்தார்.

கலையரங்கு தனி எழிலோடு

மாண்புமிகு கலசார அமைச்சர் விழா மலரைப்
பார்வையிடுகிறார்.

மிளிர்ந்தது — கலைஞர் வேல்
ஆனந்தன் குழுவினரின் நடனம்,
வில்விசை வேந்தன், கலாவிநோ
தன் க. நா. கணபதிப்பிள்ளையின்

மகத்துவம் மிளிர்ந்தது!

‘சுழத்து இலக்கிய
வளர்ச்சி’ வில்விசை
நிகழ்ச்சி எல்லோரையும்
ஒருமுகமாகக் கவர்ந்தது.
நடிசுமணி வி. வி. வைர
முத்துவின் ‘பக்த நந்த
னார்’ நாடகம் எல்லோரையு
ம் பரவசப் படுத்தியது.

விழாவை நினைவு படுத்
தும் விழா மலர் தரமா
கக் காட்சி தந்திற்று.
மலர்க்கட்டுரைகளிலுள்ள

கலாநிதி கா. சிவந்தம்பி
அவர்களின் தலைமையுரை

கொளரவிக்கப்பட்ட எழுத்தாளர், கவிஞர், கலைஞர்கள்

கருத்துக்கள் கட்டுரை யாசிரியர் கருத்துக்களேபல கட்டுரைகள் புதிய சிந்தனையைக்காட்டுகின்றன.

ஈழத்து தமிழ் எழுத்தாளன் தலைநிமிர்ந்தான்— இரசிகர்கள் குதுகலித்தனர்— மகத்துவம் கண்டு மக்கள் இவ் விழாவின் ஒவ்வொரு அம்சத்தையும் ரசித்து மனம் மகிழ்ந்தனர்.

இலங்கைக் கலாசாரப் பேரவை தமிழ் இலக்கிய ஆலோசனைக் குழுவின் உதவியுடன் நடத்திய இந்தப் பெருவிழா அரசினால் நடத்தப்பட்ட விழாக்களில் ஒரு தனித்தன்மையைப் பெற்றுள்ளது. பல்வேறு இலக்கியப் போக்கும் இரசனையும் உள்ள ஒரு விழாக்குழுவை அமைத்து, பல்வேறு வகைப்பட்ட ஈழத்துத் தமிழ் எழுத்தாளர்களையும் ஒன்றுதிரட்டி விழாவை ஈழத்து தமிழ் எழுத்தாளர்கள், கலைஞர்கள், இரசிகர்கள், இலக்கிய நூல் வெளியீட்டார்கள் ஆகியோரின் தமிழ் இலக்கிய விழாவாக நடத்த உண்மை

யான முயற்சி எடுக்கப்பட்டது. முயற்சி வீண்போகவில்லை.

ஆ. தேவராசன்

ஒரு காட்சியைப் பார்வையிடும் விழா அமைப்பு குழுவின் ஒரு பகுதியினர்.

ஹோல்டிங் பிளேஸ்

ஹோல்டிங் பிளேஸ்தனிலே
பஸ்சேறக் காத்துநின்றேன்
வந்ததொரு பஸ் - அதிலே
சனநெருக்கம் சற்றதிகம்
இன்னென்று... அது ஒரு
'லொடலொட' போகட்டும்...
மற்றொன்று 'சுலோபஸ்'
அடுத்ததோ 'பென்ஸ்'
நான்போவது 'லேலன்ட்'
பஸ் வண்டிகள்
பயணம் போகின்றன...
ஹோல்டிங் பிளேஸ்தனிலே
காத்துநான் நிற்கின்றேன்.

வீழ்ச்சி

பனிதோய்ந்த மலர்
இளங்கதிரில் பூரிக்கிறது
பரிதியின் அன்பில் குதூகலிக்கிறது
ஓ..... என்ன குதூகலம்!

காலத்தில் இளங்கதிர்
வெங்கதிராய்க் கனக்கிறது
தேனும் கொதிக்கிறது
என்ன கொடுமை!
வண்டின் நிழல்தான் கிற்றின்பம்
வடிந்த தேனில்
மகரந்தம் நுதம்புகிறது.

‘வளர்மதி நூலகம்’

வெ. முருகபூபதி

நீர்கொழும்பு நகரிலே முழு மையான தமிழ் நூல்நிலையம் ஒன்று இல்லாமல் இருந்தது பெருங்குறையே. அப்படி ஒன்று இருந்தாலும் அதற்கு நல்ல ஆதரவு கிடைக்காமல் இருப்பது இன்னுமொரு குறை. இவ்விரு குறைகளும் நீங்கவேண்டும் என்ற நல்ல எண்ணத்துடன் படிக்கும் வேட்புற்ற சில இளைஞர்கள் கூடி நூலகம் அமைத்திட வழிகண்டோம். ‘வளர்மதி நூலகம்’— என்ற பெயருடன் எமது நூலகம் ஆரம்பமாகியது.

தெருவில் சந்தித்த எமது நண்பர், நண்பிகளிடம் நூலகம் பற்றி விளம்பரம் செய்தோம். வாய் விளம்பரம்தான்! எமது முயற்சியின் ஆரம்பம் சிறிது தோல்வியைத் தந்தாலும்- நாளடைவில் எமது ஊக்கத்தாலும் சேர்ந்த உறுப்பினர்களது ஒத்துழைப்பாலும் உறுப்பினர் எண்ணிக்கை பெருகியது.

எட்டிலே புகுந்த சோஷலிஸம் சிலர் உள்ளத்தில் புகுந்த திணை தம் சொந்த புத்தகங்க ளையெல்லாம் நூலகத்திற்கு வாரித்தந்தனர். மேலும் நூல்கள் வாங்குவதற்கு பணம் தேவைப்பட்டது. அதனை உறுப்பினர்களிடமிருந்து மாத சந்தாவாக ஒரு ரூபா மட்டும் பெற்றுக்கொண்டு, சேரும் பணத்தில் புதிய நூல்கள் வாங்கிவருகின்றோம்.

இதுவரை எமது நூலகம் இருபத்தைந்து உறுப்பினர்களை

சம்பாதித்து வைத்திருக்கின்றது. இதில் இருபாலரும் அங்கம் வகிக்கிறார்கள். மேலும், உறுப்பினர்கள் சேரவேண்டுமென்பதே எமது விருப்பம். சிறந்த, தரமான கதைநூல்கள், கட்டுரை, இலக்கியம், தத்துவநெறி அறிவுநூல்கள் என்பனவற்றைக் கொண்டு, நூலகம் வளர்ந்து வருகிறது. பிரதிமாதமும் முதல் வாரத்தில் எமது உறுப்பினர்கள் யாவரும் கூடி நிருவாகக் கூட்டம் நடத்தி வருகிறோம்.

நம் ஈழநாட்டில் வெளிவரும் தரமான இலக்கியப் பத்திரிகைகளுக்கு - சஞ்சிகைகளுக்கு பெரும் ஆதரவு நல்கவேண்டும், அவற்றின் வளர்ச்சிக்கு ஒத்துழைக்க வேண்டும் என்ற உயர்ந்த மனோபாவம் நூலக உறுப்பினர்களிடம் மேலோங்கியிருக்கிறது. சமீபத்தில், நீர்கொழும்பு பகுதியில் வாழும் எழுத்தாள நண்பர்களது ஒத்துழைப்புடன் ‘வளர்மதி வாசகர் வட்டம்’ உருவாக்கியுள்ளோம். ஈழத்து எழுத்தாளர்களது படைப்புக்கள் பற்றிய விமர்சனம், கருத்தரங்கு, கவியரங்கு என்பன இவ்வாசகர் வட்டத்தில் இடம்பெறுகிறது.

மறுமலர்ச்சியுற்றுவரும் இப்பகுதிக்கு எமது இலக்கியப்பணி சிறிய அளவில் தொடங்கப்பட்டுள்ளது. ‘வளர்மதி நூலகம்’ ‘வளர்மதி வாசகர் வட்டம்’ வளர்ந்து வருகிறது என்பதைக் கூறுவதில் பெருமையடைகிறோம்.

கல்முனையின்

ச
ம
கா
ல

இலக்கிய

வெளிக்காட்டல்

வித்துவான்
கே. ஞானரத்தினம்

இலக்கிய உணர்வுச் சினைகளது கூட்டுறவின் ஓர்மை மிகுந்த தனித்துவ வெளிப்பாடே இலக்கியம் என்பது அறிஞர் சார்ன்ஸ்டிக்கன்ஸ் அவர்களது ஆழம் நிறைந்த தத்துவார்த்தமான கருத்தாகும்.

இத்தகு மேலெழுந்து வாரியான (வேட்டை நாயினது மோப்ப உதிரிமைகள்) கருத்துக்கள் பலப்பலருக்கு ஏற்பு அற்றதாகவுமிருக்கலாம். எனினும் எம்போன்ற சார்பற்ற தார்மீக இலக்கிய வன்மை மிகுந்த சுவைஞர்களுக்கு இக்கருத்தில் உடன்பாடே என்பதிலும் ஐயமில்லை.

ஆகர்ஷித்த பூர்ணிதமான சமகால கல்முனைப் பகுதியினது இலக்கிய வெளிக்காட்டல்களின் பொருளுமை வாசிப்பு சமிபாட்டைக் கொண்டு மேலெழுந்த வாரியாக தர்க்கத்திற்கு இப்பால் நின்று... ஒன்றியும் இப்பகுதிக் கலைப் பிரமாக்கங்களின் வளர்ச்சியையும் — அதேபோது தளர்ச்சியையும், உயர்ச்சியையும் சொல்லிவைக்கலாமென்ற முடிபின் வெளிக்காட்டலே கந்தல் உதறப் புகுந்த இந்த நோக்கத்தின் தன்மையுமாகும்;

இன்றைய நிலையில் சத்து மிகுந்த உள்ளீரச் சுழியோடலான படைப்புகளே எந்த நாட்டிலிருந்தும் நாம் அதிகமாகக் காணக்கூடிய இலக்கியமாயிருக்கிறது. ஆயினும் இதேபோது இலங்கையில் காடுவெட்டி வேர்பிடுங்கி இலக்கியக் களனியில் நல்விளைவு செய்து சாம்பவான் களென்று பேரை நிலைநாட்டிய 'அன்றைய' இலக்கியப்படைப்பாளர்கள் தற்காலச் சிந்தனையில் ஒன்றிப் பயன்விளைவுகாண முடியாத தோல்வி நிலையில்

சோர்வை சாக்குக்காட்டி தங்களுக்குள் 'ஏதோவொன்றை' வரித்துக் கொண்டு 'கும்பகர்ணத் தூக்கப் படலம்' நிகழ்த்துகிறார்கள். தற்காலப் பின்னணியில் ஊடுபாவலாக ஓடிச் சோபிதமென்னும் அந்த ஸ்பரிசு உணர்வில் ஆக்கம் சமைக்க முடியாத இன்றோர்ன்ன 'முன்னோர்கள்' மத்தியில் உண்மையான தீட்சண்ய சிந்தனையில் தன் படைப்புகளில் நாட்டின் உள்ள உணர்வுகளைப் பதித்து மென்மையான அச்சுக்கந்தத்தில் நிறைந்த யுகாநுபவ படைப்பியல் வெள்ளோட்டங்களை வெளிக்காட்டி இன்றைய இனைய உள்ளங்கள் மேன்மை மிகுந்த இரட்சண்ய யாத்திரை செய்வதை வாசகர்களாகிய நாம் மோப்பம் பிடிக்கக் கூடியதாயிருக்கிறது. 'என்னெடு நீ வர இயலாது — ஏனெனில் நீ ஒரு பிடிவாதம்' என்று சொல்லி கவிஞர் நீலாவணன் இதிலிருந்தும் பிரிந்து உயர்ந்து நிற்கிறார்.

ஓர்மித்த இலக்கியப் பயணத்தில் தங்கள் நிழலுருவை வரித்து — தொட்டுச் சொல்லக் கூடிய அளவு நிலைத்திருப்பவர்களாய்மறிந்த ஈழத்தின் படைப்பிலக்கிய கர்த்தாக்களையானும் இவர்களுள் மலர் மாலைக்கு இடையில் இலைத்தொத்தல் போல வளரும் இளவல்களும் உள்ளிருப்பதைக் காணலாம்.

நீலாவணன்

நீலாவணன் கல்முனையின் மூத்த கலைப்பிரமன். கடந்த இருபத்தைந்து ஆண்டுகளுக்கும் மேலாக தாம் மேற்கொண்ட இலக்கியப் பயணத்தில் ஈழத்தின் கவிதை முன்னோடிகளுள் முன்னவன் என்று தலைநிமிர்ந்து சொல்லக்கூடிய அளவிற்கு

போசாக்கு நிறைந்த படைப்புகளை நிறைய வெளிக்காட்டியுள்ளார். அவரது 'மழைக்கை' எனும் கவிதை நாடகம் மகாபாரதத்தினது கர்ணன் வரலாற்றின் ஓர் புதிய உத்தியும் — புதுப் பார்வையும் — புதுமையான சிந்தனை வாகுமாகும். இன்னும் அவரது தனிப்பாடல்கள் ஒவ்வொன்றும் கரு — உருவிலும், கட்டுக்கடங்கிய சொல் நளினத்திலும், மயக்கும் ஓசை நயத்திலும் ஓர்மையான ஆசங்கையுடன் அங்கதச் சுவையோச்சிமுதன்மை பிளிற்றி நிற்கிறது. கவியரங்குகளில் ஓர் புதிய பாணியையும் — புதிய உத்தியையும் புகுத்தி அகில இலங்கையிலுமே வெற்றிகண்டவர் அவரென்றால் மிகையல்ல. ஆயினும் இத்தகு மேன்மைக்குரிய அவரிடமும் இலக்கிய 'ரூங்கி' வெகுவாக அரசோச்சுகிறதென்பதை அவரை அறிந்தவர் யாரும் மறுக்க முடியாதென்பது பெரியதொரு உண்மையேயாகும். இது அவரது பலவீனம் (வீக்டொயிண்ட்).

இப்படியான பெருமைக்குரிய இவர் இதுவரையும் தனது கவிதைத் தொகுதியை வெளிக்காட்டாமலிருப்பது எந்தவொரு இலக்கிய வாசகனாலும் மன்னிக்கமுடியாத பெரிய தாத்தபரியமே. அப்படி அவரது தொகுதி வெளிவரும் பட்சத்தில் எத்தனை கவிஞர்களது தொகுதிகள் புதைகுழியுள் போயொதுங்கும் என்பதற்கு எதிர்காலம் நீச்சயம்பதில் சொல்லியே தீரும்.

இவர் பின் இவரை வழிகாட்டியாகக் கொண்டு இலக்கிய உலகில் காலான்றிய மருதூர்க் கொத்தன், ஜீவாஜீவரத்தினம், சடாட்சரன், பாண்டியூரன், மருதூர்க்கனி, நுஃமான் ஆகியோர்கள் பல

வாறு பலதுறைகளிலும் தங்கள் ஆனபடியான பரிட்சைகளை நடாத்தியிருக்கையிலும் இவர்களில் நல்லபடியாக காலத்துக்குத் தகுந்த வீரியப் பின்னணியில் — சமுதாய ஊடாடலில் முதன்மை வெற்றிகண்டு தேறிய பெருமை ஜீவா ஜீவரத்தினல் சடாட்சரன், பாண்டியூரன், கொத்தன், நுஃமான் ஆகியோர்களுக்குேயுண்டு என்பது எனது முழுத்துவ அபிப்பிராயமாகும்.

குறிப்பிட்ட இந்த காலகட்டத்திற்குள் பேண்பிடித்து கற்றை கற்றையாய் ஏராளம் எழுத்துச் செய்த மருதூர்க்கனி அன்பு முகைதின் ஆகியோர் எந்தவொரு விமரிசனத்திற்குட்படக்கூடிய படைப்பும் வெளிக்காட்டவில்லையென்பது எனது கருத்தாகும். ஆனால் அதே போது இவர்களுக்கு எவ்வளவோ கால வித்தியாசத்துக்குப்பின் பேண்பிடித்து நீண்ட பெரும் சிந்தனையில் தங்களது தீட்சண்யம் மிகுந்த—சமுதாயப் பார்வை நிறைந்த படைப்புகளை வெளிக்காட்டிய சண்முகம் சிவலிங்கம், கல்முனைப் பூபால், மாறன் செயின் ஆகியோர் உண்மையிலேயே நீலாவணன், மஹாகவி, முருகையன், போன்றவர்களோடு ஒப்பிட்டு எண்ணத்தக்க அளவு ஏக உயர்ச்சி பெற்றவர்களாகக் காணப்படுகிறார்கள். இது ஏகோபித்த வாசகர் கருத்துமென்பதில் மறுப்பில்லை.

‘பன்றி பலகுட்டி பயன்றதனை
வெள்ளப்பயன்
ஒன்றமையா தோகரிக்கென்
றோது’

என்னும் உயர்ந்த வாக்கியத்தின்படி பார்க்குமிடத்த நன்று செய்து, அதை அன்றன்றே

வெளிக்காட்டி (முடிந்தளவு) பொறுமையே அணிபூண்டு இலக்கிய யாத்திரை நடாத்திவரும் இவர்களிலும் இன்னும் சரியான களமின்றி திறமையை வெளிக்காட்டாமலிருப்பவர்கள் பாண்டியூரன், சண்முகம் சிவலிங்கம், கல்முனைப் பூபால், மாறன் செயின் ஆகியவர்களாவர்.

ஏராளமான அளவிற்கு எழுதி தங்கள் கலாலயப் பைல்களுக்குள்ளேயே பவுத்திரமாகப் பூட்டிவைத்துக் களத்தை எதிர்நோக்கியிருக்கும் சண்முகம் சிவலிங்கம், கல்முனைப் பூபால், பாண்டியூரன் ஆகியோர் சரியான களம் ஏற்படும்போது இந்தியத் துணைக்கண்டத்தையே உலுப்பும் திறமைசாலிப் பிரமாக்கள் என்பதில் கண்டித்த நம்பிக்கை எம்போன்றவர்களுக்கு உண்டு.

கவியரங்கு

இனி கவியரங்குகளை உற்று நோக்குகையில் இவர்களில் அதிக கவியரங்கு கண்டவர்கள் நீலாவணன், பாண்டியூரன், ஜீவா ஜீவரத்தினம், சடாட்சரன், நுஃமான், கல்முனைப் பூபால், மருதூர்க்கனி, அன்பு முகைதின் ஆகியவர்களாவர்.

நீலாவணனது அங்கத நளினச் சுவை மிளிர் கவிதைபாடி மக்கள் இதயங்களைக் கவர்ந்து நிறைய இடம் கொண்ட இக் கவிஞர்கள் யாவரிலும் தங்களது அதீத திறமையாலும் அங்கத நளினம் நயம்பட உரைப்பதாலும் மேலான உயர்வுகண்டவர்களாக நிற்பவர்கள் நுஃமான், பாண்டியூரன், கல்முனைப் பூபால், அன்பு முகைதின் ஆகியவர்களாவர். இன்னும் மிகைபடச் சொன்னால் தனது இனைய கால வளர்ச்சியாலும், மேலான தனது திற

மையாலும் இளம் காலத்திலேயே அதீத உயர்வுகண்டு, கவியரங்குகளில் தனிப்பெயர் வாங்கி அகில இலங்கையிலுமே போற்றும் பேரேடு இலங்கி வருபவர் கவிஞர் கல்முனைப் பூபால் அவர்களே.

சஞ்சிகைகளும் - வெளியீடும்

அடுத்து இங்கிருந்து ஆகி உருப்பெற்று வெளிவந்த சஞ்சிகைகளும் — தனியான வெளியீடுகளும் — தொகுப்புமாகப் பார்க்குமிடத்தில் இங்கு அறுதியிட்டுச் சொல்லுமளவிற்கு தொகுதிகள் நிறைவாக வெளியாகவில்லை என்றே சொல்லவேண்டும். ஆனாலும் தொகுதியெனச் சொல்லத்தக்க நுஃமான் அவர்களது 'கவிஞன்' என்னும் காலாண்டு வெளியீடு சிலகாலம் நிரம்பிய படைப்புக்களையும்— அவ்வப்போதைய தாட்டித் தோக்கு விமரிசனங்களையும் உள்ளடக்கியதாக வெளிவந்து கொண்டிருக்கிறது. இவ்வெளியீடு இலக்கிய உலகில் தோட்டுச் செல்லக்கூடிய அளவு போசாக்கும் — தர்க்கமும் நிறைந்த படைப்புக்களை கொண்டு மறுமலர்ச்சியின் ஏனையாக வந்துகொண்டிருக்கிறது. கவிதாதாத்தபரியத்தின் வளர்ச்சியை இதனால் கணக்கிடக்க முடிகிறது.

இன்னும், கவிஞன் இதழ் அவையாக இந்த இடைக்காலத்தில் ஆரம்பித்து லைக்கப்பட்ட வாசகர் வட்டம் இலக்கிய வளர்ச்சிகான சங்கப் பலகை போல் கனம் மிகுந்த படைப்புகளை நன்கு அலசி ஆராய்ந்து படைப்பிலக்கியத் துறைக்கு ஊக்கமும் — உற்சாகமுமட்டி வளர்த்து வருகிறது. இதனாலும் உண்மையான இலக்கியப் பகைப்

புலம் எங்குள்ளது என்பதைத் தெரிவுகாண முடிகிறது.

இதனிடையில் இங்கிருந்து பாடும்மீன், அருணன், தலைவன், மாணவன், பொய்கை, அல் அரப், இளைஞன் ஆகிய சஞ்சிகைகள் வெளியாகி விற்பனவு அரக்கனுக்கு முகம் கொடுக்க முடியாது புதைகுழியுள் போயமிழ்ந்து விட்டன. மற்றும் வாழும் கவிதை, பெருநாள் பரிசு, முதலிரவு, நபிமொழி நாற்பது ஆகிய தனிப்பட்டோர் தொகுதிகளும் சமகாலத்துள் நூலுருப்பெற்று பரிசுகளையும் தனதாக்கி வெற்றிகண்டது.

உண்மையான யதார்த்தவாத — முற்போக்குச் சிந்தனை ஆகூலம் நிறைந்த எழுத்தாளர்கள் இப்பகுதியில் நிறைந்திருக்கக் காணுகிறோம். ஒருபடி முற்போக்கை வெறுத்திடிலும், இலக்கியத்துறைக்கு ஆதுலமாக இப்பாதை தேவையே என்பதை நிறைந்த கலைப்பார்வையிலிருந்தும் எழுதிவரும் நீலாவணன், நுஃமான், சண்முகம் சிவலிங்கம் கல்முனைப் பூபால், கொத்தன், சடாட்சரன், பாண்டியூரன், கனி ஆகியோரது படையல்கள் எமக்கு எடுத்தியம்பி நிற்கின்றன.

ஆதலால் கூட்டுமொத்தமாகப் பார்க்கையில் கல்முனைப் பகுதி எழுத்தாளர்கள் தமது செம்மையான இலக்கியப் பகைப்புலத்தினின்று நிறைந்த கலைப் பொக்கிசங்களை கடந்த காலங்களில் அளித்திருப்பது மட்டுமல்லாமல் மேலும் தமது பங்கைச் செலுத்த ஆயத்தமாகிக்கொண்டு வருகிறது என்பது ஐயத்திற்கிடமில்லாத உண்மையாகும். ★

செவ்வாய்க் கோள்

என். குருப் பெனியா

சில விபரங்கள்

சூரிய மண்டலத்தைச் சேர்ந்த 'சிவப்பு'க் கோளான செவ்வாய் சென்ற ஆண்டில் விஞ்ஞானிகளின் கவனத்தைப் பெரிதும் கவர்ந்தது. பேரண்ட வெளியில் நடைபெற்றுவரும் கிரஹங்களின் சுழற்சியின்போது சில வேளைகளில், இரண்டு கோள்கள் ஒன்றுக்கு நேராக மற்றொன்று வருவதுண்டு. பூமிக்கு மிக அருகே செவ்வாய்க் கோள் வருவதென்பது 15-17 ஆண்டுகளுக்கு ஒருமுறையே நிகழ்வதாகும். அப்பொழுது இரண்டு கோள்களுக்கு மிடையேயுள்ள தூரம் 5 கோடி 70 லட்சம் கிலோ மீட்டர்கள்; அவ்வாறு இரண்டு கோள்களும், சென்ற ஆண்டு ஆகஸ்டு 9-ஆம் தேதி மிக நெருங்கி வந்தது. அப்படி நெருங்கி வரும்போது, பூமியிலிருந்து அந்தக் கோளை ஆராய்வது எளிது என்பது இயற்கையே எனினும், செவ்வாய்க் கோளின் குடும்பம் தற்போது பெருகியிருப்பது ஒரு பிரதான நிகழ்ச்சியாகும். முதன் முறையாக, செவ்வாயைச் சுற்றி மனிதனால் செய்யப்பட்ட மூன்று செயற்கைக் கோள்கள் வலம் வந்து கொண்டு உள்ளன; ஏற்கெனவே செவ்வாய்க்கு இரண்டு இயற்கையான துணைக்கோள்கள்—ஃபோபியஸ், தெய்மோஸ் உள்ளன என்பது அனைவரும்

அறிந்ததே. மார்ஸ் - 2, மார்ஸ் 3, மாரினர் - 9 என்ற மூன்று தன்னியக்கக் கலன்கள் இப்பொழுது செவ்வாய்க் கோளைச் சுற்றி வந்துகொண்டுள்ளன. ஏக காலத்தில் இவ்வாறு மூன்று கலன்கள் வலம்வந்து ஆராய்ச்சிகளை நடத்தும் விசேஷம், நமது அண்டைக் கோளான சந்திரனுக்குக் கூடக் கிட்டியதில்லை. எனவே, விண்வெளிப் பௌதீக வியலாளர்களுக்கு இது ஒரு பரபரப்பான காலமாகும்.

இதுகாறும் மனிதன் உருவாக்கிய பல்வேறு கருவிகள், சாதனங்கள், உத்திகள் ஆகியவற்றின் உதவியுடன், பூமியிலிருந்தே செவ்வாய்க் கோள் ஆராயப்பட்டு வந்தது. இது வெளிவிடும் மின் கதிவுகளின் நிறமாலையளவு அளவுகள், மிகத் துல்லியமாக அளக்கப்பட்டுள்ளன. அந்தக் கோளின் பரப்பு குறித்த சில அற்புதமான புகைப்படங்களும் நமமிடம் உள்ளன. ரேடியோ அலைகளைப் பயன்படுத்தி, பல்வேறு ரேடார் வானியல் அளவுகள் எடுக்கப்பட்டுள்ளன.

மாரினர் வகையைச் சேர்ந்த அமெரிக்க ஆய்வுக் கலன்கள், 3500 கிலோ மீட்டர் தொலைவிலிருந்து செவ்வாயைப் படம்பிடித்துள்ளது. அப்படங்களில் இருந்து, செவ்வாயின் மேற்

பரப்பிலும், சந்திரனின் மேற்பரப்பில் காணப்படுபவை போன்ற பல மேடு பள்ளங்கள் இருப்பது தெரிய வந்துள்ளது. 200 கிலோமீட்டர் விட்டமுள்ள மிகப்பெரும் பள்ளங்கள் கண்டு பிடிக்கப்பட்டுள்ளன. முன்னர் எரிமலைக் கிரியைகள் அங்கு நடைபெற்றிருக்க வேண்டும் என்று ஆவற்றிலிருந்து யூகிக்க முடிகிறது. சராசரி மதிப்பீடுகளின்படி, 4 கிலோ மீட்டருக்கு மேல் விட்டமுடைய பள்ளங்கள், 10,000-க்கும் மேற்பட்டவை செவ்வாயில் உள்ளன என்று தெரிகிறது. செவ்வாய்க் கோளில் பெரிய வெடிப்புக்கள். பள்ளங்கள் ஏதும்ற்ற — 300 மீட்டர் விட்டத்திக்கும் குறைவாக உள்ள பள்ளங்களுடன் கூடிய — பரந்த நிலப்பரப்பு இருப்பதையும், புகைப்படங்கள் எடுக்கப்பட்டபோது, அந்தப் பிரதேசம் தெளிவாகத் தெரிந்து இருக்காது என்றும் சில விஞ்ஞானிகள் கருதுகின்றனர்.

மூன்று வகைகள்

பூமியைக் காட்டிலும் 2, 7 மடங்கு சிறியதான பரப்பைக் கொண்ட செவ்வாயின் பூகோளத்தை மூன்று வகைப் பகுதிகளாகப் பிரிக்கலாம். அவை பிரகாசமான நிறம்படைத்த கண்டப் பகுதி, கருமை நிறம் கொண்ட கடல் பகுதி, வெண்மை வண்ணக் கொண்ட துருவப் பகுதி என்பனவாம். செவ்வாய்க் கோளின் முழுப் பரப்பிலும் மூன்றில் இரு பங்கு கண்டப் பகுதியே. முதன் முதலாக 1963-ஆம் ஆண்டு சோவியத் யூனியனிலும், அமெரிக்காவிலும் வெற்றிகரமாக நடத்தப்பட்ட ரேடார் அளவீட்டுப் பரிசோதனைகளிலிருந்து, பிரகாசமான பகுதியைக் காட்டிலும்

கருமைப் பகுதியே ரேடியோ அலைகள் நன்கு பிரதிபலிக்கிறது என்று கண்டுபிடிக்கப் பட்டது. அதிலிருந்து தெரிவது என்னவென்றால், கண்டப் பகுதியிலிருப்பதைக் காட்டிலும் கருமைப் பகுதியில் சராசரி இரு மடங்கு அடர்த்தியான செறிவு நிறைந்த பொருள்களிருக்க வேண்டும். அதாவது, கடற்பகுதி என்பது பாறைப் பாலவனங்கள் என்றும், கண்டப் பகுதி என்பது மணற்பாலகங்கள் என்றும் பொருள். என்றாலும் கூட, 1962 விருந்து 1969 வரை நடத்தப்பட்ட ரேடார் பரிசோதனை விவரங்களிலிருந்து, அவ்வாறு அறுதியிட்டுக் கூறுவது தவறு எனவும் தெரிய வந்துள்ளது. ஏனெனில், தொடர்ந்து கிடைத்து வந்துள்ள விவரங்களிலிருந்து, இரு பகுதிகளுக்கு முள்ள செறிவு வேறுபாடு 30 சதவிகிதத்திற்கு மேலிருக்க முடியாது என்று விஞ்ஞானிகள் கூறுகின்றனர்.

பூமியில் காணப்படும் பொடி மணல் போன்ற பொருள்களால், செவ்வாயின் பரப்பு முழுவதும் மூடப்பட்டிருப்பதாகக் கருதலாம். இந்தப்புற அடுக்கின் அடர்த்தி ஏறக்குறைய 10 சதவிகிதம் ஆங்காங்கே மாறுபட்டிருக்கிறது என்று ரேடார் தகவல்கள் தெரிவிக்கின்றன. அதன் சராசரி அடர்த்தி 1 கன சென்டி மீட்டருக்கு 1.3 கிராம்கள் ஆகும். சந்திரப் பாறையில் 0.25 மீட்டர் ஆழத்திலும் இதே அடர்த்தியுள்ள பொருள்கள்தான் உள்ளன. சந்திரனிலுள்ள சில பகுதிகளில் 10 மீட்டருக்கும் குறைவான ஆழத்தில் 1 கன சென்டி மீட்டருக்கு 2.6 - 3 கிராம்கள் அடர்த்தி காணப்படுகிறது.

விஞ்ஞானிகளது மதிப்பீடு களின்படி, 1 சென்டி மீட்டர் கனத்தில் அமைந்துள்ள சந்திரனின் மேல் அடுக்கு உருவாவதற்கு 90 லட்சம் ஆண்டுகள் ஆகியிருக்க வேண்டும். ஆனால் செவ்வாயின் மேல் அடுக்கிலுள்ள துகள்கள் சரிவரப் பதனமடைவதற்கு செவ்வாயிலுள்ள வாயு மண்டலம் தடையாக இருக்கிறது. செவ்வாயில் வீசும் பலத்த காற்று, மணல்துகள்களை ஓரிடத்திலிருந்து வேறு இடத்திற்குக் கொண்டு செல்கிறது. அப்போது அதன் பரப்பை அடர்ந்த சிவப்பு—ஆரஞ்சு நிற மூட்டம் சூழ்ந்துள்ளது. குறிப்பாக, பூமிக்கு நேராக செவ்வாய்க் கோள் வரும்போதெல்லாம் அத்தகைய புயல்கள் மிகத் தீவிரமாக உள்ளன. ஆகவே, இம்முறையும் செவ்வாயின் பரப்பை, அந்தப் புயல் மறைத்திருந்தது. செப்டம்பர் மாத மத்தியில் தொடங்கிய மிகப் பலமான 'மணல் புயல்' இன்னமும் தொடர்ந்து வீசிக்கொண்டுள்ளது. எனினும், அதன் வேகம் சற்றே குறைந்துள்ளது.

துருவப் பகுதியின் இயைபு

செவ்வாயின் துருவப் பகுதியின் அளவு, ஓராண்டு காலத்திலேயே மாறுகிறது. அதன் இயையும் மிக விசித்திரமானது. வடகோளத்தில் பனிக் காலமாக இருக்கும்போது, அது அடர்ந்து பெருகி தென்கோளம் வரை பரவி நிற்கிறது. தென்கோளத்தில் கோடைக் காலம் ஏற்படும்போது, அப்பகுதியின் பனி உறை முற்றிலும் 'உருகி' விட்ட போதிலும், வட புலம் கோடையின் போதும் அவ்வாறு முற்றிலும் மறைந்து விடுவதில்லை. செவ்வாயின் துருவப்

பிரதேசத்தில் சேகரமாகும், 'உறையும்' பொருள் எது? சோவியத் விஞ்ஞானிகளது அனுமானங்களின்படி, துருவப் பகுதியில் இரண்டு அடுக்குகள் உள்ளன. கீழ் அடுக்கில் பல மில்லி மீட்டர் கனத்தில் பனிக் கட்டியும், மேல் அடுக்கில் மெல்லியதாக கார்பானிக் அமிலப் படியங்களும், — அதாவது 'உலர்ந்த பனிக் கட்டியும்' உள்ளன.

செவ்வாய்ப் பூமியின் வெப்பம் கடத்தும் திறன் மிகக் குறைவானதாக இருப்பதால், 0.5 மீட்டர் ஆழத்தில் பகற் பொழுதிலும் உஷ்ண நிலை மாற்றம் அடைவதில்லை. அது ஏறக்குறைய பூஜ்யத்திற்குக் கீழ் 50 - 70 டிகிரி சென்டிகிரேடே உள்ளது. இதனை நிரந்தர மூடுபனி அடுக்கு எனலாம்.

சந்திரனைப் போன்றே செவ்வாயிலும் மலைப் பகுதிகள் உள்ளன. மலைகளின் உயர வேறுபாடு ஏறக்குறைய 12 கிலோ மீட்டர்கள். (சந்திரனில் இந்த வேறுபாடு 9-10 கிலோ மீட்டர்கள்) எனினும், செவ்வாயிலுள்ள மலைகளின் சரிவு மிகச் செங்குத்தானதாக இல்லை; மிதமான சரிவாகவே உள்ளது. அதாவது 3 - 4 டிகிரி) மிகவும் செங்குத்தான சரிவு என்பது கூட 15 டிகிரிக்கு மேற்படாமல் உள்ளது.

இதுகாறும் செவ்வாயைப் பற்றி நமக்குக் கிடைத்துள்ள விவரங்கள் இவைதான். மேன்மேலும் விவரங்கள் சேகரிப்பதில் சோவியத் தன்னியக்கக் கோள்களான மார்ஸ்-2, மார்ஸ்-3 பணிபுரிந்து வருகிறது.

சிறுகதை, நாடக இலக்கியத்தில் கம்பீரமான பெயராக விளங்குவது ஆண்டன் செகாவ். அவரது நாடகங்களும், கதைகளும் உலக மொழிகள் பலவற்றிலும் மொழிபெயர்க்கப்பட்டுள்ளன. மாபெரும் ரஷ்ய எழுத்தாளரான ஆண்டன் செகாவ் பற்றி, மாக்ஸிம் கார்க்கி கூறியுள்ளவற்றிலிருந்து சில பகுதிகளைக் கீழே தந்துள்ளோம்.

ஆசிரியர்

ஆண்டன் செகாவ்

மாக்ஸிம் கார்க்கி

தின்னுடைய கிராமத்திற்கு வருமாறு செகாவ் என்னை அழைத்திருந்தார். குசுக்-கோய் என்ற அந்த கிராமத்தில், அவருக்கு ஒரு சிறிய மனையும், மாடி வீடும் இருந்தது. அந்த அவரது 'பண்ணை'யைச் சுற்றிக் காட்டி உற்சாகமாக செகாவ் என்னிடம் பேசிக் கொண்டே வந்தார்.

'உடல் நலமிழந்த ஆசிரியர்களுக்கு' என்னிடம் நிறையப் பணம் இருக்குமானால், இங்கு ஆரோக்கிய விடுதியொன்றைக் கட்டுவேன். அதில் நல்ல பெரிய பெரிய ஜன்னல்கள், உயரமான உத்தரங்களுடன், நிறைய வெளிச்சம் உள்ளே வருமாறு கட்டுவேன். அதில் ஒரு நல்ல நூல்நிலையறும் அமைப்பேன். எல்லா வகையான இசைக்கருவிகளும் கூட அதில் இருக்க வேண்டும். சுற்றிலும் பழத்தோட்டங்களும், மலர்ச் செடிகளும் வைப்பேன். கிராமப் பொருளாதாரம், வானியல் போன்ற எல்லாப் பொருள் பற்றியும், அந்த ஆசிரியர்களுக்கு சொற்பொழிவுகளும் நடத்த வேண்டும் — ஆமாம்! ஆசிரியர்கள் எல்லாவற்றையும்

பற்றித் தெரிந்திருக்க வேண்டாமா?'

✱

செகாவின் முன்னிலையில் எவருமே எளிமையுடனும், உண்மையாகவும், போலித் தோற்றத்தை விடுத்தும் நடந்து கொள்ள வேண்டுமெனத் தன்னையறியாது எண்ணி விடுகின்றனர். அவருடன் பேசும்போது பலரும் எவ்வாறு தங்களது ஆடம்பர, அலங்காரச் சொற்களையெல்லாம் விடுத்து, எளிமையாக உரையாடுகின்றனர் என்பதைக் கண்டு நான் வியப்படைந்திருக்கிறேன்.

✱

பிறரிடம் அன்பும் பரிவும் காட்ட வேண்டியதன் அவசியத்தைப் பற்றிச் சதா பேசிக் கொண்டிருக்கும் ஒரு பிரபல சஞ்சிகையின் ஆசிரியர், எந்த விதக் காரணமும் இன்றி ஒரு ரயில்வே 'கார்டை' அவமதித்து விட்டதாகவும், எப்பொழுதுமே அந்த ஆசிரியர் தனக்

குக் சீழ் பணிபுரிவோரிடமும் முரட்டுத் தனமாக நடந்து கொள்வது வழக்கம் என்றும் செகாவிடம் ஒருவர் கூறினார்.

அதற்கு செகாவ், 'ஆமாம்! அது இயற்கைதான், அவன் ஒரு பண்பாடு மிகுந்த மேட்டுக் குடியினன்; பள்ளிக்கூடத்தில் பயின்றவன். அவனது தந்தை மரக்கட்டைக் காலணிகளுடன் திரிந்தவன்... ஆனால் இவனோ மிகச் சிறந்த தோல் காலணிகளை அணிபவனல்லவா?' அவர் பேசிய தொனியிலிருந்து அந்த 'மேல் தட்டுக்காரனை', ஒரு அசட்டு மனிதனாகக் குறிப்பிடுவது தெரிந்தது.

மற்றொரு பத்திரிகையாளனைப்பற்றிப் பேசும்போது ஒரு முறை கீழ்வருமாறு கூறினார்: 'ரொம்பத் திறமைசாலி அவர்; அவரது எழுத்துக்களெல்லாம் மிக உன்னதமானவை. மனிதாபிமானம் நிறைந்தவை; சர்க்கரைபோல இனிக்கக்கூடியவை பிறரது முன்னிலையில் அவர் தனது மனைவியை முட்டாள் என்று மட்டும் தான் அழைப்பார். அவரது வேலையாட்கள், இருண்ட ஈரமிக்க தரையில் தான் தூங்குவர்..... அவர்களுக்கெல்லாம் அதன் மூலம் வாதநோய் பீடித்தது.....'

செகாவ் சிரிக்கும் போது, அவரது கண்கள் வெகு அழகாகத் தோன்றும். பெண்மையின் சாந்தமும், பரிவும்தான் அவற்றில் மிளிரும்..... ஓசையற்ற அந்தச் சிரிப்பில் ஒருவிதக் கவர்ச்சி தென்படும். நன்கு அணுபவித்துச் சிரிப்பதைப் போலத் தோன்றும். 'ஆத்மார்த்திகமாக' என்று கூற முடியுமானால், அவ்வாறு

'ஆத்மார்த்திகமாகச்' சிரிக்கும் எவரையும் நான் கண்டதில்லை.

அவர் தனது இலக்கியப் படைப்புக்களைப் பற்றிக் குறைவாகவே, தயக்கத்துடன் பேசுவார். உற்சாகமுடன் இருக்கும் போது, அவர் சிரித்துக்கொண்டே ஒரு கதையின் கருப்பொருளைக் கூறுவார்; அநேகமாக அது ஒரு வேடிக்கைக் கதையாகவே இருக்கும்.

'நாத்திகவாதியான ஒரு பள்ளிக்கூட ஆசிரியை பற்றி நான் ஒரு கதை எழுதப் போகிறேன். அவள் டார்வினைப் போற்றுவள்; மக்களின் மூட நம்பிக்கைகளையும், குறுகிய வெறுப்புணர்வையும் எதிர்த்துப் போரிடும் அவசியத்தை உணர்ந்தவள் அவள்..... ஆனால் ஒரு மனிதனின் அன்பைப் பெறுவதற்காக, அவள் நடுநிசியில் சுறுப்புப் பூனையின் எலும்பைக் கொதிக்க வைப்பதற்காக அடுப்பங்கரைக்குப் போகிறாள்.....' (வசிக மருந்து அது என்ற மூட நம்பிக்கையினால்).

ஆபாசக் களஞ்சியத்தில் ஆழ்ந்துள்ள இருண்ட அம்சங்களை ஆண்டன் செகாவ் ஆரம்பத்திலிருந்தே வேடிக்கையாக வெளிப்படுத்தியுள்ளார். அவரது 'வேடிக்கை'க் கதைகளை கவனமாகப் படிப்பவர்கள், எந்தப் பயங்கரங்களையும், அவமானங்களையும் தமாஷான உரை நடைகளிலும், விநோத நிகழ்ச்சிகளிலும் பொதிந்து தந்துள்ளார் என்பதைப் புரிந்து கொள்ள முடியும்.

ஒரு படைப்பாளியைப் பற்றி

கிண்டி

சீருஷ்டியாளனின்

பாடலை

டொமினிக் ஜீவா

இந்த 'ஆசிய ஜோதி' நிறுவனத்தின் மூலம் 'நான் அண்ணாதுரையை விமர்சிக்கிறேன்' என்றொரு சிறு புத்தகத்தை முதல் வெளியீடாக வெளியிட்டிருந்தார். ஐம்பது நயா பைசா அதன் விலை. நான் அவரைக் காணத் தோழர் அறந்தை நாராயணனுடன் அவரது வீட்டிற்கு—6-மெக்கினிக்கல் ரோடு—சென்ற பொழுது நண்பர் ஜெயகாந்தன் அதை எனக்கு அன்பளிப்பாகத் தந்தார்.

அப் புத்தகத்தில் அண்ணாதுரை அவர்களுக்கு வந்துள்ள புற்று நோய் பற்றிக் குறிப்பிடப்பட்டுள்ளதுடன் அந்தத் தீராத நோய் வந்தது சரிதான் என்பது போலவும் இப்படியான நோய்கள்தான் இப்படியானவர்களுக்கு வரவேண்டும் எனக் கருத்துப்படும்படியாகவும் மிகக் கீழிறங்கி எழுதியிருந்தார்.

அதைப் படித்தபோது நான் அப்படியே அசந்து போய்விட்டேன். என்ன கீழ்த்தரம் இது?

யாராக இருந்தாலும், எந்த உயர் நிலையில் வைக்கப்பட்டவர்களாக விளங்கினாலும் அவர்களை விமர்சிக்க—அவர்களது கொள்கை பற்றிக் கருத்துச் சொல்ல—ஒரு சிந்திக்கும் மனிதனுக்குச் சகல உரிமைகளும் உண்டு. அதிலும் கலைஞன்—

இலக்கிய கர்த்தா தான் பார்க்கும் கோணத்தில் பல்வேறுபட்ட அபிப்பிராயங்களை முனைப்படுத்திச் சொல்லத்தக்க பாத்தியதையுண்டு. ஆனால், விமர்சனம் என்ற பெயரில் இப்படியாகக் கீழிறங்கி எழுதுவதற்கு எந்தத் தனி மனிதனுக்குமோ—கலைஞனுக்குமோ உரிமையையோ பாத்தியதையோ கிடையவே கிடையாது!

தமிழ் நாட்டில் எப்படி எப்படியெல்லாமோ கருத்துச் சொல்லப் படுகின்றது. அதை ஒரு சில பத்திரிகைகள் பெரிது பண்ணித் தங்கள் வியாபாரத்தைப் பெருப்பித்துக் கொள்ள பிரபலப்படுத்துவதுமுண்டு. அது எப்படியோ போகட்டும்.

இப்படி நமது தாய்த் திருநாடான இலங்கையில் தனி மனிதனுக்குத் தோன்றிய நோய்க்கான காரணத்தைக் கற்பித்து நியாயமென எழுதிவிட்டு ஒருவன்—அவன் எப்படிப்பட்ட கொம்புகைத்தான் இருக்கட்டுமே—பொதுவாழ்க்கையிலோ அல்லது இலக்கிய வாழ்க்கையிலோ நிரந்தரமாகப் புகழுடன் விளங்கிவிட முடியாது! நமது மக்கள் இதை அனுமதிக்கவும் மாட்டார்கள். நமது நாட்டுப் பாரம்பரியமும் இதை அங்கீகரிக்காது.

இதை இங்கு எடுத்துக் காட்டும்போது முன்னர் ஒரு காலத்தில் பகுத்தறிவுப் புகழின் உச்சக் கட்டத்தில் அண்ணை அவர்கள் இருந்த சமயம் சீர்திருத்தப் பிரசாரக் கூட்டங்களில் திருவண்ணாமலை ரமணரைப் பற்றி அவர் கொன்ன கருத்துக்களையும் நாம் இங்கு ஞாபகத்தில் வைத்திருப்பது அத்தியாவசியம்.

‘திருவண்ணாமலை ரமணர் மகான் என்றால், மகரிஷி என்றால், பகவான் ரமண மகரிஷி என அடைமொழியிட்டு அழைக்கப்பட்டதக்க தூய ஆத்மாவென்றால் இவருக்கு இந்தக் கொடிய கர்ம நோய் வரக் காரணம் என்ன—?’

என்று மேடை மேடையாகக் கேட்டவர் அண்ணாதுரை அவர்கள். அண்ணாவின் இந்தச் சொற்பொழிவுகள் நூற்களாக் கப்பட்டபோது இக் கருத்துக்களும் அச்சவாகனமேறி சிக்காராகத் தமக்கொரு அரியாசனத்தையும் தேடிப் பிடித்துக் கொண்டன.

சரித்திரம் திரும்பியது. கேட்டவருக்கும் கொடிய நோய் வந்தது. அதனால் அண்ணை வருந்தினார். அவரைப் பார்த்து நின்றொருவர் நோய் வந்தது நியாயம்தான் என்பது போலத் தமது ‘அண்ணாதுரையை விமர்சிக்கிறேன்’ என்ற நூலில் எழுதி விமர்சிக்கிறார்.

ஒரு சிறந்த படைப்பாளி தனது பேனாவை இப்படிப் போன போன போக்கெல்லாம் ஓடவிட்டு எழுதுவதுதான் நியாயம், விமர்சனம், எழுத்து ஜனநாயகம் என நம்மையே நம்பும்படி எழுத்து ஜால வித்தை காட்டுகின்றார் என்றால் அந்தச் சிருஷ்டியாளனைப் பற்றி நாம் எப்படித்

தான் மதிப்பிடுவது? எப்படித் தான் கணிப்பிடுவது?

பரிதாபத்தினால் இரக்கப்படுவதைத் தவிர வேறொன்றும் எம்மால் சிந்திக்க முடியவில்லையே!

கலைஞன் ஒருவன் மக்களை வழிநடத்தும் தலைவனுக்குச் சமமானவன். மக்கள் பின்னால் ஓடி தனக்குப் புகழ் சம்பாதிப்பதை விட, மக்களைச் சில சமயம் எதிர்த்துக் கூடச் செல்ல வேண்டி வரலாம். அப்படி ஆரம்ப காலத்தில் மக்களை அம் மக்கள் கலைஞன் எதிர்த்தாலும் காலக்கிரமத்தில் மக்கள் அக் கலைஞனைப் பின் தொடர்ந்து வருவார்கள் என்பது திண்ணம்— அக் கலைஞனிடம் எதிர் காலத்தைப் பற்றிய திட்ட வட்டமான கொள்கை இருந்தால்!

பத்திரிகைப் பிரபலம், ரசிகர்களின் அமோக ஆதரவு என்ற மாயமான நம்பி அதன் பின்னால் ஓடினால் முடிவில் எல்லாமே கானல் நீராகத்தான் போய் விடும்.

சில வருடங்களுக்கு முன்னர் ஓர் ஆங்கிலப் படம் பார்த்தேன் ஸ்பெயின் நாட்டு மாடு பிடிச் சண்டைப் படம். காலஞ்சென்ற ஹாலிவுட் நடிகர் ரைரன் பவர் நடடித்தது. ‘பிளட் அன்ட் சான்ட்’ என்ற பெயராக இருக்கலாம்.

மாடுகளை அடக்கியாளும் பிரபல வீரனான அந்தக் கதாநாயகனுக்கு ஏராளமான விசிறிகள். அழகிய காதலிகள் ஏராளம். வீரக் களத்திலேயே காதலிகள் முத்தங்களைத் தூது அனுப்புகின்றனர். உணர்ச்சி வெறியில் கூப்பாடு போடுகின்றனர்.

ஒரு கணம்— ஆமாம் ஒரு கணம் சூழ்நிலையை மறந்து அழகிகளின் முத்த அபிநயத்தை ரசிக்க முனைந்த கதாநாயகனை

போர்க்கள மாடு படாரென்று
மோதி கொம்பால் வயிற்றைக்
குதறி விட்டது.

உடனே அவனைப் பாது
காப்பு அறைக்கு இட்டுச் செல்
கிறார்கள். புதியவன் ஒருவன்
களத்தில் குதிக்கிறான். அதே
மாட்டை அடக்கிப் பிடிக்கிறான்,
வந்தவன்.

ஓரே அல்லோ கல்லோலம்.

ரசிகர்கள் உணர்ச்சியால்
துடிக்கிறார்கள். பழையவன்
காதலிகள் புதியவனுக்கு முத்தப்
பரிசு, தூதனுப்புக்கிறார்கள்.

இங்கே கொஞ்சம் கொஞ்ச
மாக இறந்து கொண்டிருக்கும்
இவனது காதுகளில் அந்தப்
பழைய தனது ரசிகர்களின்
ஆனந்த ஆரவாரம் விழுந்து
கொண்டேயிருக்கிறது.....

ஏன் தமிழ் நாட்டையே
எடுத்துக் கொள்வோமே.

ஏழிசை மன்னன் எம். கே.
தியாகராஜபாகவதர் காலத்தில்
அவருக்கு இருந்த மதிப்பு, கௌ
ரவம், செல்வாக்கு, பெண்கள்
மத்தியில் இருந்த மானஸீக ஈடு
பாடு எழுத்தில் வடிக்கக் கூடி
யதா, என்ன?

நண்பர் ஜெயகாந்தனே
பாகவதரை ஒரு பாத்திரப்
படைப்பாகக் கொண்டு ஆனந்த
விகடனில் ஒரு சிறு கதை எழுதி
யுள்ளார்.

மேலை நாடுகளில் இருந்து
தருவிக்கப்பட்ட உயர்தர அத்
தர், சென்ட் தினுசுகளை ஒரு
பஞ்சில் கொட்டி, விசிறிக் குமி
முக்குள் வைத்து விட்டுத்தான்
தூங்கப்போவாராம், பாகவதர்.

அது கம்மா கம்.....கம்.....
என்று வாசனையை வீசி படுக்கை
அறையையே தேவலோகமாக்கி
விடுமாம்.

பக்கத்தில் ஒருவன் தங்க
வெற்றிலைப் பெட்டியைக்
கொண்டு வருவானாம். இன்னொரு
வன் துப்பல் பணிக்கத்தை
ஏந்தி நிற்பானாம். முத்து நீத்துச்
சண்ணும்பாக்கிப் போட்ட தாம்
பூலத்தை ரசித்துச் சுவைத்த
பாகவதர் அப்படியே அநாயா
சமாக நடந்து வருவாராம்.

தென்னகத்தில் ஓர் இராச
குமாரனுக்கு இல்லாத செல்வாக்
கும் புகழும் கௌரவமும் நில
வியது பாகவதருக்கு.

பெண் ரசிகைகள் என்றால்
சொல்லவே வேண்டாம்.

பிற்காலத்தில் பாகவதர்
நிலை என்ன?

அவரது ஆரவாரமிக்க ரசி
கர்கள் அத்தனைபேரும் இன்ன
மும் மறைந்துவிடாத சூழ்நிலை
யில் பிற்காலத்தில் கண்கள் குரு
டாகிய — ராஜபக்தி தோல்விய
டைந்த — இந்தச் சந்தர்ப்பத்
தில் சில முக்கிய பிரமுகர்களைத்
தேடி உதவி கோரிப் போய்
விட்டு வரும் வேளையில் மவுண்ட்
ரோடில் நின்று டாக்ஸி ஒன்றுக்
குக் கைதட்டி நிறுத்தச் சொன்
னார். டாக்ஸிக்காரன் திரும்பிப்
பார்த்தான். பாகவதர் என்ப
தைத் தெரிந்துகொண்டதும் நிற
காமல் போய்விட்டான், பணம்
தரமாட்டார் என்ற பயம்.

பின்னால் காரில் நண்பர்
கரீம் வந்தார். பாகவதரை
தனது காரில் ஏற்றிக்கொண்டு
அவரது வீட்டிற்கொண்டுபோய்ச்
சேர்த்தார். சென்னையில் என்னி
டம் பேசிக் கொண்டிருந்தபோது
'தமிழ் சினிமா' ஆசிரியர் கரீமே
இந்தத் தகவலை எனக்குச்
சொன்னார். ★

(வளரும்)

மல்லிகைக்கு எமது வாழ்த்துக்கள்!

தரமான உணவு வகைகளுக்கும்

✱ கேக்

✱ பிஸ்கட்

போன்ற

இனிப்புப் பொருட்களுக்கும் சிறந்த இடம்

இலங்கையில் தனியிடத்தைப் பெற்ற

சுல்தானு பேக்கரி

33, பஜார் வீதி,

கொட்சிக் கடை, நீர்கொழும்பு.

நீர்கொழும்பில் உங்களுக்குத் தேவையான

கேக் ஆட்களுக்கும்

சுத்தமான

சாப்பாடு தேநீர் * சிற்றுண்டி

வகைகளுக்கும்

சிறந்த இடம்

டயஸ் பேக்கரி

191, மெயின் வீதி,

நீர்கொழும்பு

Registered as a Newspaper in Ceylon

S. S. V. PERAMANAYAGAM PILLAI

161, 5th CROSS STREET,

COLOMBO 11.

ESTD: 1890

T'Phone: 24577

WHOLESALE
RETAIL
GENERAL MERCHANTS

COMMISSION AGENTS,
ESTATE SUPPLIERS,
DEALERS IN
OILMAN GOODS,
HARDWARE AND
CURRY STUFFS

IMPORTERS & EXPORTERS

BRANCH :

S. KULASEGARAM PILLAI & BROS.

163, 5th CROSS STREET,

COLOMBO 11.

60, கஸ்தூரியார் வீதி, யாழ்ப்பாணம் முகவரியில் வசிப்பவரும், ஆசிரியரும் வெளியிடுபவருமான மொழிநிகர்ஜிவாநா அவர்களுக்காக மல்லிகை சாதனங்களுடன் யாழ்ப்பாணம் ஸ்ரீலங்கா அச்சகத்தில் அச்சியற்றப்பெற்றது.